

GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi Yıl: 2 Sayı: 11 20 Ağustos 1993 Fiyatı: 8.000 TL (KDV İçinde)

NE MGK BRİFİNGLERİ,
NE TOPYEKÜN SAVAŞ ÇIĞLIKLARI,

Adana'da 70 yara
Meclis, polis ve cezaevleri yöneticilerini koruyor

Urfa Emniyeti'nde gözetimdeki işkence

Ders kitabına yüzde 80 zam

Bütçe açığının asıl nedeni 220 trilyon liraya ulaşan askeri harcamalar

polisten bir yargı infaz daha

Elazığ Cezaevi'nde açlık grevi

Siirt'te altı esnaf işkencede

Devlet güçleri köy yaktı

Öğrenciler, Bursa yolunda gözetimine alındı

Adana'da 70 yara Meclis, polis ve cezaevleri yöneticilerini koruyor

Urfa Emniyeti'nde gözetimdeki işkence

Ders kitabına yüzde 80 zam

Bütçe açığının asıl nedeni 220 trilyon liraya ulaşan askeri harcamalar

polisten bir yargı infaz daha

Elazığ Cezaevi'nde açlık grevi

Siirt'te altı esnaf işkencede

Devlet güçleri köy yaktı

Öğrenciler, Bursa yolunda gözetimine alındı

Memurdan kesip silaha veriyorlar

Cezaevleri katliamları zorunlu askerliğe ediyor

Basızme karşı birlik platformu

TASORONA CHAYIK

Devlet terörüne karşı!

Özelleştirme Savaş ilânı

Kağıthane işçileri işi işgal etti

YASASIN.ÖZERK

HALKIN YÜKSELEN MÜCADELESİNİ
ENGELLEYEMEZ!

DEMOKRAT

Merhaba,

11. sayımızla tekrar sizlerle beraberiz. Devrimci sosyalist basın üzerinde giderek yoğunlaşan devlet teröründen dergimizde nasibini aldı. Daha önceleri toplatmalar, dağıtım engelleme, muhabirlere gözaltı, yazışları müdürlerine para ve hapis cezalarıyla kendisini gösteren devlet terörü son dönemde devrimci sosyalist basını kapatma, yayın durdurma, muhabirlerini öldürme biçimine de bürünerek pervasızlığını bir kat daha arttırdı. Geçen ay içerisinde dergimiz hakkında durdurma kararı egemenlerin, gerçeklerin sesi olan dergimizden ne kadar korktuğunun bir göstergesi olarak karşımıza çıktı. Komprador patron-ağa devletinin tüm engellemeleri boşa çıkacaktır. İçlerinde buldukları açmaz onları şimdiden tüketmeye başlamıştır bile.

Bu sayımıza egemen sınıfların şiddet politikası yanında atbaşı giden boş vaatleri ve yaygaralarını teşhir eden ve kurtuluşun devrim mücadelesiyle kazanılacağını anlatan "Boş hayalleri bir yana bırak, devrim mücadelesine dört elle sarıl" başlıklı bir yazıyla başladık.

Düşüncenin ve yazmanın güncel sorunlarını ve önemini anlatan yazımızı, okurlarımıza bir fikir vermesi ve bu konudaki üretkenliği değerini anlatabilmek için yayınlamaya karar verdik. Bu yazı yurt dışında çıkan Tohum adlı dergiden alınmıştır.

Demokratik Haklar Derneği'nin açılışı, dergimize yönelik yayın durdurma kararı ve TMLGB'nin TKP/ML olağanüstü konferansını duyurmak ve tanıtmak amacıyla düzenlediği eylemlerin haberini dergimiz sayfalarında bulacaksınız.

İşçi gençlikten okurlarımızın işçi gençliğin genel durumunu ve çalışma yürütürken uygulanması gereken plan ve programların ne olması gerektiğine ilişkin tartışma ve öneri yazısını yoğun bir emeğin ürünü olduğunu düşündüğümüz için, yararlı olacağı inancıyla yayınlıyoruz.

Cezaevlerinde ki okurlarımızın yolladığı yazılar, devrimci - sosyalist basın üzerindeki devlet terörünü teşhir eden yazımız sayfalarımız arasındadır.

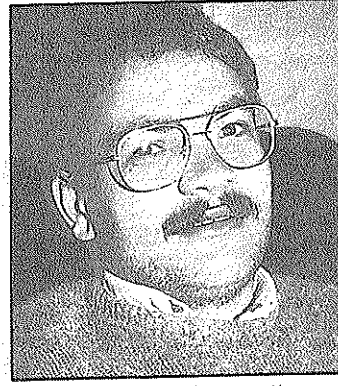
Geçtiğimiz Temmuz ayında elinde bomba patlaması sonucu ağır yaralanan ve polislin kasıtlı ihmali sonucunda şehit düşen önder komünist Mehmet Ali ÇAKIROĞLU'nun katilini aldığımız ve kavranması, özümsemesi acil öneme sahip Maoizm konulu yazıyı tüm okuyucularımızın dikkatine sunuyoruz.

İlgi çekmeye devam eden "Sevgi üzerine" başlıklı yazımız bu sayımızda sona eriyor. Başkan Gonzalo Konuşuyor adlı kitabın tanıtımı, M. Ali ÇAKIROĞLU'nun mücadele arkadaşlarından dergimize gönderilen bir yazıyı da dergimiz sayfalarında bulacaksınız.

Yeni bir sayıda buluşmak üzere.....

İÇİNDEKİLER

Boş Hayalleri bir yana bırak.....	3
Düşüncenin ve yazmanın güncel sorunları ve önemi.....	4-5
TMGB eylemleri.....	6
DHD coşkuyla açıldı.....	7
M. Ali ÇAKIROĞLU anıldı.....	8
İşçi gençliğin genel durumu.....	10-12
Cezaevlerinden.....	13-14
Gözaltında kayıpların, infazların ve işkencede ölümlerin.....	15
Marksizm'in doruk noktası: MAO.....	16-22
Sevgi üzerine -2.....	23-25
Başkan Gonzalo konuşuyor.....	25
Halk şairinde halkı tanımak.....	28-29

M. Ali ÇAKIROĞLU

Ve yine yüreğimizde bir sızı...
Ve yine acı bir haber..
Ve yine altıncağ yolunda şehit düşmüş
Komünist bir ÖNDER!...

Ama hayır! Göz yaş dökmeyeceğiz.
Her şehidimizi andığımız gibi.
O'nun MLM güzergahı yolunda
Şehit düştiği kavgayı sürdüreceğiz.

Anısı mücadelemize rehber olacak.

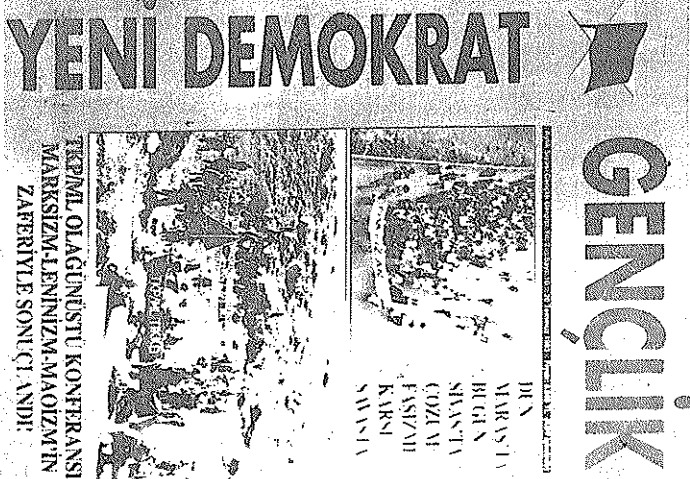
Yeni Demokrat Gençlik
Avrupa Komisyonu

Mustafa KALKAN (MUHTAR) yoldaş Kavgamızda yaşıyor, yaşatacağız!

"Hoşçakal yoldaşım,
Hoşçakal dünya,
Hayata doymadım ama,
Sakin ağlama
Karşıydım ben haksızlığa
Karşıydım ben yoksulluğa
Hoşçakal kavgaya,
Yaşarım kavganızda!"

ULM-Yeni Demokrat Gençlik

DEVRİMCİ DÖNÜŞÜME AYAK UYDUR, İLERİYLE KUCAKLAŞ

Yurtiçi 6 Aylık: 48.000 TL.
 Yurtdışı 6 Aylık: 30DM.

1 Yıllık: 96.000 TL.
 1 Yıllık: 60 DM.

YURT İÇİ HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası
Beyazıt Şb. 2214616-

YURT DIŞI HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası
Beyazıt Şb. 3567132

► YDG, OKUYUCULARININ AKTİF DESTEĞİ OLMADAN GÖREVLERİNİ YERİNE GETİREMEZ.

► OKUYUCULARIMIZI GÖNÜLLÜ HABİRLİĞE, DAĞITIM ÇALIŞMASI DA YER ALMAYA, MADDİ VE SİYASAL KATKILARINI GELİŞTİRMEYE,

► ÖZELLİKLE İSTANBUL DIŞINDAKİ KİTAPÇILAR YA DA BÜROLAR ARKILILIĞIYLA ULAŞAMADIKLARIMIZI ABONE OLMAYA ABONE BULMAYA

ÇAĞIRIYORUZ !

UMUT YAYIMCILIK VE BASIN SANAYİ LTD. ŞTİ. ADINA SAHİBİ VE YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Kemal BOZTAŞ,
YÖNETİM YERİ: Oğul Sok. No: 16/4 Sultanahmet/İSTANBUL TEL: 518 84 29 FAX: 518 23 23

ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi 6 Aylık: 48.000 TL., 1 Yıllık: 96.000 TL. Yurtdışı 6 Aylık: 30DM. 1 Yıllık: 60 DM.

YURT İÇİ HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 2214616; YURT DIŞI HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 3567132

Baskı: Gül Ofset

Boş hayalleri bir yana bırak, devrim mücadelesine dört elle sarıl!

Ne "ilk kadın başbakan" olma ayrıcalığı, ne "değişim rüzgarlarının temsilciliği" ne "analık", ne "bacılık", TC'nin ellinci hükümetinin başkanı Tansu Çiller'in icraatı çeşitli milliyetlerden halkımıza elli milyonuncu kez uygulanmaya ve yutturulmaya çalışılan katliam, yoksulluk ve boş vaatler kısır döngüsünden başka birşey değil. Komprador patron-ağalar her seferinde eskiyen yüzlerine yeni yüzleri sürerek aynı politikayı yürürlükte tutmaya çalışıyorlar. Halk "bu farklı" "diğerleri gibi değil" balonlarıyla aldatılmaya beklenti içine düşürülmeye çalışılıyor. Basın, TV'ler zaten bunun için varlar, hemen gerekli "masalları" düzmeye, "efsaneleri" yaratmaya koyuluyorlar. Sonuçta hep aynı, derinleşen krizle orantılı olarak daha hızla eskiyen yüzler, koşarcasına "makam"ları terkediş.

Kürt ulusu'nu önce Genel Kurmay'a havale eden Tansu Çiller hükümeti şimdi de umudunu faşist ülkücülerden oluşacak, "her hakka sahip, hiç bir denetim"e sahip olmayan "özel ordu" ya bağlamış durumda. Ki bu özel ordu yalnızca Kürdistan'da faaliyet yürütmeyecek, ardından diğer gerilla alanları ve büyük kentler gelmek üzere tüm ülkede faaliyette olacaklar. Amerika patentli olan ve ilk kez Türkiye tarafından "Türkiye mümessilliği" yapılan bu öneri bugün başta Kürt ulusu olmak üzere tüm halk muhalefetine bastırmanın tek ve mutlak yolu olarak sunulmaya çalışılıyor. Karşıt düşüncede olanlar devletin içinde tasfiye edildi, Genel Kurmay Başkanlığı için yürütülen mücadelenin ardında yatan temel sorunlardan biri de budur, "özel ordu" özünde TC devletinin ve "kahraman" ordularının gerilla savaşı karşısında iflas bayrağını çektiğinin ispatıdır. Artık devlet de "kökünü kazıyamayacağını" "sonunu getiremeyeceğini" kabul etmek zorunda kalmıştı. Bundan sonraki hedefi gerillaları "gerilla tipi" savaşa geçirmeye seoylediği: "Özel ordusu"yla uğraştırıp gelişmesini engellemektir. Bu da boş bir çabadır. Onlarca milyon maaşlı, faşist bir grup, gerilla karşısında ordu kadar dahi "başarılı" olamayacaktır. "Özel ordu"nun asıl marifeti silahsız kitleleri katletme, köy boşaltmalar, tecavüzler vb. olacaktır. Bugüne değin ordu eliyle yürütülen devletin bu "uygulama"ları artık iki koldan daha yaygın ve vahşi olarak yürütülecektir.

Tansu Çiller hükümetinin ezme çalıştığı tek halk kesimi Kürt ulusu değil. Komprador patron-ağaların en büyük korkusu olan işçi sınıfı doğal olarak Çiller'in de ilk hedefleri arasında. Basında ki akıl hocası Ertuğrul Özkök'ün sözleriyle: "Thatcher "demir leydi" olmak için hem işçileri ezmiş hem de bir savaş (Folkland savaşı) kazanmıştı. Bizim "demir leydi" mizde öyleyse bundan geride kalmamalı komünist ve ulusalcı gerillalara karşı savaşı kazanmanın (!) yanında işçileri de ezmelidir. Bu "demir leydi" masalının ardında başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin ve komprador patron-ağaların ihtiyaçları, çıkarları doğrultusunda yapılması gerekenlerin emri var; en başta gerilla savaşı ez, işçileri ez! Çiller'den zaten bunlar için var. Savaşı Genel Kurmay'a ve "özel ordu"ya havale etti ama işçi sınıfını ezme işini kişisel olarak da üzerine aldı. Ne de olsa anlı-şanlı bir iktisat profesörü olarak ekonominin gereklerini ve çözümlerini çok iyi biliyordu. (Nedense ekonomisi kötü durumda olan onlarca ülke bir iktisat profesörünü başlarına geçirerek kurtulmayı akıl edemiyorlar. Yoksa orlarda iktisat profesörleri yokmu? Yoksa sorun iktisat profesörü olmakta değil hangi sınıfların çıkarlarına hizmet edildiğinde mi?) sihirli formülü olan "özelleştirme" en başta emperyalistlere halkın parasıyla vaadedilen kurumları, fabrikaları peşkeş çekmenin kılıfı, aynı zamanda da geniş bir işçi kütlesini işsiz bırakmanın aracıdır. Artan işsizler çalışanların da ücretinin düşmesi demek çünkü yedeklerin çokluğu çalışanları zorlayacak. Böylelikle hem emperyalistler karlı çıkacak hem sömürülerini artıran pat-

ronlar. Olan kime olacak? Tabiki işçilere.

Son toplu sözleşmeler hükümet için bu politika-sının önemli bir provası oldu. Komprador patron-ağaların işçi sınıfı içinde ki uzantıları olan Türk-İş yöneticileri de doğrusu rollerini iyi oynadılar. Önce hafif bir sertleşme, bunun üzerine "demir leydi"nin sert çıkışı işçileri "halka" şikayet etmesi (Çiller için işçilerden, köylülerden, memurlardan, farklı birileri olan halk kim acaba?) ardından Türk-İş'ten anlaşma. Böylelikle tavizsiz "demir leydi" masalına malzeme sunma ve genel grevin eşliğinden "dönüş" görüldüğü işçilerin kurtuluşu en başta sarı-bürokrat sendikaları aşmalarıyla mümkün, aksi takdirde yol almak mümkün değil.

Topyekün savaş salt Kürtlere, gerilla savaşlarına, işçilere de karşı değil. Tüm halk bundan payını alıyor. Düzenin satılmış basını yalanda, aldatmada arsızca "vizyonu genişletirken", halktan yana basına yönelik baskılar sürekli toplatmalar, kapatma davalarını da unutturacak bir şekilde öldürmeler, kaybetmelerle boyutlanıyor, yargısız infazlar sürüyor. Enflasyon bir türlü durmuyor. (daha doğrusu durdurulmak istenmiyor.)

Eh bunca baskı, katliam, yoksullaştırma içinde devlet bir vaatler balonu uçurmasa olur mu? Elbette olmaz. Ve "ne mutlu" bize ki piyango bu kez gençliğe vuruyor: Tansu anamızdan "herkese üniversite" 400 bin kişi daha üniversiteye alınma hevesi altında açık öğretime kaydediliyor. Aslında Türkiye'de hemen her evde televizyon, yani üniversite eğitimi için gerekli altyapı olduğuna göre neden 60 milyon tamamı üniversiteye alınmıyor diye sorası geli-

yor insanın. Bir yandan özel vakıf üniversiteleri, paralı özel statülü üniversiteler diğer yandan önce "her il'e bir üniversite" kampanyası şimdi de "herkese üniversite" kampanyası. Komprador-feodal eğitim sistemi üniversitelerde bir avuç özel paralı üniversite dışında amacının gençlik kitlelerini uyutmak, denetim altında tutmak faşist kadrolaşmanın temelini yaratmak olduğunu açıkca ilan etmektedir. Bunlar aracılığıyla gençlik yıllarca oyalanacak, giderek artan harçları ödeyerek devlete gelir sağlayacak sonra da diplomalı işsizler olarak ortalığa bırakılacaklardır. Yani halkı enayi yerine koyma çabasının bu kadar cüretlisine de pes demek gerekiyor.

Çeşitli milliyetlerden halk gençliği tüm bu oyunları görenek,boşa çıkarmalı; özde kendi haklarına genelde üzerinde yaşadığı topraklarda ki anti demokratik uygulamalara sessiz kalmamalıdır. Bugün gerici düzen göz göre göre büyük bir pervasızlıkla hatta gençleri aptal yerine koyarak, kendi basın-yayın organları aracılığıyla, çeşitli hayaller, boş umutlar yaymaktadır. Yaşanan tüm kandırmacalara, hak-sızlıklara dur diyebilmek, kaderimizi kendi ellerimize alabilmek için mücadeleye atılmak ve halk gençliğinin mücadele saflarında yer tutmamız gerekmektedir. Şunu hiç bir zaman unutmamalıyız ki bu köhnemiş düzenin halka ve halk gençliğine verebileceği hiç bir şey kalmamıştır. Bizi kurtaracak olan demokratik halk devrimi mücadelesi ve bu uğurda mücadele eden Yeni Demokratik devrimcilerdir. Gençlere tek kelimeyle şunu söylüyoruz: "Boş hayalleri bir yana bırak, devrim mücadelesine dört elle sarıl!" ■

Düşüncenin ve yazmanın güncel sorunları ve önemi

I. Tarih yaratılarak yaşanıyor. Yaratılarak yaşananda yazılıyor...

Yaratılarak yaşananın yazılması, tarih açısından, büyük bir önem arz ediyor... Hiç bir şeyin boşa tüten dumanlar gibi, kaybolup gitmemesi, unutulmaması, unutturulmaması için yazılması gerekiyor.

Çok şeyin sağlıklı gelişimi için, tüm yönleri ile bilinip tartışılabilen kavranabilmesinin önemi, şekillendirilebilir bir tarih için, vazgeçilmez bir gereksinim olup çıkıyor.

Bu işin bir yönü...

II. Diğer yönüne gelince; o da birikim ve gelenek sorunudur. Birikim ve gelenek sorunu bence, tarihsel, siyasal bir kültür mirasının, yerelden evrensel kendini kavramları ve tarihi ile "tanzimi"dir... Yani geçmişi bugüne bağlayıp, geleceğine yöneltebilen bir bileşenin bilinç üstüne çıkartılıp, yığınlara sunulabilecek düzeyde olgunlaştırılarak sistematize edilebilmesidir.

Kanım odurki, birikimsizlik ve geleneksizlik, kökleri yüzeyselliğimize dayanan ve akilik yerine nakilliliği benemsemek durumunda kalmış çapsizliğimizin önemli bir göstergesi ve verisidir.

Bireylerin bireysellikleri düzeyine erişebilirliğinin bir hayli tartışmalı olduğu ülkemiz tarihinde, kişilik denen bir kavramın köklü bir aydınlanmanın sağlama-burçlarına oturduğunu varsaymak, oldukça abes ile iştigal etmek olacaktır.

Buna kanıt, her düzeyde tartışmalı olan aydınlanma mirasının eylemi ve söylemidir.

En genel düzeyde, bu miras bugün kimilerince "vardır" kimilerince de "yoktur"...

Bu 'var-yok tartışmasının nasıldır körlük, sağırklar diyaloğuna döndüğünü ve yepyeni tikanıklıklar ve kısırlıklar ürettiğini bilmeyenimiz, acısını çekmeyenimiz hemen hemen yok gibidir.

Sorunun bu açarsızlık düzeyinden çekilip çıkarılmasını acil ve önemli bir sorun dersem, bilmem herhangi bir şeyi abartmış olur muyum?

III. Özellikle bir tanzim ve tasnif sorunu ile karşı karşıya olan, birikim ve geleneğin sahibi olduğumuzu vurgulayalım.

Bu günlerine ulaşabilmiş düzeyimiz açısından, "ölür ise ten ölür, canlar ölesi değil" (Yunus Emre) diye nitelenebilecek bir emeğin kalıtlarıdır. Bu düzeydeki gerçekliğimiz bile Lucretius'un "nihil posse creari de nihilo o/ yoktan bir şey var olmaz" sözlerini kanıtlayıcı önemle çizip vurguluyorum: **Tanzim ve tasnif sorunu gündemimizde olan bir mirasımız vardır.** Bu mirasın, tartışılmaya gereksinimi vardır. Bu mirasın anlamı yitirilen bir kült olmaktan çıkartılıp, ayıklanmaya gereksinimi vardır. Ki bu noktada da, tarihi şekillendirme fiili açısından, yazmanın ve tartışmanın önemi kat be kat artmaktadır.

Tarihi şekillendirme fiili içirilmiş bir tartışmacılık ve yazınsallık açısından, kendimizi mirasla kısıtlamadan, reddetmediğimiz mirasın üzerine temellendirmeliyiz diyorum. Siyasal toplumsallaşmayı ancak bu bazlarda yakalayabileceğimize inanıyorum.

Reddetmediğimiz mirasımız elbette örnektir. Ama buradan kaba bir kopyacılığın çözümü olduğunu zannettiğim sonucu da çıkartılmamalıdır. Kopyacılık değil, kavramak ve dersler çıkartabilmektir asılan. Bu açık değil mi?

IV. Sonrasızlığının ve sonsuzluğunun bileşenleri içinde, değerlendirilerek şekillendirilebilir bir tarih, yasallıkları çevreninde karşımızda akıp giderken, anlamak, kavramak ve değiştirmek, tek ve biricik çözümün ilk ve en zor adımıdır.

Görüngüyle sınırlamadan ve ayrıntılar içinde kaybolmadan, sorunları verili olduğu koşullar içinde kavrayıp, yığınlara maletmek, önce bir inceleme, araştırma ve tartışma noktasından başlar. Bu ise, eylemek için düşüncedir.

Eylemek için düşünmek, elbette zor bir iştir. Bir geleceğin olabilmesi için, onun açıklayıcı ve kavranmış köklerinin olması şarttır.

Kaldı ki, egemenlerin düşman kesildiği düşünen insanın, maddi ve entellektüel üretim araçlarını elin-

de bulduran egemen boyunduruk karşısındaki konumu da bir hayli sorunlu ve zorludur.

Ama buna rağmen, 'suurun uzun köprüsünden geçerek', zamanı ile çarpışan bir savaşıyla soyunan düşünen insanın en büyük gücü, yalnız bir başnalığına rağmen, hayatın nedenlerini ve yasallıklarını apaçık ortaya koyabilmenin rüya gören eyleyebilirliği-dir.

Böylesine düşünmek, "insan beyninin hayat süreci"dir (Karl Marks) Bu süreç açı sından asil güç olan ise, yepyeni bir hayata başlamak, ona talip ve taraf olmaktır.

Burada orta yol olmadığı ve orta yol arayanları hayatın elediği açıktır. Kaldı ki, unutmamak gerek: İnsanı insan yapan, eynenilmesinden geri durulmayan düşünce dürüstlüğüdür.

Böylesine bir çağdaş dürüstlüğün düşünceliliği ile, kısırlıktan ve gevezelikten çıkarak, verimli bir yaratıcılığın parçası ve mütevazı bütünlenebilir olabilmek, yaratmak, şekillendirmek, değiştirmek ve bu fiillerle de olması gereken **yönelik değişimdir.**

İşte tamda ve ancak böylelikle ki, insanlar kurnutlardan, doğmalardan, yanılmalardan, yabancılaşmadan, hayallerden ve **en önemlisi kendi yaratıklarının önünde eğilme zorunluluklarından kurtulabileceklerdir.**

V. Pek iyi ama sancısı çekilen bu gereklilikler nasıl gerçekleşebilecekler?..

Öncelikle, Marx'ın "Feurbach Üzerine Tezler"inin ikisini unutmadan, düşünceye, yazmaya, tartışmaya. Bu faaliyetlerimizin yarı çapını da ima genişleterek, malolmay ve çoğullaşmayı deneyip, bu yolu açmaya gayret edeceğiz. Sorunun merkezine kendimizi koymadan, soruna taraf olma zorunluluklarımızla, bütünlenebilir, bütünlenebilir yollarını arayacağız. Bu kaygularla akıp giden hayatın içine karışmaya gayret edeceğiz.

Bu yolla, güncel, tarihsel, düşünsel çözümleyici bir yazınsallığı yetkinleştirmeye gayret edeceğiz. Sonra da çözümleyici ve tanzim edici bir eleştirel yaklaşımın sorumluluklarının alanını genişletmeye çalışacağız. Bunların kolay olmadığını ve yepyeni öneriler olmadığını biliyorum. Ama bir şey durmadan yinelenmek durumunda kalıyorsa, bu onun aşılamadığını ve giderek acilleşen önemini göstermez mi?

Hayır, gerçekliğimizin önünde eğilmesi gereğine inandığımız bir takım öznelliklerimizi formüle ediyor değiliz. Aksine gerçekliğimizin varolan temellerinden, yine varolması gereken için, düşünen insanın payına çıkarılması gerekenlerden sözetmeye çalışıyoruz. Yönelenebilir ve yönelmesi gereken bir faaliyetin, kapsamını ve alanını belirlemeye gayret ediyoruz. Bunun için yazılmalı, düşünülmesi, tartışılması diyoruz.

VI. **Düşünmek: O, hiç kimsenin hizmetkarı değildir ve kılınmamalıdır. Aslanan düşünmenin düşüncenin doğuşu olan hizmetkarı olabilmelidir. Çünkü varlığımızın nedeni ona sahip olmak ve kuşkusuzca onun etrafında toparlanabilmektir.**

Bundan ötürü düşündüklerimizi yazmak ve onun yayararak tartışmaya açmak kadar doğal ve kaçınılmaz hiç bir şey yoktur ve olmamalıdır.

VII. Buradan yazmak sorununa geçsek; Kanımızca yazmak bir üstünlük değildir ve olmamalıdır da. Tıpkı yazmanın bir zaaf'a dönüşmemesi ve dönüştürülmemesi gereği gibi.

Evet yazmak bir üstünlük yada zaaf olmaktan çekip çıkartılmamalıdır. Yazmak doğallaştırılmamalıdır. Yazmanın üstünlüğe dönüştürülmesi, hoyratlığı, sorumsuzluğu ve zevksizliği şiar edinen popülist ajitatörlüğün yakından tanıdığımız açmazıdır. Sözkonusu açmaz, özünde aşırı bir yüzeyselliğin, korkunç denilebilecek kadar çapsiz otoriter, tartışılmazlık megalomanlığıdır. Bu tür bir yazınsallığın bizlere sunduğu, sadece ve sadece **kendi cenderesinin tartışılmazlık ufkundaki sığılıkta ömür tüketmek hükmüdür.**

Bu hüküm verildimi ve kabullenildi mi? Varılan yer, mahfillerin marjinal mikro politik yalnızlığının, kendisinin pişirip kendisinin yediği bir tüketimin politik mastürbasyonlarının miyoplüğünün bir adım

ötesi olmaktadır. Bu ise, Z.E'nin anlamlı deyişine yol açmaktadır:

"Bölük pörçük düşünüyorum. Düşündüklerim, kimi zaman olumlu kimi zaman olumsuz geçmişini irdelemek oluyor.

Önümde önce öğrenilmesi, sonra da çözümlenmesi gereken bir problem varmış gibi geliyor bana. Burada, yaptırım, ederi,devamı ve geleceğe ilişkin açıklılıkları olmayan ön yargılardan kurtulmak gerek diye düşünüyorum. Bize ölü bir zamanın din gusalıklarından arınabilmiş ve mantığı düzeyinde ise, şimdiki zamanı yıpratıcılığı, yıkıcılığı düzeyinde kullanmayan düşünsel dürüstlük gerek.

Demem odur ki, yaşadığımız koşulları bencil ve kendi bağlamımızda -ayrıca da kendimizi rahatlatmak ve başımızı kutsamak için- değerlendirmek acil olarak vazgeçmeliyiz.

Son yıllarda herkes birbirini hastalıkla suçluyor. Yani var olan durumu, kendi konumuna ve çözümlerine uygun olarak "gerçekçe" lendirip, kendine lama yoluyla çevresini karalamaya yöneliyor.

Bana aynaya bakmaktan korkan bir cüzzamla açmazını ve tepkilerini anımsatan bu durum, sadece bana ait "gerçekçe" lendirmelerle ayakta kalmayın nenin otoriter bencilliğidir. Yaşamı hen'in konumunda olmakla şartlandırmaya kalkışmak, başı kaos'daki açmazı açıklayan bir yansımadan başka nedir ki? Düşünmekten yazmaya ve yaşamın eylemi ne deyin."

İşte düşünmeyi ve yazınsallığı bir üstünlüğe nüştürmenin açmazı ve haklı eleştirisi. Z.E bunu güzel dile getiriyor.

Yazmanın bir zaaf'a dönüştürülmesine gelince bu bizde yaygın bir biçim olmamakla birlikte, bu Tennessee Williams'ın satırlarından şöyle sergileyebiliriz. "Yazı yazmanın benim için bir kaçış oldu farkettim." Yazmak beni tedirgin eden gerçekleri yasından bir kurtuluş. Başımı sokacak bir mağara bir sığınak, bir barındırır." (T. Williams)

Evet, zaaf yazınsallık konusu olabilir. Ama af'ın yazınsallığı olamaz. Ayrıca olması da, peşine yaramaz.

Oyle ise, şimdi 'nasıl yazmalı? sorusuna aramaya çalışalım.

VIII. İlk adımda 'nasıl yazmalı? sorusunun den'ine değinmek gerekecek.

Yazmanın nedeni, bir anlatı tarzı olmakla gerekliliği ile gerçekleştirilebilir. Ama bu el tek başına yeterli olamaz.

Anlatı tarzı bazındaki bir yazınsallık bir tür bir yaratıcılık, bir öngürüdür. Bu üçlü faaliyetin yağında gerçeklik varedilmez, ama sadece var gerçeklik değiştirme fiiline bağlanmaz bir yolla ile şekillendirilebilir. Yani bir anlatı anlatıldığına malolarak, bir eylem tarzına kalısal bir vesile olabilir. Böylelikle de etkiler, denir, değiştirerekte değişir.

Bu bağlamıyla yazmanın nedeni, sormaktır, aramaktır, şekillenmek ve şekillenebilir. Susmanın ve boyun eğişin kolaylığı vazgeçebilen bir tedirginliktir.

Burada yeri gelmişken, sözkonusu tedirgin hakkını verebilerek yaşayabilmiş Anna Sengüşu deyişini anımsatmadan geçmeyelim:

"Hemen hemen bilinçli yaşadığımdan ben yazıyorum ve yaşadığım sürece de yazacağım." (A. hers)

Oyle ise şunu diyebiliriz: Çağdaş bir yazarın nedeni, değiştirme fiilinin içerildiği kavga yaşam tarzının, bölünmekten ve çoğullaşmaktan yanaki anlatı tarzına olan doğal gereksinimdir.

IX. Bu doğal gereksinim, ne bir üstünlüğüne de bir zaafın dengelenmesi aracı değildir.

Devam ediyorum: Bir ideolojik, teorik tutturması gereken bu tür bir yazının, verili koşullarımız ve kuşatılmışlık koşullarında kolay olmuyor değilim.

Kolaylığı körükleyip, dölleyen, zorunlu kılacak şekilde zorlayan verimli düzey ve kuşatılmışlıkta temelli sorumlularımız,

1) Birikim ve geleneğimizin tanzimi ve tasnifindeki geç kalınlıktan,

2) Yaşanılan krizden ve devrimci pratikten kopuktan,

3) Verilinin dayattığı ve oyun kuralları içindeki rasyonalize olma kaygılarının reel politikçiliğinin azgınlaşmasından,

4) Onurlu bir tecriti yaşayabilme, zorunlu yalnızlığını göğüsleyebilme kapasitelerinin azlığından,

5) Ve en önemlisi yine sosyalizme, kendiliğindenliği teslim olma temelinde, reormist bazlarda popülizm içerilmesinden,

6) vb. lerinden azmakta ağırlaşmaktadır.

Bu durumda ise de "halkımız" edebiyatı ile bezenmiş reel politik bir düşünceliğin, anlaşılabilir kaygılı yazınsallığı karşımıza süngüsü düşük çapsızlığı ve yüzeyselliği ile dikilmektedir..

Siyasetin ideolojiyi güttüğü bu yazınsallıktan fazla bir şey beklenemeyeceği açıktır. Evrensel ve bilimsel açık bilgilenmenin birikiminden nasibini alamamış, kolaycı ve asık suratlı bir tür yazınsallık, olsa olsa kendi kendini yine kendi nezdinde aklamamanın çabasından başkaca bir sorun üretmemekte ve verimli düzeyi, aktif bir katılımı aşamayarak ona malolmaktadır. Kanım odur ki, yazınsallığımızın teorik, ideolojik anlatım dili özelliği katabilmemizin önemi çok büyüktür. Tabi edebi bir acıcılığın coşkusallığını ve ayrıca da, güler yüzlü içtenliğinin umutlarını ve cürretini içerebilerek yazının bu tür motivasyonlara gereksinimi olduğunu düşünüyorum.

Okunabilir bir yazınsallık, düzey düşülerek ya da verimli düzeye teslim olarak yakalanamaz. Aksine, düzeyi yükselterek, okunabilirliği motive ederek yakalanabilir. Onun içinde, verilinin ortalama düzeyine teslim olmuş bir yazıncılığın kolaycılığı yerine, olması gerekene yönelmiş bir yazıncılık düzeyinin tuturulması, becerilmesi gerekli olan bir sorundur.

Evet yazınsallığı, reel politik kayguların eyyamcı pragmatizminden arındırmadığı becerilmelidir.

Yazınsallığın ideolojik, teorik düzeyini, verili siyasal düzeye belirlemek ve sınırlamak hastalığından kurtulmalıyız.

Yıllardır 'halkın sesi hak'ın sesidir' diye bir düşüncenin yazıncılığı ile yazılıp çizildi. Sonuç ve varılan düzey orta yerdedir. Malesef sosyalizm "devrimci demokratlaştırılmıştır." Orta yere bilimsel değil, ajitatif yanı ağır basan, kendini güncelle sınırlayıp, bir adım bile önüne açıklayıp, göremeyen bir külliyat çıkmıştır.

Hayır, burada "yazmak yazmış olmak içindir" kabilinden ki bir "entel elitizmini" savunuyor falan değilim. Elbette yazmanın bir nedeni ve niçini var. Nedeni ve niçini çok net olan bir yazı, şunun ya da bunun için yazılmaz. Yani yazı yazmanın "çifte standardı" olmaz. Yazı yazmak, önyargılı sınırlamalarla iğdiş edilen bir "emir-komut" düzeyine indirgenemez..

Hayır, yazınsallığı, "halkımız adına" basite indirilmiş, durmadan reçeteler, formüller sunabilen, besleyici bir lapa olarak göremeyiz. Kuşkusuz bu da bir okutma ve okunabilir kılma düzeyidir ama hiçte özenilecek ve savunulacak cinsten değildir. Bu düzeyde "kolay okunabilir olmak", yüzeysel bir düzeyizlikle basitleştirmektir. Aklın olması gerekenci motivasyonundan vazgeçmektir. Kafaları düşünce tembelle bir hıçcılığa alıştırmaktır. Veriliye takılıp kalmaktır. Belli bir yargıyı "ilahi" bir emir gibi empoze etmektir. Hepimiz biliriz, "yargısı önceden verilmiş bir düşünce yaratmak aklın desteğinden yoksun bir otorite kurmak demektir." (Çiçero)

Bu yüzeysel bir düşüncelikte, yazınsallıkta artık vazgeçilmek zorunda olunduk. Zamanın bir hayli aşındırıldığı ve eskittiği olumsuzluğa karşı teseyyüp (kayıtsızlık) tan arınabilecek miyiz? Bu karşımıza dikilmiş ve olumlu yanıtı arayan bir sorudur.

X. Pekiyi iyi ama önerdiğimizde ne mi?

Algılayıcı kişiye karşı, dış dünyanın bağımsızlığına olan inanç, tüm bilimlerin olduğu gibi, bilimsel, çağdaş yazıncılığında temelidir. Bu temelli bir yazın-

sallık olması gerekenci ve yalındır. Ayrıca da, gerçekliğe hakim olmaktan, kendisini onunla sınırlamayıp onu aşmaktan ve dolayısıyla da ona katkıda bulunmaktan yana olan, değişme ve değiştirme fiilinin ayrılmaz bir parçasıdır. Ve elbette bu türdeki bir anlatı tarzı, kendi içinde olması gerekenin ve istenenin dehşetli ağırlığını taşır ve "gösterir." Bu yanı ile o, Thucydides'in deyişi ile, 'syn Graphien/birlikte yazmaktır'.

Onun içinde yazmayı, olması gerekenin eylemliliğine yönelik olarak, "son noktası" vurulmamış, düşünen, düşündürülen, yanıt arayın, sorulan, soran, yaşamın tüm çelişkilerini özümsemiş ve kavramış olarak bağırarak taşımaktan çekinmeyen, kolektivizasyonundan vazgeçmeyen ve tartışabilen plüralist (çoğulcu) bir faaliyet olarak algılamalıyız.

Özetle yazmak, anlaşılmaya muhtaç, düşünüp, düşündürerek, yanıtını yüksek sesle tartışmaya cürret ederek arayan bir düşünceliğin, değiştirme fiiliyle bütünlenen ve onunla bütünlenen çok boyutluluğunun, egemen boyunduruğa karşı başkaldırısıdır.

Bu başkaldırıya elbette organik olarak bir sınıfsal tercihin damgasını vuracağı ve vurduğu açıktır. Sözkonusu tercihle, yaratıcı olmak, şabloncu bir ikameciliğe prim vermemek, yorumculuğu aşmak, olgusal bir tarihciliğin tutsağı olmamak, salt iletici ve yansıtıcılıkla sınırlanmanın önemi, zannedilebildiğinden de büyüktür. Belki de, irdelemeye çalışılan alanın bağıntılarını da kapsamına alan bu yazı, çok kopuk kopuk oldu ama, gerekli kimi sorunlara da değindi zannediyorum.

Demeye gayret ettiklerimizi Marquez'in şu deyişi ile sonlayalım: "İyi zamanın, en üst düzeyde gerçeğe bağlı kalmak, ikna edici olmak ve baskı altındaki kitlelerin özgürlüğü için, sözcükleri birer silah gibi kullanarak savaşım vermek anlamına geldiğinden kuşku duymuyorum." ■ Temel DEMİRER

TKP/ML Olağanüstü Konferansı tanıtım kampanyasında TMLGB çeşitli eylemler gerçekleştirdi

TMLGB TKP/ML Olağanüstü Konferansı'nı duyurmak ve tanıtmak amacıyla Eminönü Sultanhamam'da korsan göseri düzenledi (üstte). Boğaz Köprü'sü çıkışına iki pankart astı

-10 Temmuz'da Çağlayan Yapı Kredi, Kasımpaşa Yapı Kredi, Kasımpaşa Akbank, 13 Temmuz'da Fikriye Yapı Kredi, Selamiçeşme Akbank, Esenler Garanti Bankası, Esenler Ziraat Bankası, Yayla Yapı Kredi Bankası, Ümraniye Emlakbank, ve Sarıyer'de banka şubesi TMLGB tarafından molotoflandı.

-10 Temmuz günü Kadıköy -Çamlıca yolu, Molotoflarla kesilerek TKP/ML olağanüstü konferansı ilişkin iki pankart yola asıldı.

-Temmuz, Ağustos ayı içinde çeşitli tarihlerde İncirli Devlet Hastane'sine Esenler Otobüs durağına, Avcılar yol üstüne, Kartal Merkezi'ne ve Boğazköprü çıkışına "Şan olsun TKP/ML Olağanüstü konferansa", "Yaşasın Marksizm, Leninizm, Maoizm" yazılı TKP/ML TMLGB imzalı toplam 6 pankart asıldı.

-31 Temmuz 'da Eminönü-Sultanhamam'da TMLGB tarafından korsan gösteri düzenlendi. Pamukbank ve Yapı Kredi bankalarının molotoflanarak yakılmasıyla başlayan eylem polis ekiplerinin müdahalesi ile karşılaştı. TKP/ML Olağanüstü konferansının başarıyla sonuçlanmasını duyan kuşlamaların yapılmasının ardından gösterici gruba saldıran polis bazı eylemcileri gözaltına almaya çalıştı. Bu sırada eylemcilerden bazılarının polise saldırarak etkisiz hale getirmesi gözaltına almayı engelledi. Panikleyerek silahına saldıran polisler havaya ateş açarak eylemcileri korkutmaya çalıştı. Yaklaşık otuz kişinin katıldığı eylemde polis müdahalesi nedeniyle birçok kişinin katılmadığı görüldü. Polis eylem sonrası eylem bölgesinde bulunan iki kişiyi rastgele keyfi biçimde gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan bir kişinin tutuklanarak Gebze cezaevine götürüldüğü bildirildi. Bu eylem 2 Ağustos tarihli Özgür Gündem gazetesinde "PKK lehine sloganlar atan bir grup Eminönü'nde bankalara molotof kokteyli" biçiminde verildi.

-1 Mayıs mah, Ümraniye, Kartal, Bağcılar, Esenler, Sefaköy, Avcılar, Merter, Kadıköy, Yenibosna, Şişli, Kocasinan, Örnektepe, Gülsuyu, Pendik bölgelerine, Sirkeci -Halkalı tren hattına yazılımlar yapıldı. Ayrıca yine bu bölgelerde TKP/ML konferansını duyuran ve tanıtan 650 adet TMLGB imzalı afişleme yapıldı.

-Yine İstanbul'un çeşitli bölgelerinde TKP/ML konferansı ile ilgili 400 tane bildiri dağıtıldı.

-Çağlayan'a TKP/ML Konferansı ile ilgili TKP/ML TMLGB imzalı bir pankart asıldı.

-Sarıyer Derbent mahallesinde üç ayrı yere ve Sarıyer merkezine çeşitli yazılımlar yapıldı. Sarıyer Kilyos yolu üzerine ve Büyük dere dağ evlerine yazılımlar yapıldı.

-İzmir'de Bornova, Bayraklı, Cennetçeşme semtlerine TKP/ML olağanüstü konferansı ile ilgili yaklaşık 100 tane afiş ve pullama yapıldı.

M. Ali ÇAKIROĞLU'yla ilgili TMLGB eylemleri

Mehmet Ali Çakiroğlu'nun katledilişini protesto eden ve onu anmak amacıyla İstanbul'da 350 adet pullama yapıldı. Yine İstanbul'da birçok bölgeye yazılımlar yapıldı.

-Boğaz köprüsü çıkışına bir pankart asıldı.

-İzmir'de Bornova, Bayraklı, Cennetçeşme semtlerine M. Ali ÇAKIROĞLU'nun katledilişi ile ilgili yaklaşık 100 afiş asıldı, pullamalar yapıldı.

Ayrıca Sivas katliamı ilişkin 400 bildiri İstanbul'un çeşitli bölgelerine dağıtıldı.

Bunun yanında Ümraniye, Haydarpaşa, Esenler, Kartal, Pınar Mah. ve Bağcılar'da, Kağıthane direnişini desteklemek TKP/ML TMLGB imzalı yazılımlar yapıldı. ■

İRKÇILIĞA VE FAŞİZME KARŞI YENİ DEMOKRATİK GENÇLİK KÜLTÜR FESTİVAL'INE KATIL

Yarışma Dalları:

1-Folklor 4-Müzik Grubu-Koro
2-Tiyatro 5-Ozanlar
3-Şiir

Yer: Haus der Jugend Deutschherrenufer
Frankfurt/Schsenhausen

Tarih: 18.9.1993

Saat: 11.00

Demokratik Haklar Derneği çoşkuyla açıldı

Yaklaşık 1 senedir kuruluş çalışmalarını sürdüren Demokratik Haklar Derneği (DHD) 8 Ağustos günü Aksaray'da düzenlenen açılış şenliğiyle faaliyetine başladı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı açılışta yönetim kurulu başkanı **Hasan Erdem** kitleye hitaben yaptığı konuşmada Türkiye'nin gözetiminde kayıplar ve infazlar ülkesi haline geldiğini, Kürdistan'da kirli, vahşi bir savaş yürütüldüğünü, devletin insan hakları ihlallerinde pervasızlığının daha bir katmerlenerek arttığı bir dönemde faaliyetine başlayan Demokratik Haklar Derneği'nin demokrasi mücadelesinde önemli bir mevzi olduğunu belirterek "Tüm ilerici demokrat-yurtsever insanları derneğe sahip çıkmaya çağırıyorum" dedi.

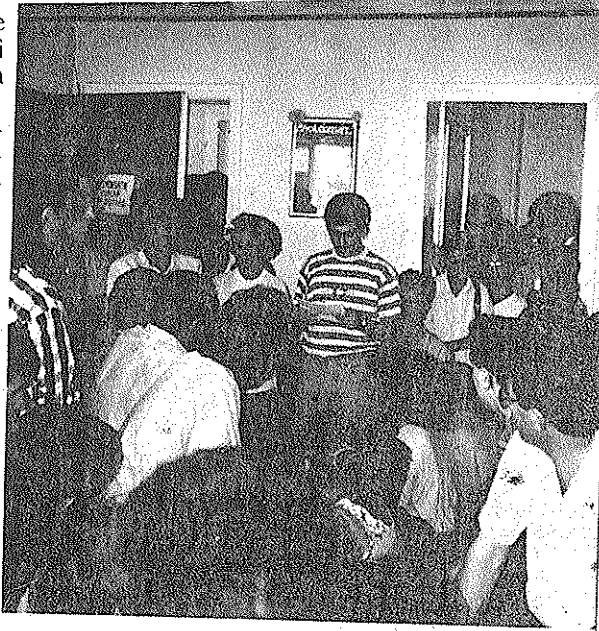
Daha sonra Demokratik Haklar Derneği'nin kurucu üyelerinden **Pınar Akpınar** 92 yılında kurulduktan kısa bir süre sonra kapatılan **Yeni Demokratik Kadın Derneği**'ndeki deneyimleri ve yaşanan sorunları anlatan bir konuşma yaptı. Tüm üyelerin ve demokrat insanların maddi, manevi yardımları, çalışmalarına katkı olarak verecekleri desteğin önemini vurguladı.

Açılışa Avusturya İşçi Gençlik Federasyonu'ndan bir temsilci de katıldı. Temsilci Türkiye'de yürütülen demokratik mücadeleyi candan desteklediklerini, yüreklerinin burada mücadele verenlerle ortak çarptığını, bu çerçevede Demokratik Haklar Derneği'nin anlamlı ve önemli bir girişim olduğunu ve destekleyeceklerini söyledi.

Demokratik Haklar Derneği'nin açılışına, Sağ-malcılar cezaevinden **TKP/ML** davası tutsakları, **Sarıyer Halk Kültürüyle Dayanışma Derneği (SA-DER)**, **Sarıyer SHP Gençlik Komisyonu**, **Özgür Gelecek gazetesi** ile **Yeni Demokrat Gençlik ve Partizan** dergilerinin gönderdiği mesajlar okundu. ■

Daha sonra grup **Munzur** bir dinleti sundu. **Grup Munzur**'un söylediği mücadele direniş türkülleri açılışa katılan kitleyi oldukça coşturdu.

Yaklaşık 4 saat süren açılış, katılanların coşkulu alkışlarıyla sona erdi. Aksaray'da bulunan derneğin, kurucu üyeleri son olarak tüm demokrat insanların dernek çatısı altında mücadele etmesi gerektiğini vurgulayarak, tüm insan hakları savunucularını çalışmalarına destek vermeye çağırıldı.

Dernek Başkanı Hasan Erdem açılışta yaptığı konuşmada tüm demokratları dernek çalışmalarına katılmaya çağırıyor

Halk gençliğinin sesi Yeni Demokrat Gençlik susturulamaz!

Çeşitli milliyetlerden halk gençliğinin sesi olan dergimiz **Yeni Demokrat Gençlik**'in yayını faşist Komprador patron-ağa devletinin keyfi tutumlarıyla engellenmeye çalışılıyor.

Devrimci-sosyalist basını toplatmalarıyla, gözetimleriyle, baskılarla engellemeye çalışan devlet güçleri bunu başaramayınca yayını durdurma kararları ve kapatma davalarıyla gerçekleri yazan devrimci-sosyalist basını susturmak istiyor. En son dergimiz **Yeni Demokrat Gençlik** hakkında bir sene önceki yazı işleri müdürlüğü devretme işlemindeki bazı eksiklikler bahane edilerek yayını durdurma kararı alınmıştır. Bir senedir mahkemelere çıkan, bir dizi yasal sorumluluğa sahip olan ve bu yüzden defalarca yargılanan müdürümüz **Kemal Boztaş** dergimiz adına yaptığı basın açıklamalarında "Ben bir senedir **Yeni Demokrat Gençlik**'in müdürü olarak görev yapıyorum. Defalarca dergi hakkında açılan davalardan ötürü mahkemelere girdim, yüzlerce yıla varan ceza ile yargılandım. Tüm bu yıl boyunca bana ceza veren devlet nasıl oluyordu bir senenin sonunda müdürü olmadığımı söyleyerek dergi yayını-

nı uygulamanın topyekün savaşın devrimci-sosyalist dergiler üzerindeki bir yansıması olduğunu ve son alınan **Milli Güvenlik Kararları** ile devrimci-sosyalist basına artan saldırıların bir ürünü olduğunu vurguladı.

Eksik olduğu söylenen belgeleri tamamlayıp Gayrettepe Emniyet Amirliği Basın bürosuna götürerek arkadaşımız, defalarca şu eksik, bu eksik diye oyalanmıştır. Hergün yeni bir eksik bulan basın bürosunun tavrında bir yıl sonra Kemal Boztaş'ın sorumluluğu yazışmaları müdürümüz olmadığını söylemeleri gibi keyfi dergimizin yayını engellemeye yöneltti.

Genelde devrimci-sosyalist basının Özelde dergimiz **Yeni Demokrat Gençlik** üzerindeki baskıları ve keyfi engellemeleri protesto ediyor, kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Dergimizin yayını sudan gerekçelerle ve komik bahanelerle durdurmak isteyen faşist komprador patron-ağa devletine tek şey söylüyoruz. Halk gençliğinin sesi olan **Yeni Demokrat Gençlik** susturulamaz. ■

Çakmak-Çamlık mahallesinde halka polis baskısı

Ümraniye-Çakmak, Çamlık mahallesinde **TKP/ML-TMLGB** imzalı **TKP/ML** olağanüstü konferansına ilişkin yazılımlar yapılmasının ardından 11 Temmuz 1993 Pazar günü saat 22:00 civarında devriye gezen polis otosu, evlerinin önünde oturan bir grup genç için bir gerekçe göstermeden silahlar çekerek üst araması ve kimlik kontrolü yaptı. Daha sonra duvara yazılan yazıları onların yazdıkları konusunda iddialarını yetmiyormuş gibi birde ihbarcılığa zorlayarak "yazanları tanıyoruz" söyleyin diye baskı

yapmışlardır. Aynı gün ayrıca Çamlık'taki kahvenin sahibine yazılımları yapanları tanırırsanız bize söyle diye zorlamışlar ve bir ihtiyar kadına aynı sebepten dolayı baskı yapmışlardır.

Halkımız, zorla ihbarcılığa yöneltmek isteyen devlet ve onun polisi bir kez daha başarıya ulaşamadı. Halkımız üzerinde oynayan tüm kirli oyunları kırıyor ve mahallelerimizde herhangi biri insanın başına gelecek olumsuz bir olayın sorumlularının polis olacağını belirtiyoruz.

Ümraniye Çakmak mah. YDG

Gecekondu halkının insanca yaşama hakkı gasp edilemez

Bir kayanın başında bekleyen kadınlar su alacaklar; yemek için; temizlik için ve en önemlisi içmek için. Tek bir kayanın başında onlarca insan su sırasında. Bir gecekondu mahallesinin alışılmış manzarası, çocuklar toz toprak içinde sokaklarda. Tek problemleri elbetteki su değil. O sadece bir bölümü. İnsanları böyle bitmek tükenmez sorunlarıyla böylesi yerlerde yaşamaya zorunlu kılan düzenin kendisidir.

İnsanları böylesine bezdiren, yaşamdan zevk almaz hale getiren ve her geçen gün, biraz daha, sorunlarla belleri bükülen duruma getiren yine düzenin kendisidir.

Alın teriyle kazanan, üreten insanları yani halkı sömürerek, ceplerini dolduran zenginleri korumak, kollamak görevini tam anlamıyla yerine getirmek için işbaşında olan yöneticilerimizin zamanlarında yazık ki parlak ayakta bükülen tozlanmasa pahasına gecekondu mahallesine gelmek zorunda kalıyorlar.

Halkı uyutmaya çalışıyorlar, kendi sıcak ve rahat koltuklarına biraz daha gömülebilmek için! Bahsedilen sorunlar en genel ve ağır şekliyle bugünlerde Sarıyer Maden mahallesi, Kilyos cad. Dereçi sokakta yaşanmaktadır.

Burada yaşayan gecekondu halkına bugüne kadar hiçbir hizmet getirilmemiştir. Kendi bireysel çabalarıyla zorlukları aşmaya çalışıyorlar. Belediye'ye yaptıkları başvurular yanıtız kalıyor. Yöneticilerin duyarsızlığı, ilgisizliği onları yeni yeni sorunlarla yüzyüze bırakıyor. Duyarsızlıkları ve ilgisiz tavırları yetmezmiş gibi yaşamları için gerekli olan herşeyi ellerinden almaya çalışıyorlar.

Nasıl mı?

Burada yaşayan gecekondu halkı bireysel çabalarıyla bir kuyu açıyorlar ve su ihtiyaçlarını bu kuyudan gidermeye çalışıyorlar. Suyun az olması nedeniyle insanlar saatlerce sıra bekliyorlar. Bunlar yetmiyormuş gibi mahallenin yanbaşı olan fabrikanın sahibi, varolan suyu kendi fabrikası ve orada açmak istediği benzin istasyonu için kullanmayı amaçlıyor. Halkın açmış olduğu kuyunun yanbaşı (2,5 m. uzakta) kendisi için yeni bir kuyu açtırıyor. Halka da "Burda açtıracam kuyudan size de su vereceğim" diye inandırıcı olmayan sözlerle kandırmaya çalışıyor. Kuyunun açılmasına halktan tepkiler geliyor. Bu karşı çıkışlar, her zaman olduğu gibi zenginleri koruyan devletin jandarmasıyla susturulmaya çalışılıyor. Halk Belediye'ye bu kuyunun açılmasının yanlışlığını, anlatıyor. Yönetimi bu konuda duyarlı olmaya çağırıyorlar, ama yanıt alamıyorlar. Halk kuyuyu açan işçilere çalışmamalarını söylüyor. İşçilerle bir sorunları olmadığını, fabrika sahibinin gelmesi gerektiğini söylüyorlar. Fabrika sahibi geliyor. Elbette yanında jandarmalarla. Ve halk işçilere saldırmakla, tehdit etmekle suçlanıyor, ama bu suçlamaların doğru olmadığını onlar da biliyor.

Jandarma kuyuyu açtırmak istemeyen kadınlara "sizi karakola götürürüm" tehditleri savuruyor. Halk istemlerinde geri adım attırmaya çalışıyor. Yerel yönetimin sorunlara duyarsızlığı, çözüm getirmeyişi, halkı jandarmayla karşı karşıya getiriyor.

Fabrika sahibi (Cevat ?) orada toplanan halka "isterseniz size cami yaptırırım, su veririm" diyor. Cevat kendini buraların şah'ı ilan ediyor! Kendi çıkarları için halkın gözünü boyamaya, kandırmaya çalışıyor.

Her geçen gün emekçi halkımızın üzerindeki baskılarını daha da arttıran Patron-Ağa devleti halkımızın cebinden parasını, elinden ekmeğini hatta içecek suyunu alabilecek kadar pervasızlaşabiliyor.

Halkımız üzerindeki bu baskı ve şiddet politikaları yine emekçi halkımızın beraber ve örgütlü mücadelesiyle boşa çıkarılacaktır. ■

Sarıyer'den bir YDG okuru/ Bahar

Engellemeleri sökmedi, Mehmet Ali ÇAKIROĞLU ihtilalci bir ruhla anıldı!

13 Temmuz 1993 günü Fikirtepe'de TKP/ML olağanüstü konferansı tanıtım kampanyası için hazırladığı bombanın patlaması sonucu yaralanan ve tedavisinin kasıtlı olarak polis tarafından engellenmesi sonucu şehit düşen Mehmet Ali ÇAKIROĞLU'nun cenazesini almaya gelen abisi polis tarafından gözaltına alınarak cenazeyi İstanbul'da gömmeyip Mersin'e götürmesi noktasında tehdit edilmişti. Mersin'e götürülen cenazede sabahın erken saatlerinde polis tarafından gizlice kaçırılıp gömülmüştü. TKP/ML üyesi ve TMLGB genel sekreter yardımcısı Mehmet Ali ÇAKIROĞLU'nu katledenler, devrimci ve komünistlerin yoldaşlarına her koşul altında sahip çıkacaklarını, yoldaşları şehit düştüğü anlarda ise onları yaşam biçimlerine ve mücadelelerine uygun törenlerle gömeceğini iyi bildiklerinden, bütün oyunları kitleyi bölmek, komünist gençliği önderini sessiz sedasız gömmek için. Ancak bu oyunlarında başarıya ulaşamadılar.

18 Temmuz 1993 günü mezarı başında yapılacak anmaya katılmak için İstanbul'dan yola çıkan içlerinde bir Özgür Gelecek bir de Yeni Demokrat Gençlik muhabirinde bulunduğu toplam 16 kişinin yer aldığı otobüs Tarsus girişinde resmi ve sivil polislerce durduruldu. Otobüstekilerin hiç bir gerekçe göstermeden kimlik isteyen polisler kimlik vermeyeceklerini söylemeleri karşısında acizliğe düşen ve kimlik alamayacaklarını anlayan resmi ve sivil polisler silahlarını kitleye yönelterek otobüs şoförünü tehdit edip, otobüsü Tarsus Merkez Karakolu'na tahsisini söylediler. Merkez Karakol önünde de polisin "otobüsten inin" tehditlerine "inmiyoruz" cevabını veren ve tek yumruk tek vücut olan insanlara copla, tekme tokat saldıran polis güçlü bir direnişle karşılaştı. İnsanlar dövülerek indirilmeye çalışılırken Tarsus "insanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganıyla inliyordu.

Siyasi eylemlere pek alışık olmayan karakoldaki polisler kimlik vermedikleri gibi slogan atan ve en ufak taviz vermeyen bu kitle karşısında paniklemiş, acizliğe düşmüştü. Oradan oraya koşuyorlar, hayatlarında böyle şey görmediklerini söylüyorlardı. Faşizmin zindanlarda da yenileceğini bilince çıkarmış olan Mehmet Ali ÇAKIROĞLU'nun yoldaşları ve arkadaşları onun kavgasına yaraşır bir tavır sergiliyorlardı.

Karakolda hücrelere götürülen insanların hepsi kaba dayaktan geçirildi. İfade vermeyerek açlık grevine giderek ve hiç bir tutanağa imza atmamaları polisi protesto eden direnişçiler, marşlarla, sloganlarla

Mehmet Ali ÇAKIROĞLU tüm engellemelere rağmen mezarı başında anıldı.

da insanlık onuruna sahip çıkıyorlardı. Karakolda kaldıkları sürece Terörle Mücadele Şubesi'nden polisler açlık grevini ve ifade vermeme tavrını kırmak için çeşitli yöntemler denediler. Ayrıca tüm bu fiziki ve psikolojik baskıların yanında anmaya katılmak üzere gidenlerden birine ve Yeni Demokrat Gençlik muhabirine elektrik verme ve hayalarını sıkma şeklindeki iğrenç işkence yöntemlerini de uyguladılar. Bu işkence sonucu anmaya katılmak için giden bir arkadaşın kaburgalarında çatlaklar meydana geldiği gibi, direnişçilerin hepsinin vücudunda tekme ve cop izleri günlerce faşist T.C. devletin ve onun karakollarının nedenli şeffaf ve demokrat olduğunun göstergesi olarak kaldı.

Bütün gözaltı boyunca polis, özellikle bayanlarla fazlaca uğraşma ihtiyacı duyuyor ve dayak, psikolojik işkence, cinsel taciz, sarkıntılık gibi yöntemlerle bayan direnişçilerin direnişini kırmaya çalışıyor-

du.

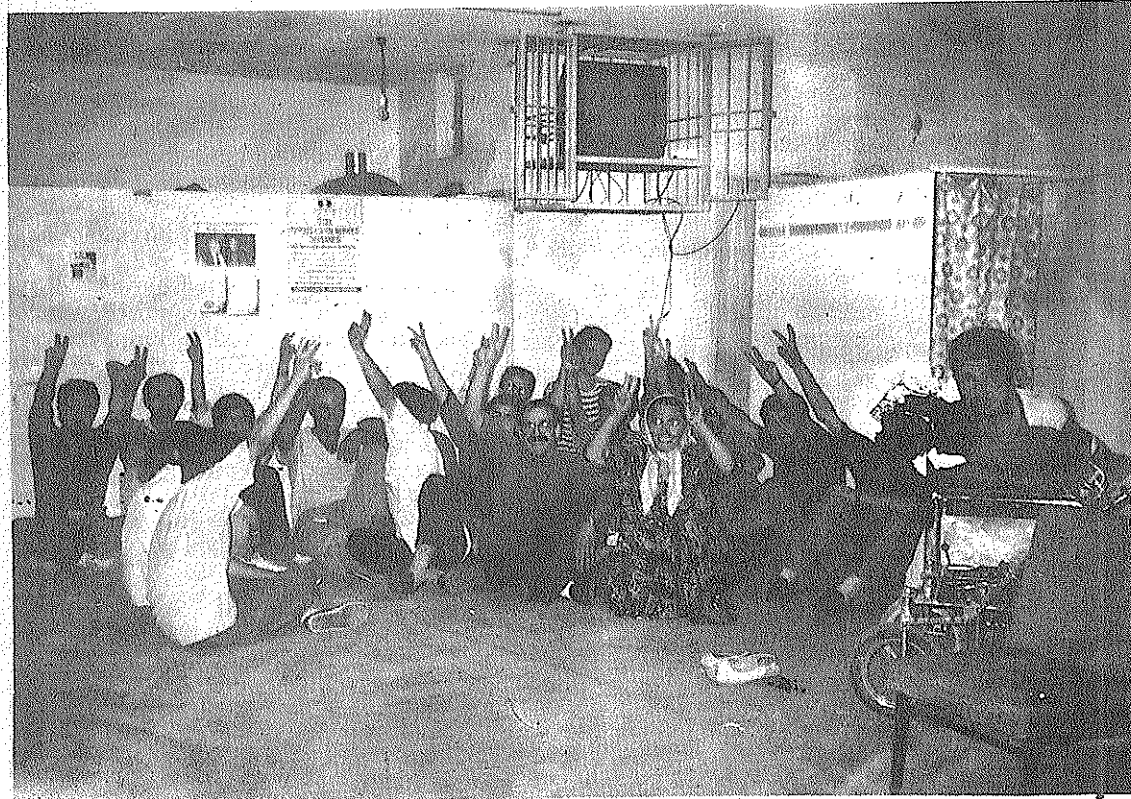
Bu insanlık dışı uygulamalar 4 gün sürdü. 4 gün sonrasında savcılığa çıkarılan 16 kişinin gördükleri işkence konusunda suç duyurusunda bulunma ısrarları karşısında savcı yasal olarak suç duyurusunun ifade de geçmeyeceğini söylüyordu. Ve direnişçilerin burda da tavırlarını sürdürmeleri savcıya oldukça zor anlar yaşattı. Ve sonuçta 16 kişiyi de serbest bırakmak zorunda kaldı.

Direnişçiler poliste ifade vermeme, açlık grevi, imza atmama tavırları yanında 18 Temmuz'da Mehmet Ali ÇAKIROĞLU'nun mezarı başında yapılması planlanan anmayı planladıkları saatte Tarsus işkencehanelerinde gerçekleştirdiler. Anma saygı duruşu ile başladı, konuşma ve coşkun sloganlarla devam eden anma, marşlarla sona erdirildi. Erkek ve bayanların ayrı ayrı hücrelerde olmasına rağmen aynı anda gerçekleştirilen bu anma yanında aynı saatte Mersin'de de Mehmet Ali ÇAKIROĞLU'nun evi önünde toplanan yoldaşları bir anma yapıyordu. Tarsus işkencehanelerinde 20 Temmuz'da da polisle çatışarak şehit düşen Emre Bilgin ve üç yoldaşı için bir anma yapıldı.

Direnişçiler gözaltında iken Mehmet Ali ÇAKIROĞLU'nun ailesi özellikle abisi gözaltındakilere sahip çıkmış ve serbest bırakılma sonrasında askerlik nedeniyle gözaltında tutulan bir okurumuzda da kefil olmuş ve serbest bırakılmasını sağlamıştır.

16 kişi serbest bırakıldıklarının ertesi günü ÇAKIROĞLU'nun ailesini ziyaret ettikten sonra ailesiyle birlikte Mehmet Ali ÇAKIROĞLU'nun mezarına giderek bir anma da burada gerçekleştirdi. Devrim şehitleri için saygı duruşu ile başlayan anma, konuşmalarla devam ederken coşkun sloganlar eşliğinde sona erdirildi. Anma sırasında sık sık "Mehmet Ali ÇAKIROĞLU yoldaş ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Ağa, patron devletini yıkacağız; Halk iktidarı kuracağız!" sloganları atıldı.

Mehmet Ali ÇAKIROĞLU ve daha nice yurtsever, devrimci ve komünistin katili faşist T.C. devleti onun kontrgerillası, iti, miti polisi bilsinki ne pahasına olursa olsun ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadeleleri devam edecek ve toprağa her düşen şehidimizi egemenlerin bütün engellemelerine karşılık anılması gerektiği gibi anacağız. Ve onlar kavgamıza ışık olacaklardır. Devrim ve komünizm şehitlerini anmak, onları sahiplenmek bir onur, mücadelelerini yaşatmak bir görevdir. Mehmet Ali ÇAKIROĞLU'nun anılması bu onuru ve bu görevi karar-

Yeni Demokrat Gençlik kızıl direnme ruhunu Tarsus işkencehanelerinde de sürdürdü

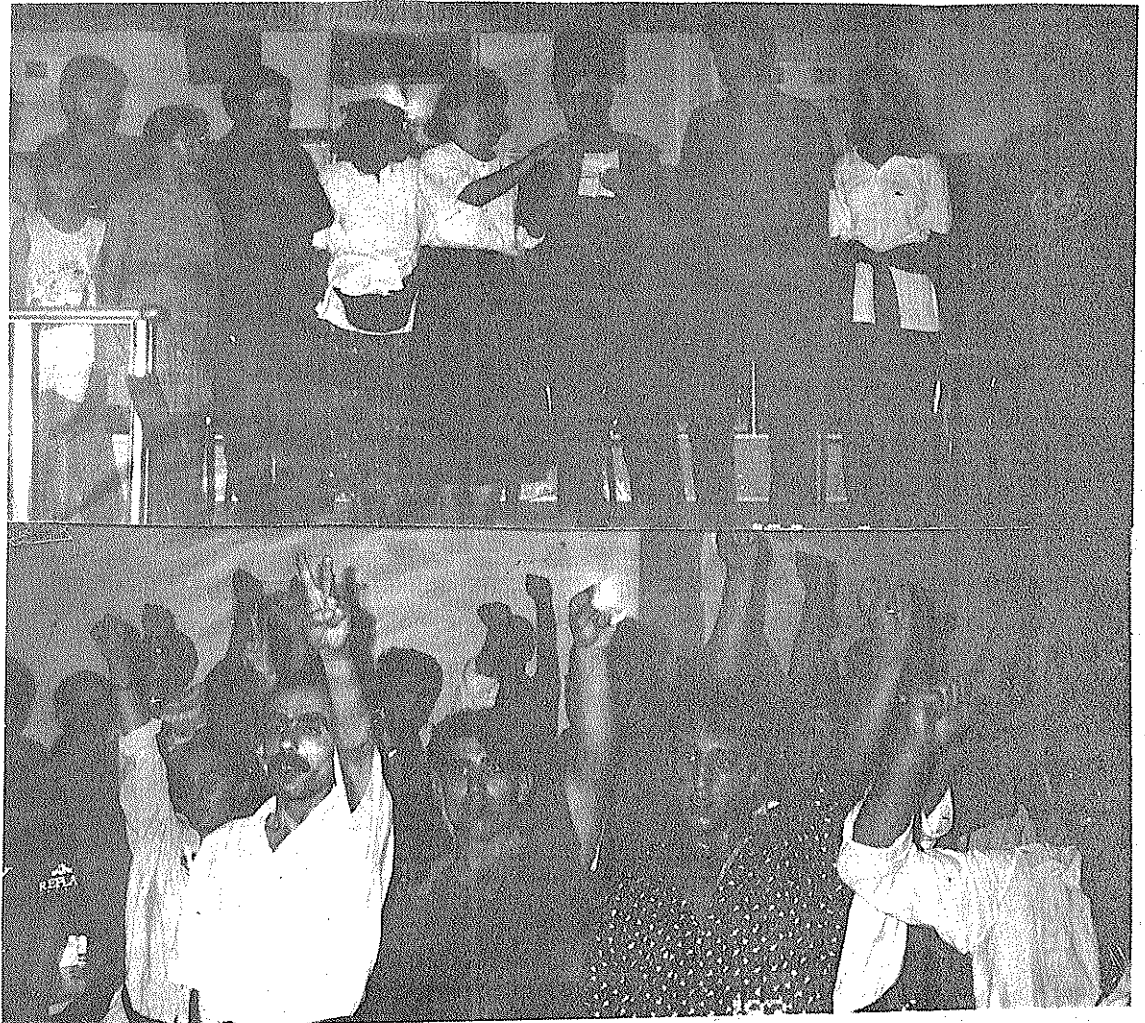
Sultan Duy ile yardımlaşma ve dayanışma gecesi yapıldı

6 Ağustos 1993 günü, bir kaza sonucu sakat kalan Sultan Duy ile yardımlaşma ve dayanışma gecesi yapıldı.

Açılış konuşması ve Sultan Duy'un duygu ve düşüncelerini anlatan mesajın ardından devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan gecenin ilk sanatçısı Dilber Doğan'dı. Dilber Doğan'ın söylediği deyişlere geceye katılanlar semahlarıyla eşlik ettiler. Yeni Demokrat Gençliğin mesajının okunmasından sonra Grup Munzur'un zafer işareti ve sloganlar eşliğinde sahneye çıkması kitlede büyük bir coşku yarattı. Proletarya partisinin kurucusu, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın anısına söylenen 18 Mayıs marşı ve komünist önder Baba Erdoğan için söylenen marşda bütün kitle ayakta ve yumrukları havada sloganlarla eşlik etti. Tiyatro grubu Kırmızı Balıklar'ın gençlik ve gençlik mücadelesini anlattıkları oyunla sona eren gecede çeşitli mahalli sanatçılar da yer aldı.

Egemen sınıfların basın-yayın organları ve bütün kurumları ile kişileri birbirine ve sorunlarına yabancılaştırma politikasının tersine böylesine anlamlı bir gecede birleşen insanlar -geceyi düzenleyen demokrat Soğanlı halkı ve katılarak destek veren Yeni Demokrat Gençlik- düzenin bu politikasını boşa çıkaracaklarını bir daha gösterdi. Dayanışma gecesinde "Ağa-patron devletini yıkacağız, halk iktidarını kuracağız!", "Sivas'ın katili Patron-ağa devleti", "Biz biz işçinin köylünün yiğit sesiyiz, namluya sürülmüş halk mermisiyiz" sloganları atıldı.

Yaklaşık 250 kişinin katıldığı dayanışma gecesi saat 12 civarında sona erdi. ■

YDG'lilerin oluşturduğu Kırmızı Balıklar tiyatro grubu geceye hazırladıkları bir oyunla destek verdiler.

DİSK "Kağıthane işçileriyle dayanışma gecesi" düzenledi

Kağıthane işçileriyle dayanışma amacıyla DİSK tarafından 14 Ağustos Cumartesi günü Maltepe Stadyumunda bir gece düzenlendi.

Gecenin başlama saati biletlere göre 7 olmasına rağmen 8'i 10 geçte başladı. Geceye yaklaşık 2000-2500 kişi katılmıştı. Katılanlar arasında Tüm-Sağlık Sen ve yaklaşık 150 kişilik Çorlu işçileri vardı.

Artvin Halk Oyunları ekibinin gösterisiyle gece başladı. Gecenin halk oyunları ile başlamasına tepki gösteren Yeni Demokrat Gençlik okurları insanları Devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuna çağırdı. Bunun üzerine geceye katılan kitle yumruklarını havaya kaldırarak devrim şehitleri için saygı duruşuna geçti. Bu sırada Artvin Halk Oyunları ekibinin gösterisi bitmişti. Konuşmak amacıyla sahneye çıkan Kemal Nebioğlu yuhlandı, alkışla protesto edildi. "Satılmışlar" "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" "Kahrolsun Sendika Ağaları" sloganları atılırken Nebioğlu yüzüzlük ederek ve dalga geçerek sloganları onaylıyordu...?!

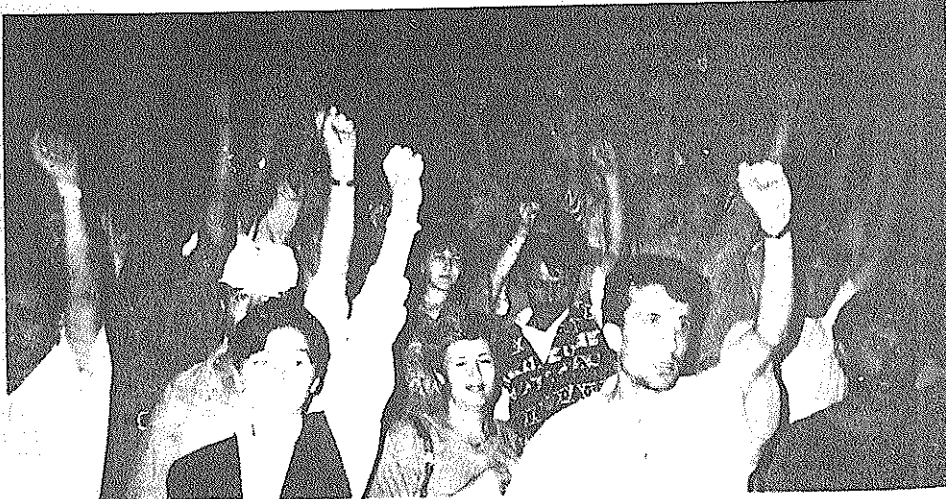
Kağıthane işçilerinden Cengiz Yıldırım direnişleri ile ilgili konuşma yaptı. Konuşmasından sonra hep beraber Avusturya İşçi Marşı söylendi.

Bir kaç sanatçıdan sonra sahneye çıkan Edip Akbayram geceye katılanları devrimci duygularla selamlayarak programına başladı. Geceye katılan sanatçılardan Arif Sağ, Yavuz Top ve Mazlum Çimen Sivas katliamını protesto eden konuşmalar yaptılar.

Gece devam ederken geceye katılan bir grup, yanıp sönen renkli ampullerle TEK YOL DEVRİM ve DEV-GENÇ yazdılar.

Gece boyunca "Dün Maraş'ta, bugün Sivas'ta Çözüm; faşizme karşı savaşta" "Sivas'ın katili patron-ağa devleti" "Sivas'ın hesabı sorulacak" "Yaşasın Halkların kardeşliği" "Devlet terörüne son" "İşçi köylü el ele demokratik devrime" "Ağa-patron devletini yıkacağız halk iktidarını kuracağız" "İşçi memur eLele genel greve" sloganları atıldı.

Saat 11'e doğru insanların dağılmasıyla gece sona erdi. ■ **Bir Grup YDG okuru**

Bilinçlerini daha uyaramayan küçük bakışlar*

Oyun zevklerinin bir türlü tadına ulaşamayan, beş altı kadar çocuk kitabevinin önünden geçerken birden dikkatlerini epey uzaktan da olsa keskin gözlerle vitrine doğru çektiler. İçlerinden birisi;

- Bakk! Nazım HİKMET var, dedi. Bir diğeri ise;

-Aziz NESİN diye mırıldandı.

Bu adları bir yerlerden duymuş olmalıydılar. Özgürlük (Per Wahlö), Sosyalizm Geliyor Savulun vb. eserlerin büyük harflerle yazılmış olanlarını okuyorlardı. Spor kıyafetli bir çocuk, LE-NİN diye heceleyerek okuyor ve bu isimle ilk tanışmanın verdiği tuhaflığını belirtiyordu. Aynı çocuk, gayet normal bir durummuş gibi yanındaki arkadaşının omuzuna dokunarak;

- Burasını yakmışlardı işte, dedi ve vitrinin tavanındaki son yanık izlerini gösterdi. Diğeri de, ahaa... daha yeni mi duydun diye, tepki gösterdi. Acaba kitaplar neden yakılıyor? diye bir soru henüz onları ilgilendirmiyordu.

Günümüzün tek taraflı ve serbest düşünmeye fırsat vermeyen bilim dışı eğitim koşulları ve toplumun çoğunluk tavırları insanları ne kadar etkilese de, onların belleklerine bu seyir işleyecektir.

Onlar; gelecekte daha güzel bir yaşam sürdürebilmeleri ve rahatsız edilmeden araştırabilmelerine zemin hazırlamaya çalışan abilerinden habersizdiler. Ama, yarının kavgasının alt yapısını belkide onlar oluşturacaklardı. ■

* Kitapların tesadüfi küçük dostlarına

KONYA YDG

İşçi gençliğin genel durumu

İlk önce yapmamız gereken şey önümüzdeki görevin ne olduğunu iyi kavramak ve diyalektik bir yaklaşımla sorunu irdelemektir. Peki bu nasıl olacaktır.

Sınıf içinde çalışmak belirli bir bilinç, deneyimi dahilinde belirli bir program ve perspektif gerektirir. Ancak bu bilinç, birikim, deneyim pratikten uzak, sınıf dışında sınıftan, pratikten soyut sağlanamayacağı gibi, program ve perspektifte objektif olarak çalıştığımız, faaliyet sürdürdüğümüz alanın özgül koşullarının bir sonucu olarak ortaya çıkaracaktır. Kısacası proletarya partisinin de sınıf içindeki koşulları inceleyerek, belirli çalışmalar yaparak bu deneyimlerinin sonucu yaratılan kazanımları kıstas alarak ilerlemesi gerekiyor. Tabii bu şu demek değildir, olmamalıdır da koşulları tanıma, sınıfı tanıma adına muğlak, plansız, programsız ne olduğu belli olmayan bir kısır döngünün içine tıkişılıp kalmak. Bunun tam tersine önümüze azami ve asgari hedefler koymalıyız. Yani kısa vadeli hedefler, uzun vadeli hedefler. Kısa vadeli hedeflerimiz esnek, değişken olurken; uzun vadeli hedeflerimizse doğrudan stratejimize tekabül eden belirli süzgeçlerden geçmiş birikimlerin sonucu olmalıdır.

Kısa vadeli hedeflerimizin esnekliği, değişkenliği şudur. Uzun vadede nitel değişimleri yaratmak için nicel birikimleri yoğunlamak, olumsuzunu, olumsuzunu ayırmak tahliller yapıp sağlıklı ilişkileri kurmak için koşullara göre davranmak. Bir labirentte kıvrılır gibi hareket edip çelişkiyi yakalamaktır.

Kısa vadeli hedefleri uzun vadeli hedeflere tabi kılmak gerekir. Bundan sapa hiç bir zaman esneklik kabul etmez; çünkü bu Marksist-Leninist-Maoist bir tavır olmadığı gibi insanı kitle kuyrukçuluğuna, körelmeye sağa, sola, revizyonizm-opportunizm gibi hastalıklara götürür. Kısa vadeli çalışma programımızda kitleyle tanışmak onun psikolojisini, sosyal yapısını, istemlerini tanımak onun seviyesini ölçmek. Ki bu bizim nereden başlayacağımızı belirler. Ekonomik istemleri, sendikalar (en sarısı dahil) istemleri burjuvaziye karşı tepkinin her türünü destekleriz, içinde oluruz, ama bu istemleri ileriye götürmek iktidarı hedeflemek bunun içinde en pasif hareketi radikalleştirmek için uzun vadeli programlar yapar ve bunun dahilinde en ufak kazanımımızı bu doğrultuda harekete geçiririz. Yani biz komünistler hiç bir koşulda stratejik hedeflerimizi gözden kaçırmayız, ancak koşullara göre davranmayıda bir ilke biliriz.

İşçi Gençlik örgütlenmesinde belirli bir programın gerekliliğinden söz ettik ve bu programın bilfiil mevcut koşulların değerlendirilmesiyle yaratılacağını söyledik. Peki bu nasıl olacak;

1- Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısına bağlı olarak işçi gençliğin yoğun olduğu alanlar ve bu bölgelerin, illerin, işyerlerinin tayini yani saptanması

2-Buralarda çalışan işçi gençliğin mevcut yapısı
a- Yoğunluğu
b- Siyasi politik yapısı
c- Temel çelişkileri
d- Askeri yapısı
e- Kültürü (duyarlılığı vs.) özünde bunlar somut durumu diye ele alınabilir.

3- Bu somutun üzerinde yaratılan bir programın sınıf mücadelesiyle bağları (partiyle olan ilişki) yani partiyle işçi gençliğin arasındaki can damarları partiyeye kan aktarmanın en iyi yoludur.

İşte çalışmalarımızın temelini aşağıdan yukarıya doğru, yukarının belirleyici olması şartıyla bu şekilde inşa edeceğiz. Şimdi kısa kısa bu üç konuyu açalım.

1- Ülkemizin yarı-feodal yarı sömürge sosyo-ekonomik yapısının bir sonucu olarak belirli metropol şehirlerin de alabildiğine yaygın olan küçük orta işletmeler ve atölye türü küçük meta üreten yerlerin yoğun olması aynı zamanda tarım ekonomisine dayanan ülkemizde tekstil, gıda, ambalaj, montaj, gibi işyerlerinin yaygın olması bu işyerlerinde normal bir işçinin ürettiğini bir genç işçinin daha seri üretmesi çocukların, kadınların, rahatlıkla buralarda üretim yapabilmesi burjuvaziye yetişkin işçinin ücretini düşürmek işçiyi daha rahat sömürmek için ve işçi fazlası yaratma ihtiyacı, olduğundan bu alanlar-

daki üretimi işçi gençliğin, çocukların, kadınların çıkarlarının omuzuna yüklemiştir.

Diğer yandan eğitimde olan fırsat eşitsizliği işçi yoksul aile, halk çocuklarının eğitimden uzaklaştırırken, ekonomik yoksulluğa bu insanları çocuk yaşta fabrika bacasını çiğnerlerine çekmeye mecbur etmiştir. Yani okulu; yoksulluğu yüzünden okuyamayan bir işçinin çocuğu ev ekonomisine azda olsa katkıda bulunmak için fabrikanın yolunu tutar. Buda işverenin aradığı şeydir zaten aynı zamanda işveren yetişkin bir işçiye anlaşmalı bir ücret verirken genç bir işçiye sanat- iş öğretiyorum adına daha az ücret öder, yasalarda buna izin verir. İşte ülkemizde büyük işyerlerinin belirli alanlarda toplanması ve bu tür küçük-orta işletmelerinde buralara yedek parça, ambalaj malzemesi ayrıca basit ihtiyaç malzemesi üretmesi veya sermayenin bir piyasaya boşluğundan yararlanma, pazar sorunu, ucuz emek hammadde gibi şeylerin etkisi ulaşım vs. bu gibi koşullardan dolayı bu tür iş yerleri belirli özgül koşulların geniş olduğu yerlerde yoğunlaştığı görülür. Örnek; Merter san. Topkapı, Maltepe veya gecekondu mah yakınları işte buraların saptanması ve tahlil edilmesi gerekir.

2- Yine ülkemizin yapısına bağlı olarak buralarda çalışan genç işçilerin kendilerine özgü belirli, yapıları mevcuttur. Başta işkollarının bir arada olması nedeniyle bu alanlarda işçi gençliğin yoğun olduğunu görüyoruz. Bu nedenle temel alınan yerler yoğunluk derecesine göre önem kazanır ve genç işçilerin olduğu alanlar temel alınmalıdır. Çünkü parti ajitasyon çalışmaları daha geniş bir işçi kitlesine ulaşacaktır. Bütün bunların yanında suda balık olma olasılığının fazlalığı hem çalışan arkadaşlarımızın tesbitini zorlaştırırken diğer yandan geniş bir insan topluluğuna hitap etme ve onları etkileme şansı doğacaktır. En önemlisi de kitleyi tanıma, kitle psikolojisini vs. tanıma tecrübe edinme şansını arttıracaktır.

Diğer yandan bu alanlarda çalışan genç işçilerin siyasi politik yapısı ve seviyesi çok önemlidir. Özünde yanlış bir deyim olmakla birlikte unutmamalı ki bu kardeşlerimiz tam da bir 12 Eylül çocuğudur. Şöyleki; çok basit bir matematik işlemi yaparsak anlarız, şimdi düşünelim bu alanlarda çalışan arkadaşlarımız çok iyi bilirler özellikle tekstil alanında çalışanların yaş ortalaması 20-21 bile değildir. Bu insanlar hayata atıldıklarında ki yorumlama sorumluluk hislerinin gelişimi 9-10 yaşlarında, tam da bu dönemlerinde 12 Eylül faşizmiyle tanışmışlardır. Çünkü bu dönem bu insanlar daha o yaşlarında devlet baskısı, eğitim, basın yayın, zor ve aklına gelebilecek (bunları hepimiz yaşadık) her türlü olumsuzlukla yoz, idealist, ilkel, lümpen bir eğitimle doldurulmuş, doldurulmuş adeta insanlıkları öldürülmüş, robotlaştırılmışlardır. Tabii ki bu bizim için sığınma aracı olmamalıdır hele hele kitleye güvensizliği kesinlikle doğurmamalıdır. Çünkü bu imkanların özüyle üretim içindeki yeriyile mevcut yapıları arasında (düşünsel) yoğun bir çelişkileri vardır ve bu çelişki muhakkak bir noktada patlayacaktır. İşte bizim görevimiz büyük bir gayretle sabırla bu tabuları kırıp o çelişkiye ulaşmak o çelişkinin patlamasını hızlandırmak, hızlandırırken de akan seli nereye kanalize edeceğini bilmek zorunluluğudur. Yani zincirlerini kırıp gelişen yükselişe önderlik edebilme sorunu ve bu sanata öğrenmeliyiz. Bu alanda 4 insanla karşılaşırız.

1- 80 sonrası süreçten etkilenerek gericileşenler

2- Az etkilenenler; haksızlığa karşı duyarlı devrimci, demokratlara karşı soğuk olanlar (sorunları bilip pratik tavır almayan insanlar)

3- Etkilenmeyenler; duyarlı, karşı koyanlar ama örgütsüzler

4- Devrimci demokrat yapılar

Bütün halkların içinde olduğu gibi ülkemizde de doğrudan veya dolaylı olarak sınıf çıkarlarına ihanette olsa düzene hizmet eden insanlar mevcuttur, hele hele Lenin'in deyimiyle burjuvaziye karşı mücadele etmeyen tavırsız kalanlar özünden burjuvaziye hizmet etmiş olurlar. Biz bu insanları da kendi içlerinde ileri, orta, geri diye ayırmak ve ona göre tavir belirlemek durumundayız, zararlı bir faaliyet yürüten örgütlülüğümüze zarar verenler örneğin iş-

yerlerinde faaliyet çalışmalarımızı işverene, polise bildiren, işçileri ihbar eden onlara zarar verenler işte bunlara önce ikna temelinde gider, tavrının kendine ihanet olduğunu belirtiriz. Sınıf çıkarlarımızın bir olduğunu onun asıl düşmanının onu sömüren, artı emeğini gaspedenler olduğunu belirtiriz. İkna olmadığı taktirde zor kullanır ve cezalandırırız.

Diğer katman yani ortada olanlar. Bu insanlar bize doğrudan zarar vermemekle birlikte dolaylı olarak zarar verirler. Bu konuda duyarlı olmamız gerekir. Şöyleki bizi doğrudan ihbar etmezler ancak işçiler içerisinde korkunç bir şekilde devrimcilere, sendikalara, ilerici herşeye karşı güvensizlik yayarlar. Bunların yanında sözüm ona doğru düşünceleri vardır. Onu yaymaya çalışırız, "sende çalış kazan" "adam senin için mi kazanmış işte burdan ekmeğ yiyor ekmeğini çiğniyorsun" gibi işte bunlar düşünsel olarak mahkum edilip sınıftan tecrit edilmeli nasıl sömürsüz sermayenin olamayacağını bilimsel bir tarzla anlatmalı o ürettiğimiz mal üzerinde matema-tiksel bir işlemle artı değerimize nasıl el konulduğunu göstermeliyiz.

Daha ileri olanlar ki bu insanlar devrimci düşüncelere çok yabancıdırlar hatta düzenin bunlara empoze ettiği düşüncelerle dolu olduklarından karşıdırlar ve biz devrimcileri çok yanlış tanırlar. Ve bizim bunlara karşı en uygun silahımız devrimci kişiliğimiz, devrimci ahlak, dürüstlük fedakarlığımızdır. Bu temelde hareket edip bu insanlarla aramızdan insani temelde köprü kurup diyalog sağlama ve en kısa zamanda orta ve geri alanlardan bunları ayırma-lyız. En önemlisi de bu insanlarda yoğun bir kararsızlık çelişki vardır. Bize zarar vermeyecekleri gibi bazı durumlar da yani bunların çelişkilerine doğru bir yaklaşımla dile getirdiğinde sempati duyarlar işte biz bu insanların çelişkilerini daha da derinleştirmeliyiz. Çelişkileri derinleştikçe bize doğru yelken açarlar. Aynı zamanda biz demokrat insanlara karşı kullandığımız yöntemi bu insanlara karşı kullanamayız. Çünkü bunların birçoğu feodal yapılarını kırma-dığı gibi birçoğu da tepeden tırnağa burjuva batağında zehirlenmiştir, bundan dolayı çok ince esnek bir politika izlemeli bunu yaparken de asla kimliğimize sırtımızı dönmemeliyiz.

Şimdi sınıfsal olarak doğrudan yoksul tabandan gelen aile etkisi geçmiş çevre gibi etkilerin sonucu olarak duyarlı ancak yine sistemin bir sonucu olarak hiçbir şeyi bilince çıkaramadıkları gibi düzenle çelişkileri, isyanları, kinleri olmakla birlikte korkan kendine sınıfa devrimcilere güvensizliğinden dolayı susmayı tercih eden geçmiş süreçten şu veya bu şekilde olumsuz etkilenen ancak yine de daha ileri bir kesim olan ve en kısa zamanda kitle tabanımızı oluşturacak tabakaya gelelim.

Bu arkadaşlarımız sınıf mücadelesine sıcak bakarlarsa hep birşeyler yapmanın gereğini duyarlar ancak ülkedeki faşizmin etkisi (korku) ve kendilerine sınıfa olan güvensizlikleri (ki bu güvensizliğin ve korkunun en büyük etkisi sınıf bilincinin olmayışıdır.) Hep şunu derler: "elbette birşeyler yapmak lazım ama kiminle" bu insanlara güven olmaz, bir sen bir benle de bu işler yapılmaz" işte bu noktada bu insanların bu tür çelişkilerinden yola çıkıp bu insanları yoğun bir sınıf bilinci topuna tutmamız gerekir. Kısa zamanda sınıf bilinci temelinde gerek bizle gerek birbirleriyle aralarında köprü kurmak durumundayız şöyleki; bu insanlar hep birlik olmakdan söz ederler, bunlara birliğin hemencecek gerçekleştirilemeyeceğini ve böyle birliklerin olmadan yalnızca kısa vadede dağılacaklarını anlatmalıyız en doğru kalıcı birliğin birden olamayacağını zamanla gelişeceğini bir örgütlülüğün, öncülüğün, disiplinin gerektiğini anlatırız. Kısaca örgütlenmenin bir sınıf bilincinin sonucu örgüt bilinciyle sağlanacağını anlatırız.

Bütün kitleye olduğu gibi bu katmana da giderken diyalektik olunmalıdır. Yani kitle yapısını, psikolojik durumu, sınıfsal niteliği, birikimi, deneyimi vs. Bu tür niteliklerini objektif olarak görme kavrama ve bunun üzerinde temel çelişkileri tespit edip bir politika, program, asgari ve azami hedefler dahilinde hareket edilmeli.

Bütün işçilerde olduğu gibi sınıf mücadelesine yakın olan bu katmanında (ileri kesim) göz önünde

bulundurulması gereken en önemli niteliği şudur. Ülkemizin siyasi ve ekonomik yapısının (yarı-feodal) bir sonucu kırsal kesimden şehirlere yoğun göç nedeniyle buraya gelen insanların işçi olmasına rağmen bilimsel anlamda tam bir proleter diyemeyeceğimiz bir niteliği vardır. Çünkü kırdan gelen insan o feodal yapısını da beraber getirmiştir. Ve geri dumdadır, bu örneği şuralarda görüyoruz. İşçi sınıfı içinde örgütlenirken en çok karşılaştığımız şeylerden biri de genç işçilerin anne yada babalarından çekinerek, bayanların kocalarından çekinerek faaliyeti, mücadeleyi benimsemelerine rağmen direk katılıp sorumluluk almaktan çekinirler. İşte bu noktada ne yapılmalıdır. Bu insanlara özgür düşünce öğretilmeli çalışanın, sömürülenin kendilerinin olduğu hatta ailelerimizin, babalarımızın bu tür geri yapılarını da bizim kırmamızın gerektiği anlatılmalı, kavratmalı daha geri insanlara karşı daha hassas bir yol izlerken bu arkadaşlarımıza karşı (bize daha yakın olmalarından dolayı) doğrudan sınıf bilinci temelinde gitmemiz bir fiil işyeri somutunda emek sermaye ilişkisinden hareketle bütün çelişkiler(aile, sosyal çevre vs) buna bağlı olarak ele alınmalı bu insanların ufku açılmalı, sınıf bilincini aldıkları oranda diyalektik düşünceleri sağlanmalıdır. Bütün işçilerde ekonomik demokratik istemler ve daha rahat koşullarda çalışma istemi ağır basar. İşte bu temelden hareketle hedefimiz bu istemleri iktidar istemine dönüştürmektir. İşçilerin ekonomik-demokratik istemlerine bu düzenin yapısı gereği ve ülkenin ekonomik yapısından dolayı (az gelişmiş gerici, emperyalizme bağımlı olduğundan) cevap veremeyeceği verse bile bunu tüketim mallarımız aracılığıyla geri alacağı bu durumda bizim yaşantımızda olumlu hiç bir değişiklik yaratmayacağı anlatılmalı ve işçilerin hedeflerini, tepkilerini kısa vadeli çıkarlara hapsedmemeliyiz ve devamlı ufkumuzu daha ileriye doğru genişletmeliyiz.

İşçilerin içinde daha politik olan daha ileri olan arkadaşlarımıza gelince; kısa vadede en iyi kadrolarımız bu insanların içerisinde çıkaracağımız gibi işyeri komitelerini ve hücrelerini bu insanlardan oluşturacağız. Bu arkadaşlarımız işçilerin içinde en iyi kesimi oluşturmakla ve belirli birikim bilinci ol-

makla birlikte bilinci oldukça dağınık tecrübeleri zayıf olduğu gibi hiçbir anlayışa bağlı değildir. Yalnızca duyarlı olmalarının bir sonucu mücadeleye yakın, hazırdırlar. Bu insanlarla aramızda kolay ilişki sağlanabilir ancak asıl mesele bu diyalogun sağlanmasından sonra sağlıklı bir siyasi ilişki yaratma şu veya bu şekilde (feodal, duygusal) gibi yollarla başlayan ilişkilerin en kısa yoldan siyasi ilişkiye dönüştürülmesi gerekiyor.

Biz bu arkadaşlarımızla üretim içindeki yerimizden dolayı aynı sınıfın insanları olduğumuzdan yaşanan süreç içinde zaten koşullar bizim aramızdaki diyalogu kuracaktır. Ancak bu noktadan sonra düşüncelerimizle, beceri ve örgütçü yanımızla farklılığımızı hissettirmeliyiz. Yaklaşım olarak devrimci lafazanlığı düşmeden alçak gönüllü bu insanları işleyerek ve bu insanlardan da birşeyler öğrenebiliriz bunu da hesaba katarak hareket etmeliyiz. Kaçınılmaz olarak koşullar oluşacaktır çünkü bu bir zorunluluktur. Yani işten çıkarma, ücret azlığı, çalışma koşulları, mesai, sigorta aklımıza gelebilecek bir çok olumsuz koşulların sonucu işçilerin işverene karşı tepkileri, muhalefetleri filizlenir. Ama bu tepki kendiliğinden, bilinçsiz örgütsüz bir tepkidir ama yine de bir ileri yanı vardır. Çünkü bir kıvılcım teşkil eder. İşte biz öncü işçiler bu noktada diyalektik bir yaklaşımla sorunları kavratmaya çalışmalıyız. Bu çalışmalarımız o anda kazanım sağlamasa da işçilerin sağa sola çarpması, sonucu bir tecrübe edinmeleri doğru olduğunu gösterecektir. Biz işçilerin kafalarında her zaman soru işareti bırakmalıyız. İşçiler ücretlerine zam ister, biz işverenin bu zamu veremeyeceğini neden vermek istemediğini anlatırız. İş koşullarının neden kötü olduğunu, yani gündemi oluşturan her olumsuzluğu çelişkiyi sınıfsal çelişki temelinde ele almalıyız. Ve o temelden hareketle olayı açar anlatır örneklendiririz. Bu insanlara örgütlenmenin anlamı, teorik ve pratik çalışmanın anlamı ve önemi anlatılmalı ve bu insanlar örgütlü bir mücadeleye çekilmelidir. Aynı zamanda kullanılmak kaydıyla işçilerin öz çıkarlarını saptıran göreceli kısa vadeli kazanımlar sağlayan ve bunun yanında işçilerin asıl hedeflerini körelten saptıran şeyler (sarı sendikalar revizyonist yapılanmalar, ekonomik istemler kazanım-

lar, göreceli demokratik kazanımlar) bütün bunlar kenara itilmemeli ancak işçilere asıl hedefleri gösterilmelidir. Zaten işçilerin bir çoğunun bu kazanımlarla da aralarında çelişki vardır. İşte bu çelişkiyi de derinleştirmek ve işçileri asıl iktidar hedefine yöneltmeliyiz. Bu arkadaşlarımızla ilişkilerimizde ve bütün işçilerle olan ilişkilerimizde oldukça hoş görülür, alçak gönüllü ve ilkeli olunmalıdır. Bu yapıyı insanları daha çok yaklaştıracak gibi bir güven kaynağı olacaktır. Aynı zamanda sağlam bir ilişki sağladığı gibi ciddi bir çalışma doğuracaktır. Biz işçiler arasındaki hiç bir çelişkiye katılmadığımız gibi bu çelişkileri en kısa yoldan çözmeye çalışırız. Ve bunun gerekliliğini anlatırız. Çünkü işçilerin en büyük düşmanı kendi içindeki rekabet, örgütsüzlük ve bilincin olmayışıdır, işte bunu anlatırız. Bir yandan bu olumsuzluklarla mücadele ederken diğer yandan mevcut siyasetler arası demogojiden şunun şahsında konuşmadan bunun şahsında yorumdan kaçınırız. Çünkü insanların bilinç, birikim düzeyi bu noktaya gelmişse biz bu insanların gelişim sürecinde önyargılı, dar ufuklu olmalarını istemeyiz. Ancak azami bir bilinç almış olaya devrimci bir yaklaşımla üllke somutunda azami oranda değerlendirme gücünü kendinde buluyorsa tabi biz bu insana kendi doğrularımızı anlatır ve bunu savunuruz. Ve bu insanlara bilinç taşıyan en doğru yol sınıf bilincini verme Marksizm'i kavratma, diyalektik düşünmesini sağlama bunun ışığında ülkemizin sosya-ekonomik tablili temelinde hareket etme bunun paralelinde parti bilincini aktarma ve bu konuda da insanın geniş ufuklu olmasını sağlamalıyız. Bunun devamında örgüt bilinci ve pratik bilinç verilmelidir.

Bildiğimiz gibi işçi sınıfı içinde devrimci faaliyet sürdüren başka anlayıştan olan insanlarda vardır. Biz bu insanlarla devamlı içiçeyiz ve içiçe olmakta zorundayız.

1- Çalışma faaliyet alanı olarak

2- Yine bazılarıyla belirli bir dayanışma olarak bir arada olmamız gerekiyor. Ve biz bu insanlara ve anlayışlara karşı tavrımız ilkeli olmak ve anlayışımıza ters düşmeden eylemde birlik propaganda ajitasyonda özgüllük ilkesinden hareket ederiz. Yani bu insanlarla yoğun bir ideolojik mücadele veririz. Bu-

nu kitle önünde birebir toplu yayın aracılığıyla hiç çekinmeden yaparız. Ancak bu yaklaşım birşeyler üretiyorsa samimiyet ve dayanışma duygusu içinde devrimci dostluga devam ederiz. Omuz omuza olmaktadır çekinmeyiz. Ancak tem tersine sağlıklı bir dayanışma yoksa bu insanlar çeşitli komplo, art niyet, grupçu, grup çıkarı, bireyci yani devrimci kişiliğe uymayan davranışlarda bulunursa bunları kitle içinde teşhir eder ve yolumuza devam ederiz. Biz bu insanları, anlayışları bu tür olumsuz davranışlarından dolayı eleştirir, teşhir ederken aynı hataya asla düşmeyiz, düşmemeliyiz.

Sınıf içinde devrimci faaliyet sürdüren diğer anlayışların çalışma tarzını, siyasi anlayışlarını iyi tanımak, öğrenmek durumundayız. Çünkü bunların doğru yanlarından tecrübelerinden yararlanırken yanlışlarını hem eleştirir hemde bu yanlışlarından dersler çıkararak bu hatalara düşmemek için çaba harcarız. Diğer yandan bu insanlarla işyerlerinde, kitle örgütlerinde, sendikalarda kısır çelişmelere tutuşup sınıfı unutmamalıyız, unutmamalıyız ki bizim hedefimiz sınıf içinde ve sınıfla beraber iktidara karşı mücadeledir. Ancak ilkeli üretken verimli devrimci dayanışmadanda geri durmamalıyız.

Küçük orta işletme alanı:

Bu işyerlerinde yani daha çoğunlukla genç işçilerin çalıştığı alanlardaki işçilerin, çelişkilerinin genel nitelikleri diğer işyerlerinden (büyük sanayi) farklılık gösterir. Bu nedenle hiç bir zaman büyük sanayi kuruluşlarında çalışan işçilere gittiğimiz yöntemle buralarda hareket edemeyiz. Çünkü somut durum, küçük orta işletmelerde ve atölyelerde çalışan işçilerde farklı büyük sanayi kuruluşlarında ve buralarda çalışan işçilerde farklıdır. Peki bu farklılıklar ya da farklı çelişkiler nelerdir?

Başta şunu belirtmemiz gerekir ki bir genç insanın gençliğinden kaynaklanan özel bir durumu vardır. Tecrübe objektif olabilmek konusunda oldukça yetersiz olduğu gibi, sorumluluk duygusunda oldukça azdır. Evli değildir, çocukları yoktur. Bu anlamda sorumluluk duygusu az olduğu için çelişkileri zayıftır. Ayrıca tez tutuşan kavrayan atılan yanlarında vardır. Ancak bu bir avantaj olmakla birlikte dezavantajı da vardır. Yani genç insan tez tutuşan erken parlayan ve erken sönen bir niteliğe sahiptir ve onu kalıcı uzun hedefli yapmak için daha usta çalışmak gerekiyor. Bu insanlar çalışma hayatlarında ne kendiliğindenci ne de sendikal mücadeleye tanık olmuşlardır. Diğer yandan devrimci-demokrat insanlara karşı taze bilgilerle doldurulmuşlardır. Çünkü bunların gelişim süreci 12 Eylül faşizmine denk düşer.

Diğer yandan bu işkollarında genellikle işveren yada işverenin yakınlarıyla çalışan işçiler içinde işverene karşı bir yumuşama vardır. Çünkü şunu derler; oda işçi kardeşim. Bu nedenle burdaki çelişki biraz daha törpülenmiş olur. Ancak bizim yapacağımız şey şunu görmek ve göstermek. Bir işverene işçinin yaşam standardı hiç bir zaman bir birine uymaz, yani bir dengesizlik vardır. Bunu işleme ikincisi; artı emek tespitini yapma ve bu artı emeğimizin işverenin cebine nasıl girdiğini kanıtlama.

Aynı zamanda bu alanda çalışan arkadaşlarımız yaşam konusunda oldukça tecrübesiz olduklarından hep böyle gitmeyeceği bir gün mutlaka düzeleceğine ama mücadele edemezse değişeceğine inanırlar. Bu arkadaşlarımız daha genç olduklarından hayat içindeki dalgalanmalardan hiç ders çıkarmamışlardır. Şöyleki; çocuk derdi yok çünkü o derdi babası taşır, ev kirası derdi yok yani bütün kumbaraları anneye baba taşır. Bu noktada tabiki bu konularda acil ızdırıcı olmayan ağır hareket edecektir. Ayrıca buralarda çalışan arkadaşlarımızın çoğu siyasi, sendikal vb. bir faaliyete katılmaları durumunda genellikle yoğun bir aile baskısıyla karşılaşırlar ve bu arkadaşlarımız iradi siyasi olarak ayrı olduklarından dolayı bu baskıyı kaldıramazlar, yaşamakta güçlük çekerler. Bu noktada bu insanları iki çelişki arasında sıkışması geri adım atmalarına neden olabilir. Bunun için acele etmeden çelişkileri lehimize aşmaları için çaba harcamak gerekir. Bu nasıl olur? Başta siyasi bilinç vermek gerekir. Ancak bu siyasi bilinci verirken aceleci tepkici yaklaşmamak çelişkinin nedenini bu durumun ağır sonuçlarını anlatmak, hatta belli yöntemlerle aileye ulaşmak onları da ikna etmek esas olmalı. En ufak bir olayda aile ayak bağı oluyor, engel oluşturuyor diye aileyle bağları koparmak, aslında

zordan kaçmak sorunları sırtını çevirmektir. Bu da doğru değildir. Tabii biz bu tür macadeleleri siyasi hedefimizin önüne çıkarmayız ve çözülmez iflah olmaz duruma geldiğinde yöntemine uygun bir şekilde keser atarız. Ancak çözümü için ısrarlı bir çalışmaya da ihmal etmeyiz, çünkü unutmamalı ki o ailedekilerde birer işçidir ve bizim asıl kitle tabanımızı bu aileler oluşturacaktır.

Bildiğimiz gibi bir işçinin uzaktanda olsa sendikal harekete işçi hareketlerine kitle faaliyetlerine tanık olması o işçide nisbi bir tecrübe, birikim sağlar. Ama genç insanlar kısa yaşam süreleri nedeniyle ikincisi bu sürecin olumsuz koşulları nedeniyle böyle olumlu olaylara ya tanık olmamış yada çok az tanık olmuştur, bunun içinde birçok olaya yabancıdır. Bu olay gözönünde bulundurulmalı, çünkü bize nereden başlamalı konusunda yardımcı olacaktır.

Diğer bir konu ve en önemli konulardan biri ülkemizde yoğun bir işçi potansiyelini bağrında taşıyan bu iş kollarında özellikle tekstil işkolu, işin niteliği gereği kadın işçi yoğunluğu fazladır. Bunun nedeni daha ucuz emek daha uysal ve daha üretken işçidir. Bu durum çelişkilerin daha derin, sömürünün daha katmerli olmasını sağlamıştır. Şöyleki; Bir tekstil fabrikasında çalışan bir erkeğin işi bellidir veya her denilene uymaz yada zoraki uyar. Ancak bir bayan önce overlok'ta çalışır, orda iş biter veya hafifler için yoğun olduğu reşmeye geçer orada ihtiyaç azsa singere verilir. Yani işin aciliyetine göre makina, makina dolaştırılır. Bütün bu işler hafiflemişse masaya ambalaja, iplik temizlemeye vs. işlerle görevlendirilir. Erkek her zaman uymaya biliyor ayrıca müdahale etme hakkı da vardır, Ancak bayan için sanki doğa kanunu gibi görülür buda işe daha çok emek harcamaına neden olduğu halde erkekten en az % 30 az ücret alır. Ücretinde, sigortasında ve her hangi bir sosyal hakta da bu dengesizlikle karşılarız; diğer taraftan kadınlık onuru, gururu ayak altındadır. Kadın olmakla doğan sorunları hiç bir zaman dikkate alınmadığı gibi daha da köleleştirmek için rencide edilir.

Diğer bir konu ekonomik yoksulluğu yüzünden okuyamamış veya okulu terk etmiş çocukların çalıştırılması ve en acımasız bir biçimde sömürülmesidir. Yine burada toplumun ailenin eski feodal mantığını kırmadığının bir örneğiyle karşılaşıyoruz. Çünkü anneler babalar çocuğunu ortacı, çırak olarak göndermiştir. İşyerine alın "eti sizin kemiği benim" demektedir. Hani iş, sanat öğrenecek ya! diğer yandan çocuk bu ya! az da olsa katkısı (ekonomik) yeterlidir ve bununla yetinilir. Ve çocuklar daha o yaşlarında ensesinde tokat, en ağır küfür, hakaret altında akşama kadar günde 10-15-16 saat olmak üzere haftalarca gece gündüz mesaiye çalıştırılır. Daha genç yaşlarında hayatın bütün ağırlıklarını omuzlarında hissederler. Ve oldukça kolay işlenebilirler çünkü ne ustası ne yetişkin işçiler onu ciddiye almaz ve herkes ona ustalık taslar. Bu durumda bu çocuk işçileri yalnızlığa itmiştir. İşte bu noktada bunlara gösterilen sıcak ilgi bu insanları etrafımızda toplayacaktır.

Bütün bu alanda çalışan işçiler yetişme dönemlerinde çalışma koşullarının ağırlığı ve düzenin bütün kurumlarıyla iliklerine kadar kültürsüzleştirilmiş, yozlaştırılmış adeta insanlık kimlikleri yok edilmeye çalışılmıştır. Kısacası yaşadığımız dönemde gençlik adeta bir soysuzlaştırılmaya çalışılmış, yozlaştırılmış, körelmiş insan tipi yaratmak için topa tutulmuştur. Bir yandan daha konuşmayan çocukları milyonlarca lira harcayarak yaptıkları kuran kurslarına doldurarak, diğer yandan bütün eğitim kurumlarında (ilk, orta, lise, yüksekokul vs.) en ufak hücrelerine varana kadar bilimselliği boşaltılmış yoz bir eğitim verilirken, diğer yandan bu insanlara dayatılan arabeks, futbol (ki bununda nasıl olduğu ortadadır.) kültürü. Özentili ve çeşitli yöntemlerle fuhuşu her türlü çirkinliği insanların iliklerine kadar sokmuşlardır. Resmi ideoloji olarak bunu basın yayın ve eğitim yoluyla yapmıştır. Ancak kısmen başarmakla birlikte, proletaryanın sınıf inancını, ahlak anlayışını tamamen çöktürmediler. Çünkü o emek sermaye çelişkisinin beslediği işçi sınıfının üretim içindeki yeri daima onu olgunlaştıran en yüce etkidir. Yeterki biz bu arkadaşlarımızın seviyelerini iyi kavrayıp doğru bir zeminde hareket edelim.

Sınıf bilinci almamış bir işçi sınıfı burjuvaziye karşı nasıl savaşacağını hangi yöntemi silah olarak kullanacağını bilemez. Bunun için bir çok şey olduğu gibi ülkemiz koşullarında geçerli olan silahlı mücadeleye de yabancıdır. Ancak unutmamalı insan

mantığı doğru olanı kabul edendir, bu nedenle ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, koşulları, mücadelenin yolları sınıfa doğru ve diyalektik bir yöntemle anlatılmalıdır. Bu nasıl olur? Biz öncü insanlar işçi sınıfına sınıf bilincini, parti bilincini, örgüt bilincini taşırız. Bunu işyeri komiteleri kurarak işyeri hücreleri oluşturarak bu hücreler aracılığıyla bu bilinci işçi sınıfına aktarır ve onun ufkunun açılmasını; örgüte, proleterya partisine iktidar perspektifine kavuşmasını sağlarız. Bunun içinde önce azami oranda bizim bunu doğru kavramamız gerekir. Çünkü işçi sınıfı sınıf bilincini dışardan alacağı için sınıfa hangi bilinci verirken (revizyonist, oportunist, anarşizm, MLM) o bilinci alır ve o perspektif dahilinde hareket eder. Buda sonuç olarak ya proletaryanın kendi çıkarına hizmet eder yada etmez. Tabiki Marksizm-Leninizm-Maoizm bilinci almışsa iktidar hattında öncünün önderliğinde sarsılmaz bir inançla yürüyecektir. Ancak küçük burjuva düşüncelerle- revizyonist, oportunist vs.- doldurulmuşsa elbette sonuçta yine doğrudan olmasa da dolaylı olarak burjuvazinin değirmenine su taşıyacaktır. Bunun için Marksizm-Leninizm-Maoizm düşüncesini kavrayıp ülkenin sosyo-ekonomik yapısını bilimsel temellere dayandırmalıyız.

Genel olarak yönelmiş alanlar bu alanlarda karşılaşacağımız olumsuzluklar yada olumsuzluklar üzerinde kısaca durduk. Ama unutmamalı ki en doğru tespitler pratiğin içinde sağlamlaşır; çünkü olumlu olumsuz bütün sorunlar o çalışma içinde bütün çıplaklığıyla ortaya çıkacaktır. İşte böyle durumlarda yılmadan ısrarla olayların üzerine gitmeli ve büyük bir gayretle olayları lehimize çevirmeliyiz. İnsanlar geri, yoz, lümpen, iflah olmaz demogojisi kitleye ve kendisine güvensizliktir. Ve hiç bir arkadaş için bunlar bir sığınma olamaz. Kararlı ve araştırmacı olan bir insan bu yoğun çelişkiler içinde illaki bir şeyler yaratır. Bu konuda tecrübe ve birikimi olmayan veya az olan arkadaşlarımızın yöntem sorunu vardır. Bu yöntemler birikim ve tecrübe sonucu kazanılır. Bunu sağlamanın yolları:

1- Sorumlu arkadaşı bu konuda zorlamalı, sorunları ciddi bir şekilde dile getirip cevap istemeli.

2- Ulaşabildiğimiz deneyimli insanlardan (bu insanlar dürüst, tecrübeli işçiler, sendikacılar, devrimciler olabilir) yararlanma.

3- Ülkemizde ve dünyadaki mücadele deneyimlerini incelemeli ve özellikle de fabrika çalışmalarını anlatan romanlar okumalı.

4- Zaten planlı okuyan ve özümseyen bir insan gelişir dönüşür. Kişiliğinde davranışlarında olumlu gelişmeler görülür. Bu da kişinin toplumu daha iyi tanımasını, toplumun da o kişiyi benimsemesini doğurur. Böylece kitleyle aramızda güzel bir köprü kurulmuş olur.

Bir tecrübenin aktarımı:

Bir işyeri arı kovana işçilerde arı gibidirler. Bir iş yerine bir insan girdiğinde (özellikle devrimci faaliyet için) ya başlarına taç yapar, bağırılmasına basarlar yada dışlarlar. Bundan dolayı kitle psikolojisini çok iyi bilmek kavramak gerekir; bu olayı kavramak o kadar zorda değildir. Bu aynı zamanda devrimci kişilik, devrimci dürüstlük, devrimci ahlak, devrimci sıcaklık, devrimci hoşgörü en önemlisi de alçak gönlü olma, insanı sevebilme sanatıyla ilgilidir. Bu değerleri kazanmakta o kadar zor değildir. Önemli olan çalışmak, okumak, kavramak, özümsemek, değişmeye, dönüşmeye açık olmaktır, arkası zaten gelecektir.

Bir insanın bir şeyi en iyi yapması kısa vadede güzel şeyler yaratması o insanın istemine bağlıdır, o heyecanı hissetmesi bütün ruhuyla onu kazanma arzusuyla tutuşması gerekir. Psikolojide hayvanlarda ve insanlarda içsel dürtü olarak; susuzluk dürtüsü, cinsellik dürtüsü ve annelik dürtüsü gösterilmektedir. Ve içlerinden en hassas ve güçlü olanı annelik dürtüsüdür.

Yani kilometrelerce uzaktan yüz insanın duymadığı çocuk ağlaması sesini duyabilmektir. İnancı eğer annelik dürtüsünden daha güçlü değilse o insan devrimci olamaz. Yani bu inanç bu heyecan, kararlılık 17'sinde genç insanın ilk aşkı gibi insanın bütün iliklerinde hücrelerinde titremelidir. İşte o zaman aşılmadık engel, yürünmez yol, erimeyen buz katman kalmaz önümüzde. ■

“Bizler halkı isyana çağırarak için sesimizi sizlere ulaştırmaya çalışacağız”

Sevgili Yeni Demokrat Gençlik Dergisi çalışanları, Merhaba!

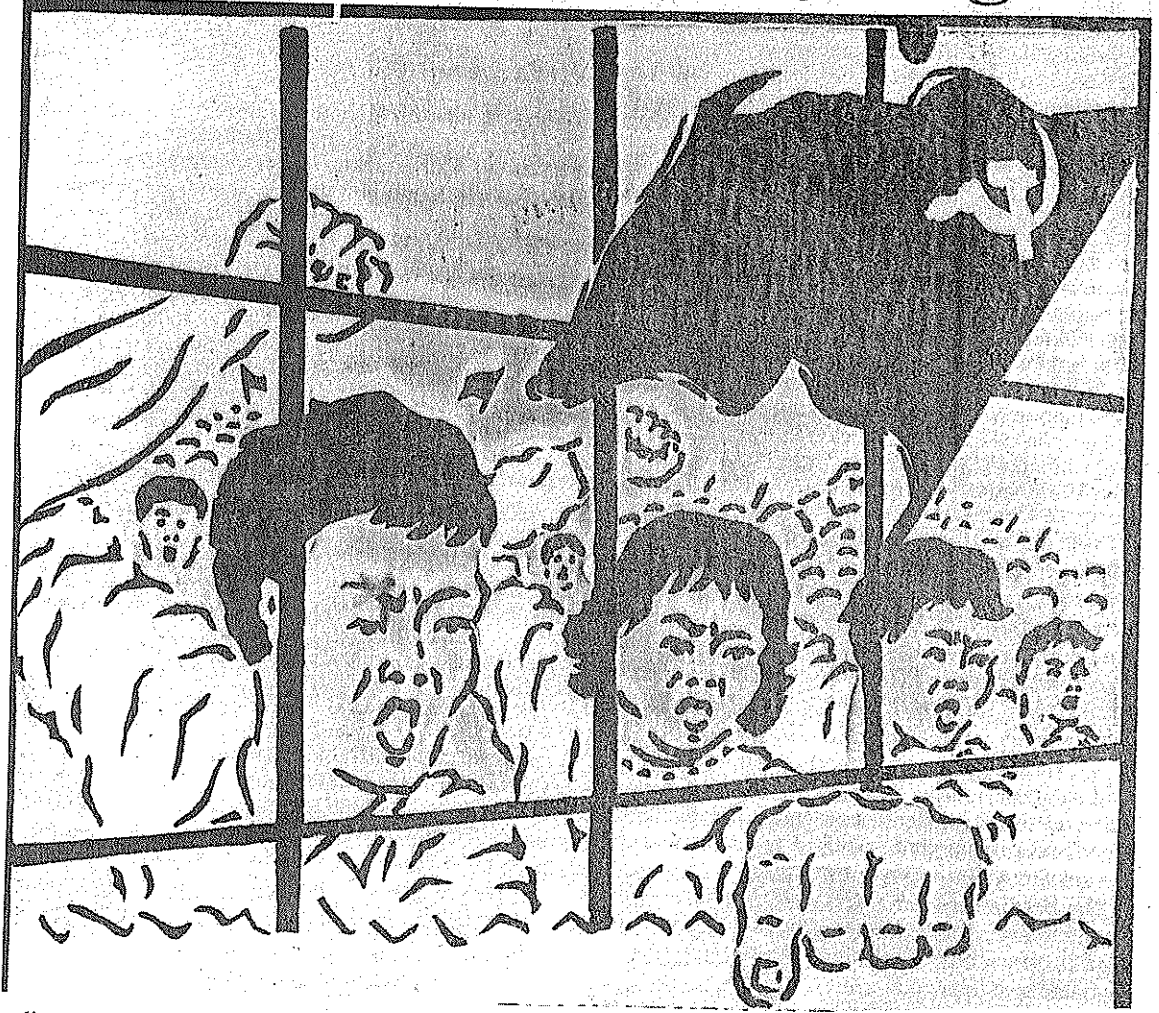
Öncelikle hepinizi sevgiyle selamlıyorum.

Fırların yaşandığı dönemde sürgün olarak geldiğimiz ve tutuklu olarak bulunduğumuz Yozgat cezaevinde, idare tarafından son olarak gündeme getirilen, tamamıyla keyfi, anti-demokratik, insan hak ve özgürlüklerini hiçe sayan bir uygulamayı kamuoyuna duyurmak ve aynı zamanda sizleride bilgilendirmek açısından bu mektubu yazmaktayım. Yayınlayacağımız inancıyla daha fazla ön açıklamayı uzatma gereği duymadan hemen konuya geçiyorum.

Yaşadığımız süreçte mücadelenin boyutlandırılmasına yönelik bir takım irdelemeleri içeren ve aynı zamanda, esas olarak da sizlere çalışmalarınızda destek olmak amacıyla hazırlanmış olduğum bir yazı idare tarafından engellendi ve yasal dayanağıda bulunarak bu mektubum imha edildi. 2 Ağustos pazartesi günü gönderdiğim, fakat idare tarafından engellenen ve imha edilen bu mektubum genel olarak, önemli noktalara gelmiş olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelenin yanında, ülke genelinde, başta işçi ve memur eylemlilikleri olmak üzere, gelişen kendiliğinden mücadelenin bilinçli siyasi savaşıma dönüştürülmesi, bu hareketin özellikle gerilla savaşıyla bütünleştirilmesi ve bu savaşın yaygınlaştırılıp boyutlandırılması şeklinde düşüncelerimi içermekteydi. Ancak cezaevi idaresinin disiplin kurulu diye oluşturduğu kurum, “ülkenin bölünmez bütünlüğüne yönelik toplumu kışkırtıcı ve birbirine düşürücü” nitelikte olduğu gerekçesiyle bu mektubumun sizlere ulaşmasını engelledi. Bununlada yetinmeyip tüzüğün 147. maddesine dayanarak mektubum imha edildi. Devletin daha çok devletçi olan ve politik bir tavır geliştirerek düşünce katliamını gerçekleştiren Disiplin Kurulunun kararını olduğu gibi aktarıyorum: “Cezaevimiz terörist vasıflı tutuklularından Erhan Meydan’ın Yeni Demokrat Gençlik dergisine yazmış olduğu 2. 8. 1993 günlü yazılarında, ülkenin bölünmez bütünlüğüne yönelik toplumu kışkırtıcı ve birbirine düşürücü yazı içerdiğinden disiplin kurulunun 3. 8. 1993 tarihli ve 1993/ 13 sayılı kararı ile kararın itirazı kabil olmak üzere tutukluya tebliğine kesinleştikten sonra mektubum imhasına tüzüğün 147. maddesi gereğince karar verildi.” Mahkemeler devrimci, demokrat, yurtsever gazete ve dergileri yıldırmak amacıyla her gün toplatma kararları verirken ve kapatma girişimlerinde bulunurken, elbette disiplin kuruluda boş durmayacak, nasıl olsa mahkemenin toplatacağı (!) bir dergiye gönderilen yazıyı, yine “ülkenin bölünmez bütünlüğü” adına engelleyecek ve daha ileri giderek (çünkü onun 147. maddesi var!) aynı amaç uğruna gönderilen yazıları imha da edecektir. Bu onun demokrasi, insan hakları ve düşünce özgürlüğü karşısındaki en birinci vazifesidir.

Yukarıda aktardığım karar metninde de görüldüğü gibi, mektubumun engellenmesinde ve imha edilerek düşünce katliamının gerçekleşmesinde, çok yönlü bir politik tavır geliştirilmektedir. Buraya aktarma gereği duymadığım “tutuklunun hüviyeti” bölümünde, üstelik tutuklu olduğum da belirtildiği halde, yani henüz mahkeme tarafından herhangi bir karara varılmamış olduğu halde, disiplin kurulu tarafından kesin hüküm veriliyor ve “TKP/ML TIKKO örgüt üyesi” olarak gösteriliyor. Hemen ardından da yukarıda görüldüğü gibi “terörist” olarak nitelendirilmektedir. Devlet asıl teröristin kendisi olduğunu gizlemek amacıyla, devrimci, demokrat, yurtsever insanları “terörist” diye adlandırmayı genel bir politika durumuna getirdiğinden, bu nokta üzerinde fazlaca durmuyor ve gerçek teröristin, bütün kurum ve kuruluşlarıyla devletin kendisi olduğunu belirtip geçiyorum.

“Ülkenin bölünmez bütünlüğü” diye ifade edilen sermayenin çıkarları uğruna, insanlığın açıkça katliamına girişildiği zorlu bir süreçten geçiyor ülkemiz. T.C. varlığının ve tarihinin en güçsüz anlarından biri ile daha karşı karşıya bulunuyor. Bu nedenle sömürü düzeninin devam edebilmesi uğruna, Kürdistan’da köyler bombalanıyor, evler yakılıp yıkılıyor, insanlar yerlerinden yurtlarından zorla göç ettirilirken, halklara karşı yürütülen kirli savaş hızla boyutlandırılıyor; ülke genelinde büyüyen toplumun huzursuzluğu ve

gelişen tepkiler baskı ve şiddetle sindirilmeye çalışılıyor; ve devlet bu amacına ulaşabilmek için Sivas’ta 37 insanın katledilmesinde olduğu gibi bilinçli ve programlı olarak provakasyonlarla, katliamlara girişiyor. Öte yandan bütün bunlar gözlerden saklı tutulmak için gerçekleri dile getiren sosyalist basın ve devrimci, demokrat, yurtsever gazete ve dergiler, anti-demokratik uygulamalarla susturulmaya çalışılıyor. Halklara karşı yürütülen kirli savaşta hergün yüzlerce insan yaşamını yitirirken, beş bin insanın daha gözden çıkarıldığını haber vermesine açık açık kefen siparişleri veriliyor. Kontr-gerilla adam kaçırmaya, tek kuruşun cinayetlerinin yanında artık hızla toplu katliamlara girişiyor, köyleri yakıyor, kadın ve çocukları katliyor. Devlet ise bilinçleri bulanıklaştırmak amacıyla bu katliamları sanki PKK gerçekleştirmiş gibi göstermeye uğraşiyor. Boyalı basın ve televizyon gibi psikolojik savaş araçları, gerçekleri çarpıtmak, bilinçleri bulanıklaştırmak amacıyla yalnızca bir yalan makinası işlevi görüyor artık. Egemenler bu yalan makinaları aracılığıyla, ikiyüzlülüğü çoktan aşmış olan bir sahtekarlıkla “demokrasiden”, “insan haklarından” “ülkenin bölünmez bütünlüğünden” örülmüş yalanlarını yutturmaya çalışıyorlar halka. Elbetteki bir avuç egemenin yalanları ve yasakları üzerine kurulu sömürü düzeninin devam edebilmesi uğruna, ezilen ve sömürülen halklara karşı gerçekleştirilen baskı ve şiddet uygulamaları, tam olarak hedefine ancak, gerçekleri dile getiren her sözün, her düşüncenin, her eylemin bastırılması ve yokedilmesiyle ulaşabilecektir. Çünkü baskının, zulmün ve sömürünün olduğu yerde, mücadeleye ilişkin dile getirilecek her gerçek söz, her doğru düşünce ve her doğru eylem halkı “kışkırtmak” olacaktır. Çünkü iflas eden düzen yalanlarla ve bu yalanlara inandırılmak için halka uygulanan baskı ve şiddetle ayakta durmaktadır. Ve her yalan ancak gerçekler karşısında kendisini kabul ettirdiği ölçüde varlığını sürdürebilir. Öyleyse “ülkenin bölünmez bütünlüğü” diye ifade edilen sermayenin çıkarları uğruna, gerçekleri dile getiren bütün sesler susturulmalıdır!

Dolayısıyla demokrasi ve insan hakları diye diye, dizginless bir devlet terörüyle insanların katliamına gi-

rişildiği, Kürt ulusunun dilinin, kültürünün ve en önemlisi ulusal varlığının, daha fazla sömürü ve talan için inkar ve imhasına hız verildiği, baskı ve şiddetle toplumun sindirilmeye çalışıldığı bu süreçte, gerek sosyalist basının karşılaştığı anti-demokratik uygulamalar ve saldırıları, gerekse sesimin sizlere ulaşmasını engellenip, düşüncelerimin katledilmesini şaşırtıcı bulmuyorum. Bizim sesimizin sizlere ulaşmasını engellendiği gibi, son dönem yaygınlaştırılan keyfi toplatma kararlarıyla sizinde bizlere ulaşmanız engellenmektedir. Yeni Demokrat Gençliğin son sayıları, diğer bir çok devrimci gazete ve dergide olduğu gibi toplatıldığı gerekçesiyle elimize ulaşmamıştır. Açıkcası bizi sizden, sizi bizden, hepimizi toplumdaki kopartmaya uğraşmaktadır. Baskısız, sömürsüz, özgür bir yaşam kurma mücadelesini veren insanları, vahşet boyutlarını aşan saldırılarla yok etmeye uğraşan bir zihniyet, elbetteki bu insanların düşüncelerinden de ürkecek ve bu düşünceleri toplumdaki yalıtılmak amacıyla yasaklayıp, yoketmek isteyecektir. Zaten ülkemizde halklara karşı girişilmiş öylesine büyük bir saldırı yaşanmaktadır ki, insan hak ve özgürlüklerinden ve insan düşüncesinden, ortaçağ karanlığında bile öylesine korkulmamış ve insanlığa öylesine saldırlmamıştı denildiğinde abartı değil, yalnızca bir gerçek dile getirilmiş olmaktadır. Çünkü egemen sınıflar saltanatlarının devam etmesi uğruna, insan düşüncesine, özgürlük istemine ve eylemine karşı her noktada kapsamlı bir saldırıya geçmiş durumdadır. Yazdığım mektubun engellenmesi ve imha edilmesi olayı da böylesi bir saldırının sonucudur.

Mektubunun imha edilmesi kararı, disiplin kurulu tarafından, Anayasa ve cezaevi mevzuatı başlığında toplanmış olan tüzüğün 147. maddesine dayandırılmaktadır. Ama zaten bu ülkede, yasaların, anti-demokratik ve insan haklarını yok sayan uygulamaların kılıfı olmaktan başka bir anlam taşımadığı görüldüğünde, herhangi keyfi bir uygulamanın herhangi bir yasaya dayandırılmış olmasının fazlaca bir anlam taşımadığı da görülecektir. 147. maddede; yazıların, mektupların, kağıda dökülüp paylaşılacak istenilen düşüncelerin yasaklanması, imha edilmesi yasalaştırılmaktadır. Burada insan hak ve özgürlüklerinin ya-

salarla gaspedilmesinin dışında farklı bir olay sözkonusu değildir. Ayrıca bu maddenin kapsamında, "Disiplin Kurulu" denilen kurumun bu yasaklamayı ve imhayı hangi ölçüye dayanarak yapacağı belirsizdir. Açıkça bu kurumun, devletten daha çok devletçi olması yeterli görülmüştür. Yani devleti elinde bulunduran egemen sınıfların çıkarına ters düşüğü ölçüde, disiplin kurulu sınırsız bir engelleme ve imha yetkisine sahip durumdadır. "Ülkenin bölünmez bütünlüğü" biçiminde ifade edilen sermayenin çıkarları uğruna, mektupların engellenmesi, düşüncelerin katledilip, haberleşme özgürlüğünün yok edilmesi yasalarla olanaklı kılınmıştır. Oysa hangi yasa maddesine dayanılarak dayandırılınsın, düşünceleri yok edilmesi isteğiyle, mektubunun engellenmesi ve imha edildiği bu olay; "demokrasi", "insan hakları", "ülkenin bölünmez bütünlüğü" görüntüsü altında, emekçi halklara ve özgürlük mücadelesine karşı boyutlandırılan kirli savaşın, bütün sesleri susturmaya yönelik girişimlerinin bir parçasıdır. Ve bu olay en basitinden, insan hak ve özgürlüklerini güvence altına alan, ülkemizde imzasının bulunduğu uluslararası sözleşmelerin açık ihlalinin, ayaklar altına alındığının küçük bir örneğidir. 147. madde ve tüzüğün kendisi egemen sınıfların ağızlarından düşürmediği, "demokrasinin", "düşünce özgürlüğünün", "insan haklarının" "CMUK'un nasıl büyük bir yalan olduğunu göstermektedir. Ancak

mevcut anayasası ve TC'nin kendisi bile, insan hak ve özgürlüklerine aykırı olduğundan, şimdi uzun uzadıya tüzük maddelerinin aykırılığı üzerine yorum yapmak fazla anlamlı olmayacaktır. Yalnızca, Adalet Bakanlığı'nın cezaevlerini "yileştirmeye yönelik kararlar aldığı biçiminde haberlerin yayıldığı ve Başbakan Tansu Çiller'in, kendisinden öncekiler gibi, "demokrasi" ve "hür düşünceli değişen Türkiye" sözlerini çokça kullandığı bu süreçte, gündeme getirilen bu uygulamanın, gerçek durum görülmesinde ve anlaşılmasında küçük bir örnek olduğunu belirtmek yeterlidir.

Evet ülkemiz önemli bir dönemin içinden daha geçiyor. Bir yanda, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin geldiği nokta ve işçi ve memurlar başta olmak üzere, toplumun bir çok kesiminde, sömürüye baskıya, yürütülen kirli savaşa karşı gelişen ve giderek yükselen tepkiler. Diğer yanda ise TC'nin acizlik içerisinde boyutlandığı devlet terörü. Açık açık verilen beş bin kefen siparişi kirli savaşın boyutunu göstermeye yetmektedir. Böyle bir dönemde devletin anti-demokratik uygulamaları arttırması, insan hak ve özgürlüklerini hiçe sayması şaşırtıcı olmamalıdır. Asıl bu süreçte her zamankinden daha uyanık olmak, gündeme gelen insanlık dışı uygulamalara sessiz kalmamak ve saldırılar karşısında her geçen gün düzene alternatif örgütlü bir güce dönüşen mücadeleler geliş-

tirmek, her türlü keyfi uygulamaya karşı sesimizi yükseltmek önemlidir. Bu düşünceyle ve sizlere çalışmalarımızda destek olmak amacıyla gönderdiğim yazıda, mücadelenin her alanda boyutlandırılması ve bilinçli siyasi savaşıma dönüştürülmesi gerekliliği üzerinde durmuş ve kirli savaşa karşı devrimci savaşın geliştirilmesini dile getirmiştik. Ancak sesimin sizlere ve sizin aracılığınızla kitlelere ulaşması engellendi. Dile getirdiğim düşüncelerimi "toplumu kıskırtmak" gerekçesiyle engellenen anlayışa karşı 1789 Fransız devriminin önderlerinden Robespierre'in sözlerini aktararak mektubumu noktalamak istiyorum. Halkı isyana çağırırken şöyle diyor Robespierre; "Halka zulmedilince, halkın kendinden başka güveneceği kimse kalmayınca, halka ayaklanmasını söylemeyen alçağın biridir."

Bulduğumuz cezaevinde karşılaştığımız bu tür engellemelerle ve düşünce katliamlarıyla sık sık karşılaşacağımız kesindir. Ancak bizler yinede hem çalışmalarınızda sizlere yardımcı olmak, hemde halkı isyana çağırarak için sesimizi sizlere ulaştırmaya çalışacağız.

Buluşacağımız güzel günlerin sevinciyle, umudu yüreğinde asi bir sevda gibi taşıyan herkesi kucaklıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum. ■

TKP/ML - TIKKO davası tutsağı
ERHAN MEYDAN

TC'nin en belirleyici özelliği: Katliam

Ulusal kurtuluş savaşının hemen başlarında emperyalizmle işbirliğine başlayıp, kurtuluş savaşı sonrasında gelindiğinde de tamamen emperyalizmin kucağına oturarak, ulusal bağımsızlık yerine emperyalizme bağımlılaşmış yarı-sömürge yarı-feodal statüden kalan TC. kurduğu günden başlayarak baskıcı-katliamcı, faşist karakterleriyle süre gelmiştir. Ve kıçına yiyeceği tekmeyle tepetaklak olacağı güne kadar da bu karakterini koyulaştırarak muhafaza edecektir.

Onun bu karakterinin kapitalist-emperyalist ülkelerden daha koyu olması, iktisadi olarak geri, cılız bir ekonomiye sahip olması ve emperyalizme olan bağımlılığıyla, yeraltı, yerüstü zenginliklerinin büyük bir bölümünün emperyalistlerin kasasına akmasındandır. Emek gücünün haraç mezar olduğu bizim gibi ülkelere ihraç ettiği sermayeye akıllara durgunluk verecek şekilde gaspettiği emek gücünü ve sömürdüğü zenginlik kaynaklarını kendine bağımlılaştırdığı ülkenin egemenleri aracılığıyla (bizim ülkemizde bu sınıf komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları sınıfıdır) gerçekleştiren emperyalist ülkeler, bu sömürden sağladığı kazançtan bir çanak balı ora ülkelerin egemenlerine verip bu bağımlılık ilişkisinin gereklerinden birini çıkarı gereği yerine getirirken, yine çıkarı gereği kazancının çok küzi bir yanını da etkili bir uyku hapı işlevi gördüğü için, kendi ülkesi halkına verip onları daha derin bir uykunun cenderesine çekerek sömürsünü sürdürmeyi esas almaktadır. Kurduğu bu sömürü mekanizmasını incitecek, aksatacak küçük bir tehlike sezinlediğinde ve çürümüşlüğüne kaçınılmaz sonu olarak girdiği yeni pazar arayışında bir ayakta kalma taktiği olarak, milliyetçiliği hortlatıp (Azerbaycan, Ermenistan, Bosna-Hersek, Sırbistan vb örnekler olduğu gibi) halkları birbirine kırdırmaya çalışarak kurtuluş umudu arar. Eğer bu yolla başarı sağlayamazsa emperyalizm için kolayda yok değil; "Yeni Dünya Düzeni" der, "insan hakları", "yardım" der, uluslararası gerici medyayla bunun propagandasını yapıp adına da "Umud operasyonu" deyip tankıyla topuyla girer o ülkeye.

Emperyalizmin sömürü cenderesinde kıvranan, sömürge, yarı-sömürge ülkeler, ekonominin cılızlığı ve emperyalizme bağımlılığı nedeniyle emekçilerin emek gücü karşılığını almaları, insanların yaşam düzeylerinin yükselmesi olası değildir. O, halkın yaşam koşullarıyla; halkı daha çok sömürüp ve palazlanmasına hizmet ettiği oranda, ancak demogoji düzeyinde ilgilenir ve ölündeki çanağı yalamakla meşgul olur. Onun karnını doymasına baskı aracılığıyla sömürü giderek amansızlaşmasıyla mümkün olmaktadır. O aynı zamanda Misak-ı Milli sınırlarında yaşamaya zorla tabi ettirilen Kürt ulusunun varlığını yine karakteri gereği kabul etmez, inkarcıdır. Bu inkarcılığı baskıyla temellendirir. Misak-ı Milli sınırları içinde yaşayan Kürt ulusu ve diğer milliyetlerin üzerinde uygulanan baskı; dil, kültür, milli gelenekler vb. üzerinde şekillenerek esas olarak ezilen ulusun yeraltı, yerüstü kaynaklarını sömürmek için oluşturulur. Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerindeki sömürüyü milli baskıyla katmerleştirdiği gibi kendi egemen ulusuna mensup emekçileri de amansız bir şekilde sömürmeyi ihmal etmez. Bu amansız sömürü,

emekçilerin tüm hücrelerine nüfus ederek kamburuna kambur ekleyerek devam etmektedir. Komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları, sömürülerini devam ettirmek için, kendilerine gerekli olan sömürülen sınıfa, emek gücünün karşılığı olarak ölmeleri için yarı aç, yarı tok bir hayatı sürdürmelerine çıkarları gereği razı olurlar. Sömürülerinin teminatı olarak da, kendi denetimlerindeki parlamento, anayasa, mahkemeler,ordu, polis vb. militarist, ve yasama kuruluşlarıyla halkın yaşam alanının çerçevesini kendi çıkarlarına göre belirleyip düzenlerini perçinlemek isterler. Egemenler çizdiği bu çerçeveye halkı öyle bir sık boğaz etmiş durumdadır ki, bu çerçevenin günbe gün parçalanması kaçınılmaz olarak kendini dayatıyor. Kendi dilini, kültürünü, eşit yaşama koşullarını, kısacası ulus ve milliyet olmanın tüm gereklerine sahip çıkmak isteyen, halklara bomba yağdıran; toplu kıyımlar yapan, yüzbinleri yaşadığı topraktan süren, bunu resmi ideoloji edinen bir devletin çizdiği çerçevede halkların sessiz sedasız yaşaması elbette ki mümkün değildir. Toprak sorunundan, tarım aletleri ve zirai gereçlere; eğitimden sağlığa, konuttan ulaşım, ücret yetersizliğinden işsizliğe kadar uzanıp giden; en asgari yaşam olanaklarından mahrum edilecek insanın yaşama hakkının gaspedildiği bir ülkede, yığınları sefaletin ve zulmün cenderesinde yaşamaya mahkum eden bir devletin kanla çizdiği çerçevede, insanların kurbanlık koç gibi sıranın kendilerine gelmesini beklemesi mümkün değildir. Köylü toprak istediği vakit karşısında polisi bulduğunda; öğrenci insanlığa hizmet edecek bilimsel eğitim istediğinde karşısında dipçik ve copu bulduğunda, bu isteklerde biraz ısrarlı bulunduğu zaman, karşılığı bomba, kurşun, işkence, zindan olduğunda ve nihayet, insanların insan gibi yaşama isteği için yaşamını gözden çıkaracak kadar fedakar olması gerektiği bu koşullarda, kendisine karşı kullanılan silahlarla karşı koyuşa geçmediği sürece insanca yaşam bulmasında mümkün değildir.

İnsanlık tarihi, sınıfların varoluşuyla koşut olarak, ezen ve ezilen sınıflar arasındaki yaşam savaşıyla varola gelmiştir. Ezen sınıfın varlığı, ezilen sınıfın varlığıyla mümkün olabilmektedir. Onun çıkarı, daima ezdiği, sömürdüğü bir sınıfın varoluşudur. Ezilen, sömürülen sınıfın çıkarı ise, sömürülmemek için sömürücü sınıfları ortadan kaldırmaktır. İki sınıf arasındaki mücadele proletaryanın zaferine ve nihai olarak sınıfların ortadan kalkmasına kadar sürecektir.

Yerkürenin Türkiye ve Kuzey Kürdistan parçasında amansızlaşarak süren sosyal ve ulusal savaşının, ezilenlerini lehine boyutlanarak gelişmesinin, ezen sınıfın uykularını karabasına çevirmesinde yine bu savaşın doğal bir tezahürüdür. İktisadi geriliğinin bir sonucu olarak, gelişen toplumsal mücadeleyi bastırmak için ekonomik reformları yapamayan TC, tarihi misyonu gereği toplumsal muhalefeti sürekli zorla-kanla bastırma yolunu izlemiştir.

Karşıtlar arasındaki mücadelenin en üst biçimi olan silahlı savaş biçimi ülkemiz ölçeğinde, sosyal ve ulusal temelde tarihin en verimli dönemini yaşıyor. Egemenler, bu karşı koyuşu bastırmak için, başta katliamlar olmak üzere her türlü yolu, yöntemi ve aracı kullanmak-

tadır. Kürdistan'da yoğun olarak uygulanan faili belli cinayetler, toplu imhalar, köy yakmalar, sürgünler, Türkiye'de Amasya, Tokat, Sivas hattındaki dağ ve yer yer köylerin bombalanmasına kadar; yargısız infazlar, gözaltında kaybetmeler, işkencede katletmeler, binlerce yurtsever, devrimci, komünistin zindana tıkılmasına; işçilerin açlığın koynuna yatırılmasına kadar uzanıp gitmektedir. Mücadele geliştikçe TC'de vahşileşip saldırıyor. O saldırdıkça da kaçınılmaz olarak mücadele gelişiyor. Karşıtlar arasındaki bu amansız yarış temposu daha da hızlanarak sürüp gitmekteyken TC her zamanki gibi kulvar dışına çıkmak amacıyla önceden tezgahladığı katliamı 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta 37 güzel insanımızı öldürerek gerçekleştirdi.

Sosyal ve ulusal mücadelenin gelişip, kitleler içinde kök salarak nüfus bulması egemenleri telaşa düşürmüştür. Egemenler, kendisini direkt hedef alan savaşın rotasını değiştirip hedef saptırmak; Alevi-Sünni, Kürt-Türk şeklinde yapay bir çelişki yaratmak, halkları birbirine düşürmek, yapay bir gündem oluşturarak dünya kamuoyunun ve kitlelerin gözüne perde çekmek, Kürt halkı ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza uyguladığı vahşeti gizlemek amacıyla tıpkı Çorum'da Maraş'ta olduğu gibi, Sivas'ta da katliam gerçekleştirmiştir.

Daha önce Boyabat ve benzeri yerlerde provasını yaptığı bu katliamı; cübbeli-sarıklı, örümcek kafalı sivil faşist güçlerini devreye sokup, asker ve polis denetiminde insanları diri diri yakıran TC, katlettiği insanların bulunduğu otel binasına karanfil atan devrimci demokratlara ateş açarak gerçek katliamcı yüzünü tüm karalığıyla ortaya koymuştur. Nerede ise TV'lerin naklen yayın olarak verdiği katliamın asker-polis denetiminde gerçekleştiği ve bu güçlerin hiç müdahale etmediği tüm çıplaklığıyla ortadayken katliamda yaşamalarını yitiren insanlar için İstanbul'da düzenlenen törende halkın üzerine kurşun yağdıran devlet gerçek yüzünü gizlemekte hiç bir sakınca görmemiştir. Gerici medyayla da "havaya açılan uyarı ateşi sonucu" bilmem kaç kişi yalaranmıştır diyebilme pervasızlığını da göstermiştir. Yürüyenler yerde, ateş havaya açılıyor, ama yerdekiler yaranıyor. Ne biçim ateşse!

TC'nin yetmiş yıllık tarihinde öyle katliamlar vardır ki; Ağrı, Koçgiri, Dersim, Maraş, Çorum, 77 1 Mayıs Sivas vs. Bunların aritmetiğini yapmak dahi güç. Çünkü her gün onlarca insan katledilerek, onlarca yüzlerce Maraş, Sivas benzeri katliamlar olmaktadır. Ve TC devleti varlığını sürdürdüğüce daha niceleri de olacaktır. 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta katledilenler için Ankara, Sivas, İstanbul'daki cenaze törenleri yer yer egemenlerin çekmek istediği laik-müslüman yapay çelişkisi kesene girmiş olsa da, halkın "Katil Devlet", "Gerilla Sivas'a", "TIKKO Sivas'a" şeklinde attığı sloganların yoğunluğu, devletin çekmek istediği eksene de kolay kolay düşülmeyeceğini göstermektedir. Ve gerillanın kulağı Sivas'tadır. ■

TKP/ML - TIKKO davası tutsağı
Cemal ÇAKMAK
Yozgat E tipi Cezaevi 1. Koğu

Gözaltında kayıpların, infazların ve işkencede ölümlerin hesabı sorulacaktır!

Yeni demokrasi 8. sayıda; 1988 yılında Türkiye: gözaltı, işkence ve kayıplar ülkesi başlıklı yazıda şöyle diyordu: "..... Ancak Türkiye'de ilk kez "kayıp" olayı yaşanıyor. Gözaltına alınan kişilere yapılan işkencelerin, işkence altında ölümlerin bilinmeyen tarafı yoktu. Ancak kayıplar 12 Eylül 1980 sonrası ilk kez bütün trajik soğukluğu ile duyuluyordu." O günden bu güne yani 1988'den 1993'e neler değişti. Türkiye'de gözaltında kayıplar, işkenceler, yargısız infazlar defalarca yazılıp, yine defalarca okundu. Ancak, yarınları kucaklamak için yola çıkan, onurlu yaşam mücadelesi veren insanların işkence tezgahlarında geçirilmesi, katledilmesi her geçen gün artan bir şekilde devam ediyor.

Neydi bunun sebebi: Sınıfların ortaya çıkmasından bu yana varolmayan sınıf mücadelesi asfalt bir yol gibi dümdüz olmamıştır ve olmayacaktır. İnişleri, çıkışları, dolambaçları vardır. Özellikle ülkemiz gibi faşizmin sürekli olduğu ülkelerde devrim yolu çok daha çetindir. Devrim mücadelesinin seyrine bağlı olarak ta gelişen infazlar ve gözaltında kayıplar son iki üç yılda tüm hızıyla devam etmektedir. Ve artık egemenler bunları saklama gereği bile duymuyor, utanmadan Ali Ekber Atmaca'nın sorguda mide kanamasından öldüğünü söylerlerken, Hüseyin Toraman ve Hasan Gülünay'ın sorguya alınmasından sonra kendilerinden hiç bir haber alınmıyor. Gözaltında kayıplar son iki ayda daha da hızlandı.

Faşist TC. güçlerinin Nurdak Dağları'nda düzenlediği operasyonda 19 PKK gerillası kimyasal silahlarla katledildi.

13 Ağustos 1993 günü Okmeydanı Perpa Ticaret Merkezi'nde Devrimci Sol-BY kanadından olduğu ileri sürülen 5 kişi, polisin düzenlediği operasyonda vahşice katledildi.

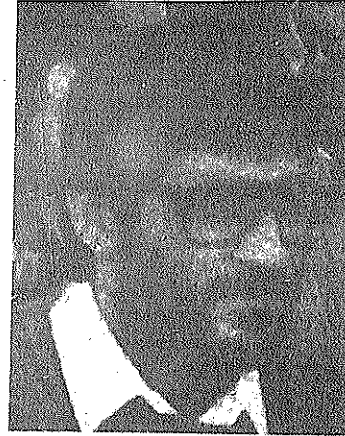
Ferhat Tepe, Yücel Dalan, Sedat Çelik komprador patron-ağa devleti tarafından katledildi, Alamettin Polat, Cebrail Ölmez, Mustafa Ölmez, Mahmut Ölmez, Olgun Yıldız, Aysel Malkaç'tan ise henüz haber alınmadı. Bunun yanında polisin sokakta, işyerlerinde katlettiği insanlarımız da her geçen gün artıyor. Kemal Aygül sağ yakalandıktan sonra polis tarafından öldürülüyor. Belpa'da kafeteryaya baskın düzenlenerek beş devrimci pervasızca katlediliyor. Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal talepleri için ayağa kalkan halka bombalar yağdırılıyor, Nurhak dağlarında 19 yurtsever gerilla kimyasal silahlarla vahşice katlediliyor. Bunun yanında bomba imal ederken bombanın elinde patlaması sonucu ele geçen Mehmet Ali Çakıroğlu'nun tedavisini yaptırılmayarak katlediliyor...

Bunların sebebi devlet artık sonunun yaklaştığını biliyor ve gelen sonu birazda olsa geciktirmek, saltanatının son günlerini uzatmak istiyor.

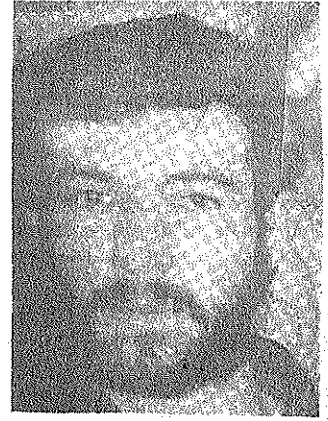
Bu durumda kendine insanım diyenlere düşen görev işkencelerde katledilen, sokaklarda infaz edilen devrim ve komünizm adına toprağa her düşen insanımıza sahip çıkmak, tarihin çöplüğüne atılmak zorunda olan komprador patron-ağa devletine

karşı tek yumruk tek vücut olmaktır.

Nice güzel insanımız ölümü gülümseyerek kucaklarken geride kalanlar, onların bıraktığı mirası her geçen gün daha yukarılara taşımaktadırlar. Şehitlerimiz onurumuzdur. Onurumuzu korumak vazgeçilmez bir insanlık görevimizdir. Tüm anti demokratik uygulamalara karşı çıkmak, elden geldiğince mücadeleye katılıp, destek olmak insan olmanın omuzlarımızı yüklediği vicdani bir yükümlülüktür de. ■

Devrimci Sol-DK kanadının Akdeniz bölge sorumlusu Tarık Koçoğlu ve SDB komutan yardımcısı Mustafa Sefer 31 Temmuz günü Mersin-Silifke'de devlet güçleri tarafından katledildi.

Devrimci-Sosyalist Basın susturulamaz!

- Vezir köprü' de gazeteciye dayak:
- Özgür Gündem gazetesi sorumlu yazı işleri müdürü Davut Karadağ DGM'ce tutuklandı
- Özgür Gündem gazetesi Diyarbakır muhabiri Ferhat Tepe Jandarma sorgusunda öldürülerek Hazar gölüne atıldı
- Özgür gelecek gazetesi Kayseri temsilcisi Hüseyin Bektaş Kayseri DGM tarafından tutuklandı
- DGM savcısı Aydınlık ve Özgür Gündem'in Kapatılmasını istedi
- Medya Güneşi'ne de kapatma isteği
- Özgür Gündem muhabiri Aysel Malkaç'tan haber yok
- YDG'nin yayın faaliyeti durduruldu
- Özgür gelecek muhabiri Memik Horoz Kayseri'de gözaltına alındı
- Partizan, Özgür gelecek, YDG, Emegün Bayrağı, İşçinin Yolu dergileri toplatıldı

Bunlar verebildiğimiz örneklerden sadece bir kaç. Milli Güvenlik Kurulu'nun uygulanmakta olan devlet terörünü trandırma anlamına gelen "Topyekün savaş" kararının ardından devrimci- sosyalist basına da saldırılar arttı.

Ülkemiz özgülünde ve dünya genelinde egemen sınıfların tutumu halkın mücadelesine paralel bir gelişkenlik izlenmektedir. Ulusal ve sınıfsal savaşın gelişmekte olduğu günümüz koşullarında siyasi dergilerin geliştirici ve yönlendirici rolü de artmıştır. Bunu bilen faşist Patron-ağa devleti siyasi dergilerin bu süreçteki durumlarından rahatsızlık duymaktadırlar. Ve bu rahatsızlıklarını yasadışı örgütlerin yayın organı gibi lanse ederek toplatma kararları, gözaltular yazı işleri müdürlerine yoğun hapis ve para cezaları ve neticede gözaltında kayıplarla gidermeye çalışıyorlar. Bundan amaçlanan dergilerimizi siyasi ve ekonomik olarak çöktürmek. Egemenler bunda başarılı olamayacaklardır, defalarca askeri darbeler, sıkıyönetimlerle halk muhalefetini bastırmaya çalışanlar, her defasında daha yüksek bir muhalefetle karşılaşmaktadırlar. İşçi sınıfımız, öğrenci gençlik, emekçiler ve ulusal-sınıfsal baskı altında tutulmaya çalışılan Kürt halkı, bunun en güzel örneğini vermektedir. Artık gelişen mücadeleyi özel kanunlarla yada özel kanunların yarattığı eğitilmiş katilleriyle bastıramayacağını anlayan devlet ne-reye saldıracığını bilmeden kördüğüş misali oraya buraya saldırmaktadır.

Biz bu durumda egemen güçlerin neden pervasızlaştığını anlıyoruz. Ancak, onlarda şunu gayet iyi bilsinki ne korkuları nede korkularından kaynaklanan saldırganlıkları nede artarak devam eden faşist uygulamalar, gelişen mücadelenin önüne set olamaz.

Her fırsatta demokrasiden, şeffaflıktan, basın özgürlüğünden bahseden devletin gerçek yüzünü yukarıdaki örnekler açıkça gösteriyor. Evet hem basın özgürlüğünden, demokrasiden bahsedip hemde gazetecileri öldürmek, dergi ve gazeteleri kapatmak, devrimci-sosyalist basının muhabirlerine işkence yaparak yıldırma çalışmak sahtekarlıktır. Kısacası iktidar sahtekardır.

Varlığımızdan rahatsız olan, bizi yıpratmaya, yok etmeye çalışan devlet bilsinki bizim gücümüz halkımızdan ve haklılığımızdan geliyor. Onun için onların bütün çabaları boşunadır. İlerici-demokrat kamuoyunu devrimci-sosyalist basın üzerindeki her türlü oyuna karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Egemenler de bilsinlerki bütün engellemelerine, baskılarına rağmen yayın politikamızdan hiç bir taviz vermeden yayın faaliyetimize devam ettik ve bundan sonrada devam edeceğiz. ■

Marksizmin üçüncü büyük doruk noktası

Mehmet Ali ÇAKIROĞLU

1- Mao'nun enternasyonalist proletaryanın devrim bilimine katkıları

Mao'nun Marksizm-Leninizm'e bir dizi katkısı vardır. Katkılarının esas kaynağı onun diyalektik metodun ustası olmasından gelir. Mao'nun felsefi açıdan ortaya koymuş olduğu temel çözümler ona gerek devrim öncesinde gerekse de devrim sonrasında meseleleri tahlil etmede anahtar olmuştur. Mao'nun bütün katkıları büyük önemdedir; ama tek başına alınırsa onun en önemli katkısı proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadeleleri konusundaki katkısıdır.

1917 Ekim devrimiyle emperyalizm ve proletarya diktatörlüğü çağı açıldı. Bu çağda dünya devriminin iki en önemli yönü açığa çıktı.

Birincisi: Proleter dünya devriminin parçası olarak değişik tipteki sömürgelerde yarı-sömürgelerde ilerletilen dünya çapında anti-emperyalist mücadele İkincisi: Sosyalist devrimin kendisinin doğru yolda ilerletilmesi

Mao bu her iki sorunu ele alarak, her iki cephe de de Marksist-Leninist teori ve pratiği geliştirerek onu daha yüksek bir düzeye taşıdı.

Çin devrimi anti emperyalist, anti faşist aşamamı tamamladığında, bu Mao'nun demokratik halk devletini kurarak yeni demokratik devrim teorisi ve pratiğini geliştirmenin yanı sıra tüm dünya için, belirli tipteki ülkeler için devrimin bu aşamasını tamamlanmasının modelinin yaratılması demektir.

Yeni demokratik Devrim modelinin iki unsuru çok önemlidir. Bunlar birleşik cephe stratejisi ve silahlı mücadele, bu mücadele de ordu - parti ilişkisi; silahlı mücadelenin strateji ve taktikleridir. Aslında bu her iki noktadaki temel öz yalnızca belirli tipteki ülkeleri değil, tüm dünya ülkelerini kapsar.

Birleşik cephenin Mao öncesi-olabilmişse- ulaşabildiği en üst nokta "proletarya emperyalistlere karşı, burjuvazi dahil birleştirilebilecek herkesi birleştirir" şeklindedir.

Mao birleşik cephenin ulaşılmış olduğu bu düzeyi Çin devriminde ve birleşik cephe stratejisinde uygulamıştır. Birçok kesim Mao'nun birleşik cephe anlayışını bu şekilde kavrar. Ama bu Mao'nun birleşik cephe anlayışının yarısı, üstelik daha az önemli olan yarısıdır. Mao'nun birleşik cephe konusunda yeni olarak yaptığı şey "milli burjuvazi ile birleşik cephenin hangi şartlarda uygun olduğunu ve daha önemlisi proletaryanın böylesi bir cephe üzerinde önderlik yürütmenin, ona gerçek bir devrimci yönelim ve atılım vermenin ve cepheyi burjuva güçlerinin gaspetmesini önlemenin yollarını nasıl bulacağına ışık tutmasıydı. Bu konuda, Mao, pazartesi günü birleşik cepheyi ilan edip sabahı proletaryanın bağımsız ideolojik, siyasi ve askeri rolünü esas olarak tasfiye eden birçok gücün karşısında, keskin birmuhâlif olarak dikilmektedir; bu güçlerin aksine Mao, proletaryanın birleşik bir cephe içerisinde yer almasıyla kendi sınıf bilincini ve önderlik rolünü pekiştirmesi arasındaki diyalektiği doğru olarak ele almayı savundu. Burada kilit nokta proletaryanın silahlı güçlerinin bağımsızlığını ve inisiyatifini muhafaza etmek ve bu güçleri olayların her dönüm noktasında mümkün olan en üst boyutta kızıl bayrağı dalgalandırmaya devam ettirmek üzere kullanmaktır.

Mao, birleşik cepheyi nitel olarak farklı bir siyasi iktidara ulaşmak üzere, devrimci savaş vermenin bir stratejisi olarak görüyordu. Bu yeni demokratik devrimdir ve özünü proletarya ve öncünün, emper-

yalizmin ve kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin köklerini kazıma ve yolu sosyalizme hazırlamada, diğer devrimci sınıf ve kesimlere sağlam ve kesin bir şekilde önderlik ettiği bir proletarya diktatörlüğü biçimini ortaya çıkarır. Mao hiç bir şekilde iktidarı paylaşmayı, yani proletaryanın bağımsız güçlerini kendisini ilerici, anti-faşist veya anti-emperyalist ilan etse bile esas olarak burjuva niteliğesahip bir devlet mekanizması içerisinde bazı mevkilerle değiş tokuş etmeyi önermiyordu."

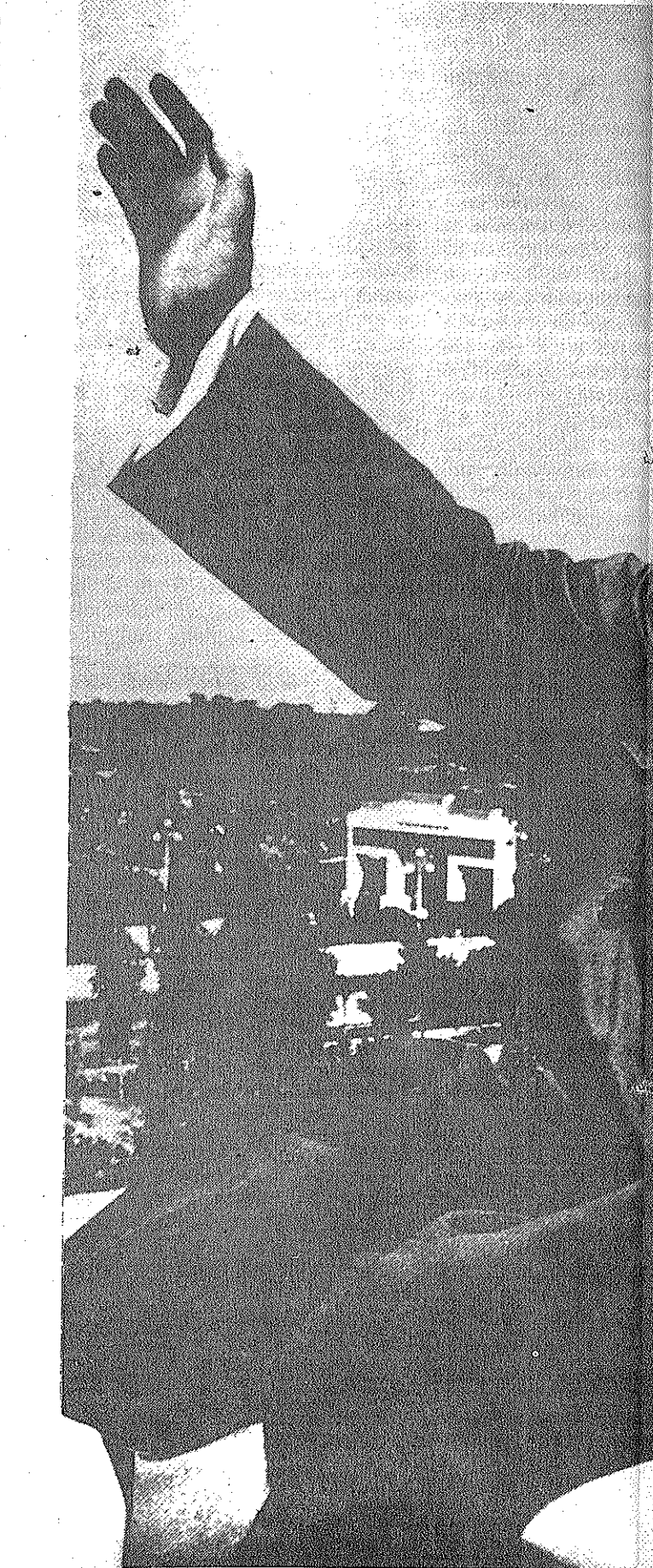
Mao'nun birleşik cephe stratejisi özellikle günümüzde çeşitli "ilerici" veya "anti-faşist", "anti-emperyalist" kesimlerce ileri sürülen sulandırılmış "koalisyon siyasetine" ve birlik konusunda "işte size bizden şu kadar" tipine indirgenemez. Mao'nun birleşik cephe stratejisi hiç bir şekilde böyle olmamıştır. Onun birleşik cephe stratejisi sadece proletarya, kapitalist toplumun çelişkilerini çözmeye muktedir olduğu için proletarya birleşik cepheye "hedeflerinin berraklığı, topladığı maddi kuvvet ve programın güçlülüğü temelinde önderlik eder" ve Mao'nun birleşik cephe stratejisi tek bir amacı hedefler, oda Mao'nun dediği gibi, "iktidarın silahlı güçlerle ele geçirilmesi sorununun savaşı çözümlenmesi, devrimin merkezi görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksizm-Leninizm'in devrim ilkesi, Çin ve tüm ülkeler açısından evrensel olarak geçerlidir."

"Çin Devrimini zafere götüren 22 yıllık savaş süresinde, Mao ilk bütünsel Marksist askeri çizgiyi geliştirdi. Özgül bir savaşın (yada aslında savaşların) ürünü olmasına karşın, bu temel ilkeler tüm devrimler için zengin bir evrensel muhtevaya sahiptir.

Bu ilkeler içerisinde kilit rolü oynayan, partinin silahlara hükmetmesi gerektiği -yani, partinin, silahlı mücadeleye ve devrimci silahlı güçlere önderlik etmesi gerektiği ve hiçbir zaman ordunun devrimde önder siyasi güç olmasına yada partinin siyasi önderliğinden bağımsız bir güç olmasına izin vermemesi gerektiğidir. Doğru bir siyasi çizgi ve strateji, ancak hem uluslararası alanda hem de sözkonusu ülkedeki siyasi durumun ve sınıfların mevzilenmesinin doğru bir değerlendirmesinden çıkabilir ve böylesi bir tahlil ancak parti tarafından çok yönlü ele alınıp yürütülebilir. Partinin tahlili ve metod askeri mücadele boyunca askeri konuda hükmünü geçirmeli- bu alanda da her alanda olduğu gibi bilinç kendiliğindenciliğin önüne geçmelidir, çünkü kendiliğindenci yol son tahlilde burjuva bir yoldur. Bundan da öte, devrimci ordu kaçınılmaz olarak çok geniş güçleri kapsayacaktır, dolayısıyla, partinin sağlam önderliği ve istikrarlı ideolojik eğitimi (ve mücadelesi) olmazsa, devrimci savaşın amacını, sonuna kadar devrimden daha düşük bir şeye indirgeme yönündeki -Mao'nun yorulmak bilmeden mücadele ettiği- şu veya bu eğilim, kaçınılmaz olarak kök bulacak, filizlenecek, ve devrimin ilerlemesini tehlikelere sürükleyecektir. Tüm bunlar temeldir -yada en azından temel olmuştur (ve olmalıdır) çünkü Mao tarafından yaklaşık otuz yıllık devrimci savaşın örsünde dövülerek ortaya çıkartılmıştır."

Mao 1965'te FKÖ'ye "sen kendi bildiğin gibi savaş, ben kendi bildiğim gibi savaşım" demişti. Bu sözde özgüllükler ne olursa olsun, Mao'nun askeri mantığının ilkesi yatar.

Geçmişte olduğu gibi bugünde burjuvazinin askeri mantığı büyük çapta silah, yüksek teknoloji ve yüksek asker sayısına dayanır ve burjuvazi savaşında bu avantajları kullanmayı hedefler. Proletaryanın askeri mantığı, askere asker silaha silah vb. şeklinde bir anlayışa dayanamaz. Bu boşa bir çaba olur. Onlara gekeren kendi avantajlarını öne çıkarmak ve bunlara dayanmaktır. Proletarya en başta "kitlelerin kendi gerçek sınıf çıkarları için savaşta oldukları or-

taya çıkan, aynı zamanda burjuva ordusunun dizlerinin bağımlı çözen, demoralize eden ve nihayet kökünden sarsan inisiyatifini ve coşkusunu zincirlerinden boşaltmaya (ve pekiştirmeye) muktedir strateji ve taktikleri oluşturmalarıdır."

Büyük yol gösterici ışığı ve Doktrinası: MAO

Mao öncesi proletarya savaşlar yürütmesine rağmen, bütünlüklü (yada önemli) Marksist askeri çizgi geliştirilemedi. Mao öncesi proletaryanın askeri savaşlarında Bolşevikler en ileri noktayı yakaladılar. Ancak Bolşevikler büyük oranda, eski asker, su-

bay ve askeri uzmanları kazanıp bunlara siyasi komiserler aracılığıyla önderlik ederek savaş yürüttüler. Bolşevikler çoğunlukla bu askerlerin askeri taktiklerini benimsediler. Bu taktikler gerici ordular tarafından geliştirilmiş ve son tahlilde en çok onların işine yarayan taktiklerdi. Bu tespiti yapmak bolşeviklerin askeri alandaki başarılarını yadsımaz, bu başarıları küçümsemez. Bolşevikler 3 yıllık iç savaş boyunca eski rejimin ordularının yanısıra 14 emperyalist güçle de savaşarak onları yendiler. Ancak Bolşeviklerin bunu başarmalarına rağmen, proletar askeri doktrin açısından Mao'nun yaptıklarına yakın bir şey dahi geliştirmiş değiller. Bugün proletaryanın askeri doktrin açısından Bolşeviklerin alabileceği ya hiçbir şey yoktur, yada çok az şey vardır.

Bu bölümde vurgulanması gereken ve Mao'nun ete kemiğe büründürdüğü "savaşta silahların değil, insanların tayin edici olduğu" ilkesidir. Aslında bu ilkenin partinin silahlara hükmetmesi ilkesi ve -sen kendi bildiğin gibi savaş, ben kendi bildiğim gibi savaşırım- sözünde ifadesini bulan proletaryanın savaşta kendi avantajlarına dayanması, ilkesi ile yakın bağı vardır.

"Temel anlamda bakılacak olunursa bir ordu, uğruna savaştığı toplumun -butopluma özelliğini veren ve hakim olan sosyal ve siyasal ilişkilerin, değerlerin vb... yoğunlaşmış bir yansımasıdır. .. ve devrimci ordularla karşı-devrimci ordular arasındaki temel fark aralarındaki savaş ilerledikçe daha bütünsel ifadesini bulmaya devam edecektir."

Emperyalist ve gerici ordular kendi avantajlı yollarıyla, üstün teknoloji ve güçle, hasımlarını bunalıp vurma yolunu seçerler. Emperyalist ve gerici ordular üstün teknoloji ve üstün askeri güçle vb. savaşmaktan alı konulduklarında, stratejik zayıflıkları hemen açığa çıkar. Çünkü bu ordulara sömürü ve talan siyaseti önderlik ettiğinden, bunlar sömürü ve talan ordularıdır. Böyle bir ordunun giriştiği savaşın fiili yürütücülerinin savaştıkları amaçlar hakkında gerçekte bir bilinçleri yoktur. (yada yanlış bir bilinç taşırlar.) Bunun yanısıra talan ve sömürü orduları olmalarından dolayı katı bir hiyerarşik yapı içerisinde örgütlenmiş olduklarından keskin sınıfsal, ulusal çelişkilere ek olarak üst rütbelilerle, düşük rütbeliler arasında yoğun çelişkiler yaşanır. Böylesi orduların üstün teknoloji ve yüksek askeri güçleri olan avantajları kaybolduğunda yada bu avantajları nötralize edildiğinde esasta ne yapacaklarını bilemez hale gelirler.

Mao ezilen yığınların kafalarını kullanarak yumruklarını sıkarak ayağa dikildiklerinde bu sömürü ve talan ordularının avantajlarının büyük oranda nötralize edileceği bilinciyle nükleer güce, çok büyük askeri ve teknolojik güce sahip olan ABD'ye ve diğer emperyalistlere dönerek "emperyalizm kağıttan kaplıdır" demiştir.

Yine Mao bu bilinçle 1957 yılında emperyalist saldırı genç Çin Halk Cumhuriyeti'ni tehdit ettiği koşullarda parti içerisinde yüksek teknoloji peşinde koşuşturan (ki bunlar emperyalist orduların sahip olduğu avantajlardı ve o koşullarda bunun peşinde koşuşturmak emperyalizme bağımlılık demektir.) burjuva kafalara karşı kitlelere dönerek tüneller kazıp, tahıl depolamaları ve bu şekilde bir emperyalist saldırıya karşı halk savaşıyla karşılık verilmesine hazırlanılmasını savunmuştur.

Bu üç ilke Mao'nun proletaryanın hizmetine sunduğu bütünlüklü Marksist askeri doktrin esas unsunlarıdır.

Rahatça görüleceği gibi birleşik cephe ve proletar askeri doktrin konusunda Mao'nun katkıları devrim yapmada ve onu ilerletmede tayin edici önemde olmalarının yanısıra bu her iki noktada Mao Merkez Komiteyi üst bir düzeye sıçratmıştır.

Mao 1950'lerin sonlarına doğru SSCB'de kapitalist restorasyonun yaşanmaya başlamasıyla proletarya diktatörlüğünün teori ve pratiğini geliştirerek onu üst bir düzeye sıçratmıştı.

Aslında BPKD'nin teorik zemininin oluşturulması "üretici güçler teorisi"nden köklü bir kopuşun gerekliliğinin ortaya çıkmasıyla başlar. "Üretici güçler teorisinden kopuşun felsefi kopuş temelini Mao "Çelişki Üzerine" adlı makalesinde şöyle ortaya koymuştu: "Evet, üretici güçler pratik ve ekonomik temel genellikle birinci ve belirleyici rol oynarlar; bunu inkar eden materyalist değildir. Ama aynı zamanda kabul edilmelidir ki, ilişkileri teori ve üst yapı gibi yönlerde belirli koşullarda birincil ve belirleyici rol oynarlar. Üretici güçler, üretim ilişkilerinde bir değişme meydana gelmeden gelişemez duruma geldiklerinde üretim ilişkilerindeki değişme birincil ve belirleyici rol oynar... Üst yapı (siyaset, kültür vb) ekonomik temelin gelişmesini engellediğinde siyasi, kültürel değişiklikler birincil ve belirleyici rol olur."

Aslında üretim ilişkileriyle üretici güçler arasındaki ilişkide üretici güçlerin her konuda belirleyici ve birincil yön olduğu 2. Enternasyonal döneminde de yaygın bir yanılgıydı. Daha doğrusu bu sapma sistemli olarak 2. Enternasyonal oportunistleri tarafından hayata geçirildi. Lenin o dönemde emperyalizm ve proletar devrim teorisini geliştirerek, üretici güçler teorisine büyük bir darbe vurdu. Proleter devrimin ancak üretici güçlerin en fazla gelişmiş olduğu ülkelerde en çok gelişeceği tezi tamda üretici güçler teorisinin o zamanki koşullardaki ifadesiydi. Bu efsane Ekim Devriminin başarısıyla paramparça edildi. Ancak Lenin'in bu konudaki görüşleri yeterince kavranamadı. Daha sonraları Stalin döneminde "üretici güçler teorisi" sosyalist inşanın resmi politikasının temeli haline geldi. Stalin bu temel yanılgıdan dolayı 1936 yılında "... Böylelikle bütün sömürücü sınıflar artık yok edilmiş bulunuyor" diyerek antagonist sınıflar arasındaki sınıf mücadelelerinin ortadan kalktığını belirtmiş oluyordu. Bu aynı zamanda sosyalist inşa için gerekli olan üretim ilişkilerindeki değişikliklerin yaşanmış olduğunun ileri sürülmesiydi. SBKP için artık görev üretici güçleri geliştirmektir. Tüm bu noktalardaki yanılgı, (hepsi gıdasını "üretici güçler teorisi"nden alırlar) bürokrat kapitalist sınıfın bizzat Sovyet iktidarı tarafından gelişmelerine olanak tanımak ve proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelelerinin bilinçli olarak geliştirilip yönlendirilmesi görevinin terkedilmesiydi.

Mao "üretici güçler teorisi"ne yukarıda aktarmış olduğum felsefi yönü geliştirmiş olmasına rağmen, onun bu teoriye karşı sistemli olarak mücadeleye başlaması 1957 yılına denk düşer. Bu sistemli (ve aynı zamanda istikrarlı) mücadelenin 1956 yılında yapılan SBKP 20. Kongresi ile yakın ilgisi vardır. Mao bu tarihi kongredeki sapmaların sosyalizmden kopuşuda getirdiğini görerek, bu dönemde "sosyalizmin toplum çelişkileri sadece görerek, bu dönemde "sosyalizmin toplum çelişkilerini sadece kuru bir şekilde barındırmadığını, onlarla kaynaştığını" belirtti.

Mao "üretici güçler teorisi"ne ikinci darbeyi Sovyet İktisadının Eleştirisi adlı eserinde ortaya koyduğu Marksist-Leninist görüşlerle vurdu. Mao'nun Sovyet İktisadının Eleştirisi'nde işaret etmiş olduğu gibi, üretim araçlarının mülkiyet biçimindeki değişiklik üretim ilişkilerindeki değişikliğin sadece bir yönüdür. Gerek üreticilerin kendi aralarındaki ilişki, özellikle de yönetici kadrolarla üreticiler arasındaki ilişkiler gerekse dağıtım sisteminin tümü üretim ilişkilerinin temel değişimlere tabi tutulması zorunlu olan yönleridir. Üretim ilişkilerinin temel değişimlere tabi tutulması zorunlu olan

yönleridir. Üretim ilişkilerinin bu yönleri alt yapıya ait olmalarına rağmen, bu alandaki değişimler esas olarak sürekli ideolojik mücadele yoluyla mümkündür. Dolayısıyla üst yapıdaki ideolojik mücadele, alt yapıda değişikliklerle sıkıca bağlantılıdır, ki bu alt yapı ile üst yapı arasındaki suni ayrışmalar yapılmasını zorlaştırır.”

Daha sonraları Kruşçev'in "üretici güçler teorisini" ni bilinçli bir şekilde popüler etmeye çalışma çabaları her düzeyde yoğunlaşmış ve artık sınıflar, sınıf mücadeleleri yerine "üretim yükseltmesi" teraneleri çokça söylenir, herşey buna daha sistemli bir şekilde bağlanır hale gelmiştir. Hatta Kruşçev bu anlayışın kök salması düşüncesiyle komünizmin sınıfsız bir toplum olduğunu bir kenara bırakarak birlik (Kruşçev'in ünlü gulaşı) toplumu şeklinde tanımlamaya başlamıştır.

Bu dönemde sosyalist toplumdaki sözden revizyonistler onu sürekli çelişkisiz olduğu, saat gibi tıkır tıkır işleyen bir makinaya benzediği şeklinde bol bol revizyonist teoriler ürettiler. Ancak sosyalist kamu mülkiyeti sisteminin kurulmasıyla sorunun yalnızca alt yapıya ilişkin kısmı halledilmiş olunuyordu O da görünüşte.

Kamu mülkiyetinin tesisıyla, üretim araçları kolektif mülkiyet haline getirilmiştir ama, yasal olarak üretim araçlarının kamu mülkiyeti (yada geniş emekçi kitlelerin mülkiyeti) haline getirilmesi, geniş emekçi kitlelerin üretim sürecinin gerçek hâkimisi, efendisi olduğu anlamına gelmiyor. Peki bu temsilciler ve kolektiflerin gerçek hâkimisi geniş emekçilerin hizmetinde çalışıp çalışmadıkları nereden belli olacaktır? İşte bu son derece karmaşık bir sorundur. Hiç bir yasal düzenlemeyi takmaz.

Kapitalist toplumun proleter devrimle çözülen temel çelişkisi, toplumsallaştırılmış üretim ile kapitalist mülkiyet arasında. Sosyalist devrimle kapitalist mülkiyet kolektif mülkiyet haline getirilir. Ama bu çelişkinin bittiği anlamına gelmez. Sosyalist devrimle üretici güçler arasında hem uyum hem de çelişki vardır. Uyum, sosyalist devrimle birlikte mülkiyet sistemindeki değişikliklerden dolayı üretici güçlerin gelişiminin önündeki engellerin kaldırılmasından, çelişki ise tek başına mülkiyet sistemindeki değişikliklerin, tarım ve endüstride gerçek bir toplumsallaşmayı sonuna kadar sürdürme sorununu çözemediğinden gelir. "Bu çelişki yalnızca tamamıyla sosyal bir üretimin yerleştirilmesiyle ve böylece toplumdaki üretim ilişkilerinin tamamen toplumsallaştırılmasıyla etki altına alınabilir. Ekim devrimi döneminde Sovyetlerin tüm Rusya konfederasyonun üretim araçlarının başlıca sektörlerini bir talimatname ile kamu mülkiyetine dönüştürdüğünü pratikte gördük. Fakat bu yalnızca hukuku bir beyanattı. Üretim araçlarının ve üretim ilişkilerinin gerçek toplumsallaştırılması, ancak halk kendi iktidarını somut bir biçimde tüm üretim üzerinde uyguladığı zaman yürürlüğe girecektir. Gerçek toplumsallaştırma budur.

Üretim araçlarının kamu mülkiyetine dönüştürülmesi kendi başına üretim ilişkilerinin toplumsallaştırılmasını getirmez. Tersine bu yeni tipte bir üretim ilişkisini yaratacağı için üretim araçlarının toplumsallaştırılması da gerçekte yaşanmayabilir. Çünkü üretim araçlarının tümü tek bir bütün olur ve üretim araçları üzerindeki genel denetim, siyasi iktidar hiyerarşisinin en üstünde bulunan karar organlarının elinde yoğunlaşır. Siyasi alandaki demokratik merkezîyetçilik, bu aşırı şekilde merkezileşmiş üretim araçlarının toplumsal denetimini çözecek nitelikte olmamıştır. Bu niyetlerin ve isteklerin ötesinde bir sorundur. Hayat bulan bu aşırı merkezîyetçileşme gerçekte toplumsallaştırma olasılığını yadsır. Gerçek toplumsallaştırma, yalnızca halkın kendi iktidarını objektif olarak uygulayacağıdır. eydir.

Yasal olarak üretim araçlarının toplumsallaştırılması, objektif olarak üretim araçlarının yoğunlaştırılmasını doğurur. Ancak bu türden toplumsallaştırma yada yoğunlaştırma siyasi iktidarın objektif olarak merkezileşmesini doğurur. İşte yasal olarak üretim araçlarının merkezileştirilmesinin olduğu ülkeler içerisinde sosyal faşist bir iktidar kurulmasına olanak veren siyasi alandaki bu objektif iktidardır. Böyle bir gelişmeyi engellemek için, üretim araçlarının yanısıra üretim ilişkilerinin ve de bu ilişkisinin ürünü olan üretimin ve de üretim sürecinin gerçek toplumsallaştırılmasına yardım edecek bütünlüklü çizgi ve strateji gereklidir. Bununda geniş emekçi

kitlelerin genel düzeyiyle kopmaz bağı vardır.

Mao bütün bunları berrakça gördü ve bu sorunu çözmek için oluşturduğu çizgi ve strateji Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde hayat buldu. Mao'nun stratejisinin en önemli halkası kitlelerin siyasileştirilmesi, kitlelerin siyasi iktidarı kendi elleriyle icra etmeye muktedir kılınmasıdır. Sınıf mücadelesinin kitleler adına partinin yada Temsilcilerinin yürütmesi yoğunlaştırılmış olunan üretim araçlarının ve üretimin denetiminin belirli kademelerde yürütülmesi demektir. Terside doğrudur. Bu durum da burjuvazinin bizzat parti içinden durmadan yoğun bir şekilde türemesini doğurur. İşte Mao siyasi iktidarın geniş emekçi kitlelerce icra edilmesini, oluşturduğu çizginin temeli yaparken aynı zamanda üretimin denetlenmesinin ve sınıf mücadelesinin bizzat kitlelerce yürütülmesinin komünizme doğru ilerlemenin tek yolu olduğunu berrakça ortaya koydu. "İnsanlığın geleceğini tayin edecek olan toplum-sallaştırılmış üretim ilişkileridir."

Üretim ilişkilerinin üretim araçlarının kamu mülkiyeti haline getirilmesiyle toplumsallaştırılmayaacağı, üretim ilişkilerinin toplumsallaştırılmasının çok uzun süreli ve çetin mücadelelerin alt üst oluşların sonucunda sağlanabileceği artık komünistlerce bilinen bir gerçektir.

Mao" şu andan itibaren önümüzdeki 50 yada 100 yıl tüm dünyada sosyal düzenin köklü bir şekilde değiştiği muazzam bir devir daha önceki tarihsel dönemlerde eşine rastlamamış dünyayı sarsıcı bir devir olacaktır. Böyle bir devirde yaşayan bizler eskiden olanlardan biçim olarak çok farklı özelliklere sahip muazzam mücadelelere girişmeye hazırlıklı olmalıyız" diyerek üretim ilişkilerinin toplumsallaştırılmasının zorlu, şaşırtıcı bir sürecin sonucunda olabileceğini belirtir.

Sosyalizmin yukarıda aktardığım temel çelişkiye rağmen, sosyalist kamu mülkiyetinin tesis edilmesinden sonra burjuvazinin yerinin işçiler ve köylülerle aynı olacağı, onun sınıf olarak ortadan kalkacağı teorilerine karşı Mao'nun izleyicilerinden Çangçun-Ciao "proletarya diktatörlüğü sorunu Marksizm ile revizyonizm arasındaki çelişkinin merkezinde olmuştur" diyerek sosyalizmdeki sınıf mücadelelerinin herşeyi tayin edeceğini vurgular.

Sosyalizmde burjuvazinin sınıf olarak varolmaması revizyonist iddiasına karşılık, ekonomik, politik olarak yukarıda Mao'nun bakış açısını koymaya çalışmıştır. Ashında Mao bu sorunu felsefi olarak ta açmıştır. "Mao doğada ve toplumda herşeyin tahliinde merkezde olanın zıtların birliği ve mücadelesi olduğunu vurgulamıştı."

"Çelişkiler üzerine" adlı makalesinde Mao "insan beyni bu zıtları ölü, hareketsiz olarak değilde canlı, şartlı hareketsiz halinde ve birbirlerine dönüşen şeyler olarak ele almak zorundadır. Çünkü objektif gerçekte nesnelere aynı böyledir de ondan. Gerçek şudur ki, objektif nesneleredeki birlik ve özdeşlik ölü veya hareketsiz değil, canlı, şartlı hareket halinde geçici ve görecelidir. Şartları uygun olduğunda, her çelişmeli, yön zıddına dönüşür...zıtları canlı, şartlı hareket halinde ve birbirine dönüşen olarak değilde ölü ve hareketsiz olarak gören, yalnızca geçişin ve bugünün gerici hakim sınıflarını ve bu saf-

satayı, halk kitlelerini yanlış yola sevk etmek ve böylelikle hakimiyetlerini devam ettirmek için her yerde yayarlar" der.

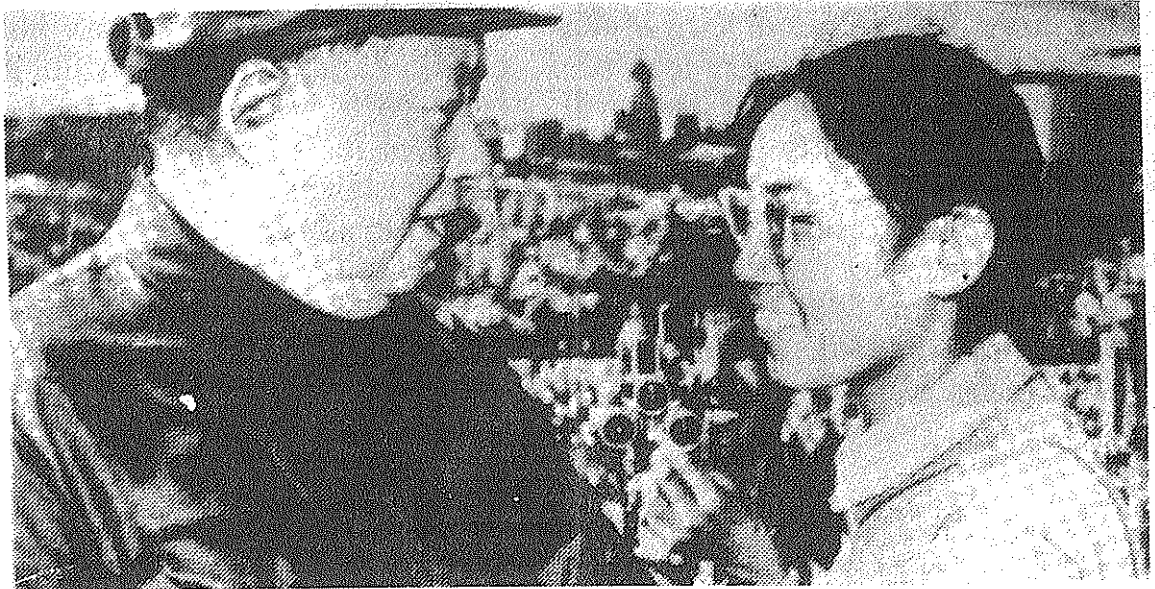
Bu felsefi değerlendirme genel anlamdadır. Genel anlamda olduğu içinde Mao sosyalist toplumu tahlil etmede bu felsefi değerlendirmesini parlak bir biçimde uyguladı.

Mao sosyalizmdeki çelişkilerin ve antagonist sınıfların varlığının kitleler tarafından kavranması için onlara sık sık "biri ikiye bölmeyi" (*) öğrenmeleri çağrısında bulundu. Sosyalist toplum çelişkisiz bir bütünden oluşmaz. Bir ara toplum olarak sosyalizm kapitalizme gerilemek ve komünizme ilerlemek şeklinde iki yolla iki olasılıkla karşı karşıyadır. Sınıflar düzleminde bu iki yolun temsilcileri olan burjuvazi ve proletarya her alanda karşı karşıya gelirler. İşte Mao bu her alandaki karşı karşıya gelişte burjuvazinin alt edilmesi için kitlelerin burjuvaziye karşı mücadelesinin tayin edici olduğu bilinciyle kitleleri doruklara tırmanmaları çağrılarında bulundu. Kitlelerin yüzeyin altında yatan nazik ve geçici durumu somut olarak kavramaları, göze illede görünmesi gerekmeyen (yada göze görünmeyecek) tehlike ve meydan okumaların kitlelerce kavranmasına özel önem verdi. Bunun içinde "toplumdaki çelişkilerin kavranması meselelerin tahlil edilmesinde biri ikiye bölmeyi öğrenin" diyordu.

Mao Kültür Devriminin en karmaşık dönemlerinde yüzmilyonlarca insanın ayakta olduğu dönemlerde, yer yer revizyonistlerin geri kitleleri ardına takmalarına rağmen o dönemde çok sakin bir şekilde devrimi yönlendiriyordu. Çünkü "diyalektik gerektirdiği gibi insan doğa ve toplum işlerindeki istikrarsızlığın, geçiciliğin ve yeniyeye doğru sıçramaların yaygınlığını ne kadar derin kavratsa, tamda herşey için hazır olmak üzere aktif ve tepeden tırnağa hazırlık ve planların gerekliliğini o kadar iyi görür" mantığını bizlere sunan Mao'nun kendisiydi. Ve Mao tam da "savaş boyunca süren mutlak akılcılık ırmağı içerisinde, her özgül parçada öncelikle bir istikrarın mevcut olduğu" belirtmesine uygun olarak hareket etmişti. Ve herşey hazır. Çünkü aktifti, devrimci hazırlığını yapmıştı, planlarını hazırlayarak pratiğe geçirmeye başlamıştı.

Mao'nun felsefi derinliği onun Marksizm-Leninizm'e "madde bilince, bilinç maddeye dönüşebilir" katkısını sunmasına da yol açtı. "Bu ilke Mao'nun komünist toplumun amacı hakkındaki görüşünü biçimlendirmiştir. Mao Sovyetler'in vaadettiği gulaş komünizmi'ni mahkum etmiş, onun yerine tüm insanlığın gönüllü olarak kendisini ve dünyayı değiştirmesini öne sürmüştü. Mao'nun -odak noktasını proletaryanın siyasi çizgisinin can alıcı sorunları etrafında sınıf mücadelesi yürütmesi ve tüm alanlarda toplumun efendisi olması gerektiğini oluşturduğu- komünist topluma geçiş konusundaki düşüncesi insan bilincinin dinamik ve dönüştürücü rolü hakkındaki kavrayışından kaynaklanır."

Mao'nun bilince ilişkin çizgisi Lenin'le uyum içindedir. Mao'da Lenin gibi kitlelerin bilincinin dönüştürülmesinde, siyasetin kitlelere ulaştırılmasında partiyi esas halka olarak ele aldı. Lenin komünist bilincin işçi sınıfına dışarıdan götürülebileceği, bunun için düzenin sistemli teşhirinin de yapılması-

Genç öğrenci militan, Mao'ya Kızıl Muhafız kollarını takıyor.

nın gerekliliği vb. üzerinde durarak siyasi bilincin ekonomik mücadele içerisinde çıkmayacağını, siyasi mücadelenin daha önemli olduğunu vurgular. Mao ise bunu bir adım öteye taşıyarak "Devrim Kitlelerin Eseridir" şiarıyla kitleleri bilinçlendirmek için, onları burjuvaziye karşı donatmak, hazırlıklı hale getirmek için ve komünizme doğru tarihin ilerleyişinin kitlelerin gönüllü ve bilinçli olarak komünizme gitme mücadelesine katılımıyla mümkün olduğu bilinciyle üst yapıyı ve bunun bir parçası olan kitlelerin kafasındaki her türden geriliğe, burjuva etkiye karşı onların devrimin pratiği içerisinde çekmiş bu pratik içerisinde onların dönüştürülmesi, iktidarı icra eder hale gelmesi için partiyi öncü kurmay olarak sahneye çıkarmıştır.

Parti sorunu gündeme geldiğinde Mao, onun "günahlardan azade" bir örgütlenme olarak görmedi, böyle gösterenlere karşı kesintisiz mücadele yürüttü. Aslında Mao bu sorunu da felsefi açıdan çok önceleri çözmüştü. Çelişkiler Üzerine adlı makalesinde Mao şöyle yazar: "Çeşitli fikirler arasında karşıtlık ve mücadele, parti içinde sürekli vukuu bulur; bu sınıflar arasındaki ve toplumda eski ile yeni arasındaki çelişkilerin parti içerisindeki yansımasıdır."

Mao'nun bu felsefi çözümlemesi devrim öncesinde olduğundan daha çok devrim sonrası için son derece ciddiyetle ele alınması gereken bir çözümlemedir. Parti nihayetinde sınıflı toplumun ürünüdür. Toplumdaki tüm çelişkiler objektif çelişkilerdir ve bu objektif çelişkiler parti içerisinde kendilerini istenmede istenmesinde yansıtırlar. Parti sosyalizmde kamulaştırılmış olan ve tam da bundan dolayı "bir bütün haline gelen" üretici güçlerin ve üretimin denetlenmesinde karar organı işlevinde görür. Üretim ilişkilerinin henüz toplumsallaştırılmadığı (yada çok yetersiz toplumsallaştırıldığı) koşullarda partinin çeşitli düzeylerinde bulunan kesimlerin burjuvazlaşma eğilimi olasılığı mevcuttur. Çünkü sosyalist toplumun kendisinde sınıfsal çelişkiler, burjuva kategoriler her düzeyde mevcuttur. Bu mevcutluk partinin sosyalist toplumdaki misyonu ve yetkileriyle birleştiği için, parti içerisinde çok çeşitli biçimlerde de olsa bütün olarak kendisini sosyalizmi geriye, kapitalizme doğru götürme eğilimindeki çizgi ile komünizme doğru ilerleme eğilimindeki çizgi arasındaki mücadele sosyalist toplumdaki burjuvazi ile proletarya arasındaki her düzeyde ki mücadelenin odak noktası haline gelir. Mao "burjuvaziye karşı mücadele ediyorsunuz ama onun nerede olduğunu bilmiyorsunuz" derken bunu yani Komünist Partiyi işaret ediyordu.

Sosyalist toplumda parti içi iki çizgi mücadelesi niyetlerden bağımsız olarak sevsende sevmesende varlığını sürdürür. İşte Mao'nun yaptığı bu gerçeği kavramış olmak ve tamda bundan dolayı sosyalist toplumda parti içi iki çizgi mücadelesinin tüm toplumdaki mücadelenin odak noktası olduğu bilinciy-le kitleleri bu mücadelenin karakteri ve koşulları tarihi önemi hakkında eğitmek ve böylelikle onların sahneye bilinçli olarak gerçek proletar çizginin saf-larında saf tutmalarını sağlamaya teorik ve pratik düzeyde çalışmak olmuştur.

"Mao, canlı bir parti içi mücadeleyi kendi içinde bir hedef olarak görmedi aksine, bu mücadeleyi revizyonizme karşı savaşmanın gerekli bir aracı daha derin daha doğru bir siyasi çizginin, dolayısıyla daha zengin ve daha güçlü bir devrimci pratiğin aracı olarak ele aldı; zaten kendisinin ünlü formülü birlik mücadelesi birlikti. Parti içerisindeki iki çizgi mücadelesinin sosyal mücadelelerin yoğun bir ifadesi olduğu ve zaman zaman antagonist sınıf mücadelesi niteliğine büründüğü proletarya diktatörlüğü şartlarında dahi, Mao muhalif burjuva çizgiyi (ve hizipçi karargahları) mümkün olduğu kadar bütünsel bir şekilde teşhir edebilmek ve alt edebilmek için mücadeleyi sadece teşhir eder ve nihayet açığa çıkarırdı."

Mao'nun iki çizgi mücadelesi konusundaki anlayışı ve katkıları bunlardır. ancak bu konuyu geçmeden Mao'nun hangi koşullarda hangi örgütsel biçime bürünürse bürünürsün partinin irade birliğine son derece önem verdiğini, bu noktada da keskin mücadeleler verdiğini belirtmekte yarar var.

Mao kitlelere hep mücadele vaatetti, onlara "İşyan etmek meşrudur" diyerek zincirlerini kopmalarını istedi. Gerek partide gerekse de toplumda durgunluğa karşı tavrı aldı. Ancak Mao'nun bütün bu çağrılarını hedefsiz, başıboş çağrılar değildi. O kitlelerin isyanına partinin önderlik etmesi için sürekli

çaba harcadı. Mao ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğu ve yanlışlığı herşeyi tayin eder" veya daha sonraları Kültür Devrimi sırasında "eğer kitleler eylemlerini doğru temelde örgütleyen güçlü bir önderlik grubundan yoksun bir şekilde sadece aktifsele böylesi bir faaliyet uzun süre muhafaza edilemez doğru yönde ilerletilemez, daha yüksek bir düzeye ulaştırılmaz" derken ayaklanan kitlelerin yetmeyeceğini, bu ayaklanmaya doğru ideolojik ve siyasi çizgi temelinde önderlik eden sağlam bir önderlik grubu sayesinde ilerletilebileceğini anlatmaya çalışıyordu. Mao'nun bu vurgulamalarını aynı zamanda önderlik sorununun kitle çizgisi ilkesine işaret ediyordu. Mao kitlelere çok vurgu yapar. Her sorunu her çelişkiyi kitlelerin içine çekmeye, onları sahiplendirmeye çaba gösterdi. O kitlelerin duygularını derinden anlamının gerekliliği üzerine bütün bir kuşağı eğitmeye çalıştı. Mao'nun kitle konusunda en çok vurgusunu yaptığı ve kitle önderlerini eğitip uyarmaya çalıştığı başka bir konuda sürekli vurgusunu yaptığı "..... dağınık ve sistemiz fikirleri tahlil yoluyla yoğunlaştırılmış ve sistemli fikirler dönüşürmenin" önemi üzerinedir. Mao devriminin ilerletilmesi, iş bölümünün toplumsallaştırılması için yoğunlaştırılmış ve sistemli hale getirilmiş bu fikirlerin sonradan "kitleler bu fikirlere sahip çıkıp kucaklayıncaya kadar bu fikirlerde sebat etmenin gerekliliği" üzerine vurgu yapmıştır.

Mao kitlelere yekpare bir bütün olarak bakmaz. Mao'nun bu noktadaki tavrı kitleleri "göreceli olarak aktif, orta ve göreceli olarak geri" ayrımını yapmak ve mücadelede bunu hesaba katmak şeklindedir. Mao, kadrolarına ve bizlere bu noktada da anlayış sahibi olabileceğimiz bir zemin sunmuştur.

Yine Mao kitle çizgisi konusunda kitlenin hareket halindeyken yaratmış olduğu "devrimci filizlerle" birleşmemiz için bir kavrayış zeminini sunmamış yansıra, onların devrimci potansiyelleriyle de birleşmemiz içinde kavrayış zeminini sunmuştur. Bu noktalarda Çin Komünist Partisinin evrensel düzeyde geçerli olan pratikleri tahlil edilmeli, dersler çıkarılmalıdır.

Mao Kruşçev revizyonizminin Sovyetler Birliği'nde iktidara gelmesine karşılık, bunlara direnmenin sembolü olmuştur. Sovyet revizyonistleri genç sosyalist Çin'i askeri ve ekonomik ablukaya aldıklarında bunun Çin'deki revizyonistler aracılığıyla Mao'nun denetim altına alınıp "islah" edileceğini düşünmüşlerdi. Ama Mao bu yaptırımlar karşısında bükülmedi. Bükülmediği gibi "kendi gücüne dayanma" ilkesine daha sıkı sarıldı ve revizyonizme karşı kitlelere güvenme temelinde onlara önderlik ederek harekete geçirdi.

Kitleleri harekete geçirme BPKD ile öyle bir boyut aldı ki artık kitleler her alanda zincirlerini kırarak harikalar yaratmaya başladılar, BPKD'i üst yapıda dört başı mağrur bir devrimdir. Üst yapıdaki proletarya diktatörlüğünde bütün alanlarda köklü değişimlerin anahtarı olduğunu BPKD ile Mao açığa çıkardı. Üst yapıdaki mücadele esasta mücadele eden sınıflar olan proletarya ile burjuvazi arasında her alanda devam eden ideolojik, politik hegemonya mücadelesidir.

Mao sosyalist bir ülkenin nihai zaferinin sadece ülke içindeki proleterlerin ve geniş kitlelerin çabalarını gerektirmeye kalmayacağı, aynı zamanda dünya devriminin zaferini ve insanın insan tarafından sömürülmesi sisteminin yeryüzünde silinmesini de içereceği ve ancak bununla birlikte tüm insanlığın kurtulacağı noktasında da kitleleri eğitmeye çalıştı. Buda sorunun enternasyonalist boyutudur. Emperyalizm askeri-ekonomik can damarlarını elinde bulundurmasından kaynaklanan gücü var olduğu sürece onun dünya ölçüsünde hakimiyeti de sürecektir. Bu gerçek karşısında revizyonistlerin "barış içinde bir arada yaşama" türünden teorilerinin geniş kitleler için ne denli boş bir hayal olduğu açıktır. Sınıf mücadeleleri dünya çapında devam etmeli ve sömürü,baskı altında tutulan ulusların geniş halk kitlelerinin devrimci savaşlarıyla birleşmelidir. Mao bu anlayışla hareket etmesinin yansıra bu konularda da sağlam ve istikrarlı bir anlayışa sahip olmamıza büyük katkılarda bulundu.

"Burjuvazi nüfusun çok ufak bir yüzdesini oluşturmasına rağmen, siyasi potansiyelleri büyüktür ve restorasyon için yetenekleri sayılarıyla orantılı değildir" çünkü bunların geçmişten gelen ve aktarılan deneyimlerinin yansıra, bunlar bizzat Komünist

partiler içerisinde türeler ve buldukları konum, ellerindeki yetki kitlelerin siyasi-ideolojik geriliğiyle karşı karşıya geldiğinde bunlar kendilerini kitlelerden yana gösterek onları aldatabilirler. Buna sosyalist toplumun bir dizi başka çelişkisi eklendiğinde restorasyon olasılığı çok ciddi bir sorun olarak gündemde kalır. Şu açık olarak anlaşılmalıdır ki ya proletarya, emekçilerin diğer katmanlarıyla birleşerek iktidarı icra eder yada burjuvazi yeniden başa gelerek emekçiler üzerinde iktidarı icra der. Bunun arası yoktur. Bunun önlenmesi için sistem pekiştirilmeye devam edilmelidir. Sosyalist devrimden sonra bu pekiştirme esasta üst yapıda devam eder. BPKD'nin bir üst yapı devrimi olmasının bir nedeni kitlelerin toplumsal yaşamın bütün alanlarına hüküm geçirmelerini sağlamaktır. diğer neden siyasi karşı-devrimin yolunu açanın her zaman ideolojik karşı-devrim olmasıdır.

Mao BPKD'ni başlattıktan sonra hayatın her alanında işçiler ve köylüler sahneye çıktılar. Bu sayede burjuva bilimi, burjuva sanatı engellendi, bütün eğitim alanları işçiler ve köylülerin denetimine girmeye başladı. Bunlar işçi ve köylülerden gelen muazzam bir yaratıcılık ve bilgi selinin kapılarını ardına kadar açtı.

Kültür ve sanat alanının yüz yıllardır işçi ve köylülere kapalı kaldığı bunlardan yararlanmanın bir ayrıcalık olduğu bütün geçmiş toplumlarında işçiler ve köylülerin bilgileri, yaratıcılıkları zincire vurulmuş, işçiler ve köylüler bu her iki alanda burjuva dar kafahlıları şaşkına çevirmişlerdir. Kültür devrimi eğitim alanlarında da büyük devrimler gerçekleştirdi. Yüksek öğrenimin uzmanlara has olduğu ve bu alandaki burjuvazinin hakimiyetine karşılık, geniş işçi ve köylüler yüksek öğrenimi de denetim altına almaya başladılar. Eski uzmanlara karşılık "çariksiz doktorlar" "kızıl uzmanlar" yetişti. Mao bilgiç otoritelerin "imkansız" dediklerini yaparak, sıradan köylüleri ve işçileri sanata, bilime, eğitime en üst düzeyde yönlendiren kitlelerin yaratıcı gücünün nele-kadir olduğunu gösterdi. Mao henüz okuma yazma bilmeyenlere yada henüz öğrenmişlere bile tıbbın, mühendisliğin yollarını açtı. Klasik öğrenim metodlarına karşılık, "halka hizmet" kıstasını koyarak, halkın içerisinde onların seçtiği ve onları temsilen işçi ve köylülere yüksek öğrenim yolunu açtı.

Bugün bizler bile sıradan işçi ve köylülerin balede, senfonik müzikte, sinemada, operada harikalar yaratabileceklerini düşünememekteyiz. Bir köyde bir piyanonun varlığını ve bu piyanonun köylüler tarafından kullanıldığını gözünün önüne getirip burun kıvrılarak gülen devrimcilerin sayısı çok fazladır. Bunlar da diktate alındığında Mao'nun BPKD ile neleri başardığı, üst yapıyı nasıl sarstığı daha iyi anlaşılacaktır.

Çin'de proletar devrimciler, 1976'ya kadar mevzilerini sağlamlaştırarak ilerlemeye devam etmeyi başardılar. Bütün yapılanlara karşın, Mao'nun tekrar tekrar ikaz ettiği gibi tüm bu çabalar kapitalist restorasyonu engelleyemedi. Çin'de yürütülmüş olan bu mücadelenin tüm tarihini elbette daha da inceleyip derinleşmesine tahlil etmek zorundayız. Yine de kavramamız gerekir ki Kültür Devriminin dersleri proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini ele alma konusunda en ileri dersleridir ve bu yönde daha da ilerlemenin temelini oluşturuyor.

2- Formülasyon görüşleri üzerine

Elime herhangi bir yazı geçmiş olmamasına rağmen, proletarya partisinde "izm" kavramı ile çağ tespiti arasında ilişkiler kurulduğu ve çağ değişmeden yeni "izm"lerinde olamayacağı görüşünün olduğunu bilmekteyim.

Stalin "Leninizm'in Esasları" adlı eserinde Leninizm'in ondokuzuncu yüzyılın kırklarında Marksizmin devrimci unsurlarını yeniden canlandırılması olduğunu söyleyenlere karşı "Lenin ikinci Enternasyonal oportünistleri tarafından sınırlar içerisinde hapsedilen Marksizm'in devrimci muhtevasını gerçekten restore etti. Buna rağmen bu tanımda gerçek payı vardır. Leninizm hakkında gerçeğin tümü ise şudur. Leninizm sadece Markzim'i restore etmedi fakat aynı zamanda kapitalizmin ve proletaryanın sınıf mücadelesinin yeni koşulları altında Marksizmi geliştirerek bir adım daha dedikten sonra, "Daha tam bir tanıma göre ise, Leninizm genel olarak proletarya devriminin teori ve taktikleri ve özel olarak

da proletarya diktatörlüğünün teori ve taktikleridir" der ve biraz ileride de "işte bunun için Leninizm, Marksizmin daha da gelişmesidir" der. (Leninizm Esasları sf 8-9)

Stalin'in bakış açısı çağ tespitleri içerisinde bulunup kalmamakta bunu kendisine çıkış yapmaktadır. Çıkış noktası Leninizm'in Marksizm'e nitel katkılarda bulunması ve bundan dolayı Marksizm'i yeni bir aşamaya sıçratmasıdır.

Partimiz Marksizm-Leninizm bilimine ve proleter devrimine Mao Zedung tarafından yapılan katkıların tayin edici olduğunu kabullenmektedir. Yine Mao'nun enternasyonalist proletaryanın devrim bilimine yapmış olduğu katkıların onu yeni bir aşamaya sıçrattığını ve artık gelinen bu aşamada Marksizm'e ihanet etmiş onun temel prensiplerini revize etmiş bütün revizyonistlere-opportunistlere karşı Mao'nun katkılarının mihenk taşı ve ayırım hattı niteliği taşıdığımda söylemektedir.

"Çağ tespitçileri"ne göre çağ değişmeden bilimin gelişmesinde nitel bir aşama, bir düzey sıçramasının mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Ancak bu görüşün kendi içerisinde tutarlı olabilmesi için çağ değişmeden devrim biliminin gelişmesinde nitel bir aşama, bir düzey sıçramasının olmaması gerekir, denmelidir. Çünkü tersi durumda, yani çağ tespitçilerinin çağ değişmeden de devrim bilimine yeni bir aşama, bir düzey sıçramasının mümkün olduğu görüşünü savunmaları halinde o zaman ya Mao'nun katkılarının yeni bir aşama, bir düzey sıçratması yaratmadığı, yaratmadığı yada eğer bir yeni aşama, yeni bir düzey sıçramasının yaşandığı fikrindeyseler o zamanda buna uygun bir adlandırmaya karşı çıkmamaları gerekir. Ancak bu durumlarda çağ tespiti kavramına göre "izm"lerin olup olmayacağı değerlendirilmesi yapılamaz. Yani herhalükarda çağ tespitçilerine göre çağ değişmeden devrim bilimine yeni bir aşama, bir düzey sıçramasının mümkün olması gerekir. Tersini kendi içerisinde tutarsızlıktır.

Mao'nun katkılarının niteliksel olduğu, Marksizm-Leninizm'e yeni ve daha üst bir aşamaya sıçratıldığı bunların tayin edici, tüm anti Marksistlerle Marksistler arasında bir mihenk taşı, ayırım hattı olarak görülmesi durumunda "izm"ler olmaz tespitinin anlamı nedir? Anlamı, Marksizmi durağan görmek, onu dolayısıyla sınıf mücadelelerinin iç zenginliğini anlayamamak, bu mücadelenin düz rota izleyeceği yanılgısından pay almak ve doğal olarak

komünizme kadar sınıf mücadelelerinin ve toplumsal yaşamın önceden ilahi bir güç tarafından düzene sokulmuş olduğunu savunmak demektir. Ama, sınıf mücadeleleri komünizme kadar çetrefilli ve karmaşık olacak dolamaç ve dönemeçlerden geçecek, uluslararası komünist hareketin henüz aşınması olmadığı mücadelelerden geçecektir. Başkan Mao bunu şu sözleriyle ifade eder: "Şu andan itibaren önümüzdeki 50 yada 100 yıl tüm dünyada sosyal düzenin köklü bir şekilde değiştiği muazzam bir devir daha önceki tarihsel dönemlerde eşine rastlanmamış dünyayı sarsıcı bir devir olacaktır. Böyle bir devirde yaşayan bizler eskiden olanlardan biçim olarak da çok farklı özelliklere sahip muazzam mücadelelere girişmeye hazırlıklı olmalıyız."

Önümüzdeki yıllarda dünyada toplumsal düzen muazzam değişikliklere sahne olursa, dünya sarılaşacak, alt-üst olursa ki bunların yaşanacağından kuşku duyulmamalıdır "izm"ler olması için çağın değişmesi gerekir demenin yada "izm" demek için çağımızı farklı adlandırmalara tabi tutmanın enternasyonalist proletaryanın devrim bilimi açısından kayda değer bir yanı yoktur.

Marks enternasyonalist proletaryanın devrim biliminin temel kurallarını koydu; Lenin onu bir üst düzeye yükseltti ve Mao onu bir kez daha bir üst düzeye yükseltti. Gerçek budur ve bundan dolayı yeni çağ kavramı ile bilimin gelişmesinde yeni bir aşama kavramı birbirine karıştırılmamalıdır.

Bilimin gelişim düzeyi bilimin adlandırılışı ile uygunluk taşımaktadır. Bu açıdan enternasyonalist proletaryanın devrim biliminin Mao Zedung'la bir üst aşamaya sıçratıldığı ve bugün bu sıçrayışın çok daha net olarak ortaya çıktığı bu koşullarda devrim bilimini Marksist-Leninist olarak adlandırmak sorunu yarıda kesmek, bu bilimi güdük bırakmaktır. Bunun içinde enternasyonalist proletaryanın devrim bilimi Marksist-Leninist olarak adlandırılmamalıdır.

3- Enternasyonal proletaryanın devrim bilimi neden ML/MZD olarak adlandırılmamalıdır?

Niyet ne olursa olsun, ML/MZD formülasyonu kullanmak, Mao'nun katkılarına yeterince ağırlık vermemeyi beraberinde getirmektedir; Mao'nun katkılarını Marks'ın, Lenin'in katkılarından daha az

önemli görmektir. Ancak gelişen aşamada Mao'nun katkılarının Marks'ın, Lenin'in katkıları ile eş değerde olduğu, aynı dönemde olduğu, aynı seviyede olduğu açıktır. İşte esas olarak bu nedenden dolayı devrim bilimi ML/MZD olarak adlandırılmamalıdır.

Ülkemizde Mao Zedung'un en tutarlı savunucuları olarak bizler, proletarya partisinin aynı zamanda BPKD'nin ürünü olduğunuzu da açık bir şekilde belirtmekteyiz. O halde biz dünyamızın ve ülkemizin büyük bir alt üst oluşa tanık olduğu Ulusal Komünist Hareket'in önderlik sorunu yaşadığı günümüz koşullarında Mao'ya gereken ağırlığı vermek onun önemini kendimizden başlayarak kavramak kavratmak onu hakettiği düzeye yerleştirmek gibi son derece tayin edici görevlerle karşı karşıya olduğumuzu gözden yitirmemeliyiz.

Mao Zedung'a dünya çapında yapılan saldırılar boşuna değildir; yine başta Peru olmak üzere, dünyanın birçok ülkesinde Mao'ya yönelmeler ve Başkan Gonzalo'nun deyimiyle "Marksizmi üçüncü büyük yol gösterici ışığı ve doruk noktası Mao'nun bilinç üstüne artan bir ivmeyle çıkması boşuna değildir.

O halde Marksizmin üçüncü büyük yol gösterici ışığı ve doruk noktası olan Mao'ya yeterli gerekli ve hak ettiği ağırlık vermek ve de bunun ifadesi olarak enternasyonalist proletaryanın devrim bilimi Marksizm-Leninizm-Maoizm olarak adlandırılmamak tarihi önemdedir.

MLM formülasyonunun kullanılmasını böyle açıklamak en doğru olanıdır.

4-Marksizm-Leninizm-Maoizm

Daha öncede belirtmiş olduğum gibi Mao'nun en büyük katkısı, proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesidir. Bu katkının komünizme geçiş konusundaki temel tahlili ve bu tahlile rehberlik eden temel metodoloji evrensel olarak geçerlidir. Bir bütün olarak bakarsak Maoizm, Marksizm'in-Leninizm'in nitel bir gelişmesini temsil eder. Demek ki Marksizm-Leninizm-Maoizm, "bütünsel bir felsefe ve siyasi teori, aynı zamanda yaşayan, eleştirel ve sürekli gelişen bir bilimdir. Marks, Lenin ve Mao'nun düşüncelerinin nicel bir toplamı değildir (ne de onlar tarafından benimsenen ve savunulan tek her özgül görüş veya politika yada taktik, hatasız olmuştur)" Marksizm-Leninizm-Maoizm

Kitleleri dizginlerinden boşandırmada, geleceğin kilidini açmada, anahtar Maoizm'dir

ozim "Marks'ın kurduğu günden bugüne komünist teorinin eriştiği gelişmenin, özellikle de kaydettiği ileri doğru nitel kopuş hamlelerinin bir sentezidir." işte bu sebepten dolayı ve bu anlamda Lenin'in Marksizm hakkında söylemiş olduğu gibi Marksizm-Leninizm-Maoizm hakkında söylemiş olduğu gibi Marksizm-Leninizm-Maoizm herşeye kadirdir, çünkü doğrudur.

Devrimci Komünist Partisi /ABD'nin "Devrimci bilimimizi bir sentez olarak kavrayarak ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'i bu sentezi en doğru bir ifadesini sağlamak için kullanarak aşağıdaki şu noktaları bu bilimin ana ve esasa ait özellikleri olarak tespit edebiliriz" diyerek belirtmiş olduğu "şu noktalara" bende bütünüyle katıldığım için aynen aktarıyorum:

"Marksizm-Leninizm-Maoizm'in felsefi temeli diyalektik materyalizmdir. Diyalektik materyalizm tüm gerçekliğin maddi gerçeklik olduğunu, tüm gerçekliğin hareket halindeki maddeden müteşekkil olduğunu ve düşüncelerin bu maddi gerçeklikten kaynaklandığını savunur. Bundan başka tüm gerçeklik zıtların birliği olarak mevcuttur. Doğanın, toplumun ve düşüncenin ve bunların gelişmesinin temel yasasıdır, zıtların birliği ve mücadelesidir. Herşeydeki birlik ve özdeşlik geçici ve görecelidir. Zıtlar arasındaki mücadele duraksamasız ve mutlakdır ve bu köklü kopuşlara ve devrimci sıçramalara yol açar. Daimi denge, daimi istikrar ve daimi düzen, önceden belirlenmiş ebedi şeyler hakkındaki tüm düşünceler, tüm böylesi düşünceler yanlış ve nihayetinde gericedir. Bu insan toplumu ve onun gelişmesi açısından olduğu kadar tüm diğer maddi gerçeklik açısından da geçerlidir. Diyalektik materyalizm aynı zamanda gerçeğin netice itibarıyla hem esas kaynağı hemde tayin edici kıstasının pratik olduğunu savunur ve vurguyu ısrarla devrimci pratik üzerinde tutar. Marks'ın bunu güçlü bir şekilde ifade ettiği gibi, "filozoflar sadece dünyayı çeşitli açılardan yorumlamışlardır. Önemli olan onu değiştirmektir."

Özgü olarak insan toplumu ve onun gelişimine uygulanan haliyle, diyalektik materyalizm hem üretimin temel rolünü ve üretimin kendisinin çelişkili ve dinamik niteliğini hemde onun toplumun siyasi ve ideolojik üstyapısı ile karşılıklı ilişkisini vurgular. Toplumsal yaşam, toplumsal üretim süreciyle başlar ve onun sayesinde muhafaza edilir. Ve Marks'ın ifade ettiği gibi "maddi yaşamın üretim biçimi genel olarak toplumsal, siyasal ve zihinsel yaşam sürecini belirler." Ama toplumun üretici güçleri sadece belirli üretim ilişkileri içine giren insanlar tarafından geliştirilebilir. Bu üretim ilişkileri içerisinde, yeni üretici güçler gelişir. Gelişmelerin belirli bir aşamasında, toplum, üretici güçleri mevcut üretim ilişkileriyle çatışmaya düşerler. Toplumda köklü bir kopuş devrimci bir transformasyon gerekli hale gelir. Bu devrimci transformasyon, siyasi ve ideolojik üst yapıda gerçekleştirilir ve siyasi iktidar mücadelesi üzerinde odaklaşır. Siyasi ve ideolojigerekli maddi şartların yokluğunda bir devrim yaratamaz ama gerekli maddi şartlar toplumun ana çelişkileri içerisinde gelişir gelişmez üst yapı başka rakip güçler veya sınıflar arasında toplumun geleceğine ilişkin yönelik üzerine muhaberelelerin yürütüldüğü belirleyici arena durumuna gelir.

Sınıflı toplumun ortaya çıkışından bu yana, geçmişteki her devrim bir sömürü sisteminin yerine bir diğerinin ve bir sömürücü sınıfın hakimiyetinin yerine bir diğerinin geçmesi olarak vukuu bulmuştur. Ancak proleter devrim farklıdır. Kapitalist üretim sürecinin kendisi öylesine maddi şartlar yaratmıştır ki toplum, baştan aşağı yeni, sömürücü çizgi olmayan bir temelde örgütlenebilir ve bu kapitalist üretim biçimi, bu tarihi görevi yerine getirmek kendi çıkarına olan bir sınıfı, proletaryayı yaratmıştır. Kapitalizmin temel çelişkisinin, toplumsallaşmış üretim ile şahsi temelli arasındaki çelişkinin hareketi ve bunun proleter devrim yoluyla çözümünün en büyük önemiyeti, işte burada yatar.

Materyalist tarih anlayışına yaptığı tayinedici katkılardan bazıları özümlemlerken Marks şuna işaret etmiştir:

"Benim yeni olarak yaptığım; 1- Sınıfların varlığı ancak üretimin gelişmesindeki belirli tarihsel evrelere bağlı olduğu, 2- Sınıf mücadelesinin zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne yol açtığını 3- Bu diktatörlüğün kendisinin ise, tüm sınıfların ortadan kaldırılması ve sınıfsız bir topluma geçişten başka

birşey olmadığını kanıtlamak olmuştur."

Bu günümüz toplumundaki çelişkilerin tahlilinin ana bir ilkesi ve temeli ve bu çelişkileri insanlığın çıkarına çözümlemenin, insanlık toplumunu yeni ve nitel olarak daha ileri bir aşamaya, komünizme ilerletmenin yoludur.

Marks, komünizme varışın muhtevasını yoğunlaşmış bir şekilde şöyle ifade etmiştir. "Bu sosyalizm, genelde tüm sınıf ayrılıklarının kaldırılmasına bu sınıf ayrılıklarının dayandığı tüm üretim ilişkilerinin kaldırılmasına, bu üretim ilişkilerine tekabül eden tüm sosyal ilişkilerin kaldırılmasına, bu sosyal ilişkilerin sonucu olan tüm fikirlerin devrimcileştirilmesine zorunlu geçiş noktası olarak devrimin sürükliliğinin proletaryanın sınıf diktatörlüğünün ilanıdır."

Bugün, emperyalizm ve proleter devrim çağında yaşıyoruz. Lenin bunu kapitalizmin bütün çelişkilerini şiddetlendiği bir çağ olarak tahlil etmiştir. Tabiatı itibarıyla kapitalizmin en yüksek ve son aşaması emperyalizm şiddetli başkaldırışı çalkantıları ve savaşı doğurur. Emperyalizm, dünyaya hükmeden durumda olan, dünya çapında toplumun temel işleyiş çerçevesini belirleyen, iktisadi ve siyasi sistemdir ve proleter devrim emperyalizmi ve tüm sömürü sistemlerini yeryüzünde sürüp atmanın tek aracıdır. Bu süreç, geçtiği dönemec ve dolambaçlara ve aldığı gerçek yenilgilere rağmen zaten yola koyulmuş bulunuyor.

Proleter hareket enternasyonal bir harekettir. "Proleterya mücadeleyi ilerletirken, ancak herşeyden önce ona dünya çapında yaklaşarak onu bu şekilde ilerletmeyi gözeterek ilerletebilir. Bu elbette dünyanın değişik parçalarındaki veya özgül ülkelerdeki şartları gözönüne almaksızın devrim yapmaya kalkışmak anlamına gelmez fakat bu devrimleri yapmaya yaklaşımda bile en belirleyici olarak dünya arenasını gözönünde tutma ve proletaryanın bütünsel çıkarlarını en üstte tutma bakış açısıyla hareket edilmesi gerekir. Ve bu yalnızca iyi bir fikir değildir. Bunun, emperyalist sistem tarafından döşenmiş olan gerçek bir maddi temeli vardır. "Proleterya enternasyonalizmi, gerçekte somut bir maddi gerçeklik üzerinde temellenir. İster emperyalist cannavarın merkezleştiği ve deyim yerindeyse, temellerinin bulunduğu ana vatanda karargahlarda ikamet etsinler, ister dünyanın yaygın bir ifadeyle üçüncü dünya olarak tabir olunan geniş alanlarında sömürge ve bağımlı ülkelerde ikamet etsinler, halkın ortak düşmanı olan bir emperyalist dünya sistemi gerçelerde mevcuttur."

Bugün dünya genel anlamda iki tip ülkenin varlığından söz edebiliriz: Bir yanda dünya ekonomisinin başlıca manivelalarının, üretim araçlarının ve tüm dünyadaki proletarya ve ezilen sınıfların emeğinin ürünlerinin kontrolünü elinde bulunduran ve bunlara hükmeden emperyalist ülkeler; diğer yanda ise bütünüyle değişik ülkelerden emperyalistlerin tahakkümü altında ve onlara tabi olan ezilen ülkeler. Devrimin kopup meydana fırlayışı işte bütün bu ülkelerdeki proletarya ve ezilenler üzerinden olmuştur ve olacaktır. Bununla birlikte, proleter devrim iki esas akımdan oluşmaktadır. Değişik türden ülkelerde, objektif şartlar-çelişkilerin kendisi-siyasi iktidarın ele geçirilişinin gerçekleştirilmesi için farklı temel yolları ortaya koymaktadır. Emperyalist ülkelerde yol genellikle Ekim Yolu şeklinde ifade edilen yoldur- şehirlerde silahlı ayaklanmaya ve genelleştirilmiş bir iç savaş başlatmaya doğru yönelen siyasi çalışma ve mücadeleyi içerir. Ezilen ülkelerde ise yol, genel olarak Mao Zedung'un Çin'de gerçekleştirdiği yani kırlarda üslenmiş uzun süreli savaş ile güç biriktirip şehirleri kuşatma ve nihayet ele geçirme yoludur.

Mao Zedung'un vurguladığı gibi iktidarın ele geçirilişi için bu iki farklı yol iki genel tipte ülkeye tekabül eder ama her iki tip ülkede de siyasi iktidar için silahlı mücadele, en yüksek en belirleyici mücadele biçimidir. Özgül şartlara ve devrimin doğru stratejik güzergahına uygun olarak -ezilen kitleleri aktif bir şekilde seferber eden ve temelde onlara dayanan- bir halk savaşı için hazırlamak ve vermek her yerde komünistlerin görevidir.

İki farklı tipte ülkede proleter devrim, farklı süreçlerden ve sınıf ittifaklarından geçer -ancak proletaryanın önderliği ve nihai amaç, her ikisi içinde şart olan ortak özelliklerdir. Emperyalist ülkelerde devrim, doğrudan proleter sosyalist bir niteliktedir. Ezilen

ülkelerde devrim iki aşamada gerçekleşir, (emperyalizmi, feodalizmi, ve bürokrat/komprador kapitalizmi hedef alan) yeni demokratik aşama ve bununla yolu açılan sosyalist aşama. Her iki halde de devrimci mücadelenin özelliği ve aşamasına bağlı olarak, kimin dost kimin düşman olduğunu- kimlerin devrimci mücadelenin esas ve öncü gücü olduğunu, hangi toplumsal güçlerin müttefikler olarak kazanılması (veya siyasi olarak tarafsızlaştırılması) gerektiğini ve kimlerin devrilmesi gerektiğini doğru bir şekilde tahlil etmek can alıcı önemiyet taşır.

Komünizm amacına ulaşmanın aracı proleter devrimdir.

Bunun başlıca özellikleri Marks tarafından Engels'le birlikte geliştirilmişti, bunların içinde, 1871'deki Paris Komünü ve yenilgisinin tecrübesinden çıkardıkları tayin edici dersde vardır. "İşçi sınıfı hazır devlet mekanizmasını ele geçirip onu kendi amaçları doğrultusunda kullanamaz" (Lenin ve Stalin tarafından önderlik edilen ve ilk başarılı proleter devrim olan Rusya'daki Ekim Devrimi, proletarya diktatörlüğününün gerekliliğini pratikle daha da ileri düzeyde tesis etti. Ancak, Sovyetler Birliği ve Çin Devriminin tecrübesi sayesinde daha da açık bir şekilde sergilenmiş ve özümlemişti" devrim proletarya diktatörlüğü altında devam ettirilmek zorundadır. Bir başka deyişle, toplumun tümünü dönüştürme mücadelesinin uzun süreli ve karmaşık bir süreç meselesi olduğu, proletaryanın burjuvaziye devirip proletarya diktatörlüğünü kurmasıyla, hatta belirleyici yönetici güçlerin toplumsallaştırılmasıyla bile "hallolmadığı" ispatlanmış bulunuyor. Sınıflar, sınıf çelişkisi ve sınıf mücadelesi, en belirleyici olarak da proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişki ve mücadele, komünizm geçiş süreci boyunca devam etmektedir. Çin'de Mao Zedung önderliğindeki BPKD sosyalist toplumda kapitalist restorasyona karşı mücadele etmeleri için kitleleri seferber etme ve onlara dayanmanın proletarya diktatörlüğü altında devrimi ileriye götürmede yeniye varan çözüm merhaleleri katme ve komünizm doğru ilerlemenin güçlü bir aracı ve metoduna işaret etmektedir.

Devrimci proletaryanın partisi, iktidarı ele geçirme mücadelesinde ve iktidarın icrasında tayin edici bir rol oynar. Parti, tarihi yaratanın kitleler olduğu ve onların kendi kendilerini kurtuluşa kavuşturmaları gerektiği temel ilkesine uygun olarak, kitle çizgisinin uygulanması sayesinde devrimci mücadelede kitlelere önderlik eder. Komünizm için tarihsel mücadele proletaryaya önderlik etmede -iktidarın ele geçirilişinden önce sırasında ve sonrasında- parti öncü rolü oynamalıdır. Ama aynı zamanda, iktidarın proletaryanın eline geçmesiyle ve partinin proleter devlet içerisinde önder güç durumuna gelmesiyle birlikte parti ile kitleler arasındaki çelişki, kapitalizmden komünizme geçiş olarak sosyalist topluma damgasını vuran çelişkilerin yoğunlaşmış bir ifadesi haline gelir. Partideki insanlar özellikle de önder kademelerde bulunup ta kapitalist yola koyulan ve "sosyalizm" ve "komünizm" adına kapitalizmi restore etmeye çalışanlar proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesinin ana hedefi durumuna gelir. Bu kapitalist yolcuları tespit etme ve alt etme mücadelesi süresinde partinin kendisi, her kademede daha da devrimcileştirilmeli ve böylece komünizm amacına doğru toplumun bütünsel olarak devrimcileştirilmesini derinleştirme ve ileriye götürmenin can alıcı parçası olarak onun devrimci öncü müfreze olma rolü sağlanmalıdır."

-Yasasın Marksizm-Leninizm-Maoizm

* Mao'nun felsefi derinliği ona çok derin ve geniş bir bakış açısı kazandırmıştır. O'nun ileri sürdüğü ve Marksist felsefeye önemli sayılabilecek bir katkı olan 1'in 2'ye bölünmesi Mao'nun bu derinlik sayesinde komünizm hakkında da bize anlayış sahibi olabileceğimiz bir zemin sunar. Mao, komünist geleceğe müthiş bir uyum içinde işleyen Jefferseni tipki küçük küçük komünler olarak yansutanlara karşı, sadece sosyalist toplumda değil, komünizmde de, toplumsal gelişmenin tayin edici gücünün devrimler olacağını (her ne kadar komünizmdeki devrimler bir sınıfın diğer bir sınıfı şiddet yoluyla baskı altında tutması olmayacaksa) savunmuştur. Komünizmde de 1,2'ye bölünecek ve ileri gerinin her alanında çatışması yaşanmaya devam edecektir. ■

Güzellik anlayışı ve sevgide emek kavramı

Güzellik anlayışı:

Sevgi, hoşlanma temeli üzerinde yükselir. Hoşlanmanın olmadığı yerde sevgi yoktur. Çoğu kişinin hoşlanma ile sevgiyi birbirine karıştırmaması birbirleriyle olan o sıkı bağdan ileri gelir. Hoşlanma, güzellik olduğu taktirde vardır, beden ve ruh güzelliğine bireyin geliştirdiği bir tepkidir. Birey ilk defa karşılaştığı birisini beş duyu organı ile algılar ve tanımaya çalışır. Bu duyu organlarından özellikle göze önemli iş düşer. Keza karşı cinsin biçim güzelliği, daha çok bu organ aracılığı ile algılanır ve beş duyu organı ile girişilen bu tanıma çabası, harcanan bir emeği ve zamana ifade eder. Ortada emek vardır. Fakat bu emek daha çokaz ve karşı cinsi tanımak için yetersizdir.

İlk defa karşılaşılan kişilerin ruh güzelliğini tanımak o denli kolay değildir. Öncelikle, onun biçim güzelliğini algılamak.

Bireyler, farkında olsun yada olmasın, sahip oldukları değerleri yaşadıkları toplumdan alırlar. Toplumun burada belirleyici olma durumu söz konusudur. Kişinin güzellik anlayışında bundan nasibini alır. Bireyler üç aşığa beş yukarı genel kabul gören güzele riayet ederler. Toplumlardaki biçimsel güzellik anlayışı zamana ve mekana göre değişiklikler gösterir. Bir dönemin güzel kadın tiplmesi balık eti yada çekik göz grubuyken, bugün gazetelerden takip ettiğimize göre ABD'de kumral ve iri göğüslüler güzellikte aranan kriterler olarak karşımıza çıkmaktadır. Erkeklerde ise atletik yapı yerini zayıf ve gözlüklü tiplere bırakmaktadır. Evet sağımızda solumuzda sürekli bu tiplerin reklamı yapıp "güzel budur" sesleri etrafı sarmışken bireylerin etkilenmemesi mümkün müdür? O kadar reklamdan sonra beğenilen yada beğenilmesi istenen tip görüldüğünde "ilk defa gördüm ama anlamı veremediğim bir şekilde ona vuruldum" lafını bir yana bırakacak olursak, bizce meselenin anlaşılmasını için bir neden yoktur. Aksine herşey son derece açık.

Belli bir toplumdan çıkan ve onun içinde yaşayan bireyin kendisini yaşadığı toplumdan soyutlaması düşünülemez. Ne denli istesede toplumun kendisine verdiği değerleri bir anda üzerinden atamaz. Çoğu

zaman toplumun verdiği değer yargıları ile hareket eder ve bunun farkına bile varmaz. Zaman zaman karşılaştığımız "görür görmez aşık olan" tiplerin "aşık" olduğu kişiler, toplum tarafından genel kabul gören biçime uygun düşmesi hiçte yaşartıcı değildir. Çünkü o karşı cinsi gördüğü andaki bilgi düzeyi ile (ona yönelik beş duyu organı ile elde edilen bilgilerdir bu) kafasındaki (çevresinden öğrendiği) güzel tipten uygun yada yakın olanı bulmuştur. Birey, her ne kadar kendisine, güzel insan nasıldır? sorusunu sormamış olsada bu konuda düşüncesi vardır. O yaşadığı süre zarfında çevresindeki güzellik anlayışını benimsemiştir. Bir anda aşık olanlara sormak gerekir iyi hoşda neden hep genel kabul gören tiplere vurulursunuz da, birgünde bir kambura yada topala görür görmez aşık olmazsınız.

Meselenin bizce anlaşılır bir yanı vardır. Birey, farkında olsun yada olmasın seveceği kişi için belli bir beden ve ruh güzelliği anlayışına sahiptir. Bunu da çevreden, yaşadığı toplumdan alır (bilincin rolünü göz ardı etmeden.) Hiç kuşkusuz o iki güzelliği de bir arada görmek ister. İlk defa karşılaştığı insanın biçim güzelliğini gören birey, aradığı niteliği karşısında görmekten dolayı o kişiden hoşlanır. Duyu organları ile onu algılamakta, tanımaya çalışmaktadır. Biçim güzelliğine ilişkin olan bu tanıma, daha sonra ruh güzelliğine yönelecektir.

Pratikte biçim güzelliğini yakalayan bireyler, bir süre için ruh güzelliğini unutabiliyor ve görmemezlikten geliyorlar. Fakat bu pek uzun sürmez. Kişi ister istemez ruh güzelliğine yönelmekte ve karşı cinsi bu yönde tanıma çabası içine girmektedir. Karşı tarafı tüm yönleri ile tanıdıka hoşlanma duygusu dalgalanmakta ve gelgitli bir seyir izlemektedir.

1980 öncesi Türkiye'de devrimciliğin popüler olması ister istemez devrimcileri de popüler kılmıştır. Toplumda, sevilmesi gerekli tip olarak devrimciler öne çıkmıştı. Bu dönemde düzenin istediği tipe nispeten alternatif olunmuştu. Oysa daha sonraki süreç, alınan yenilgi ve ardından Sovyetler ve Doğu Avrupa ülkelerinin dağılma sürecine girmesi, kitleler gözünde yıkılan sosyalizm olarak algılandı. Komünistlerin zayıf olması işe, kitlenin devrimden ve devrimcilerden uzaklaşmasına neden olacaktı.

Günümüzde burjuvazi, özellikle medya aracılığı ile istediği tipi (biçim ve öz bakımınan) moda haline getirirken, devrimcilerin zayıf olması zaman zaman kendisine yakın olan kesimleri dahi burjuvazinin etkisine düşmekten kurtaramamaktadır. Hal böyle olunca örgütlü arkadaşlarında zaman zaman burjuva anlayışına uygun tarzda biçim arayışına düştükleri görülür.

Elbette bizimde kendimize göre güzellik anlayışımız vardır. Fakat bizim güzellik anlayışımız düz-ninkinden farklıdır. Düşünmek gerekir, gerilla hayatı yaşayan bir kadın yada erkek için güzel insan nasıldır? Seveceği insan nasıl olmalı?

Bizim için güzellik mücadelenin içinde olan insanların bu yaşamlarından dolayı biçimlerinde olan değişiklikler ve kazanılan özelliklerdir. Çevremizde bu insanların sayısı arttıkça onların özellikleri toplum içinde moda haline gelecek, herkes bu biçime burunmeye çalışacaktır. İşte o zaman güzellik anlayışı bu olacaktır. Bunu örneklemek mümkün, Gerillanın saç ve sakalını doğa koşullarına göre biçimlendirmesi yada güneşten kavrulmuş yüzler, bakışlar, alın çizgileri erkekler için güzellik olarak gösterilirken kadınlar için kısa saç, yağsız bir vücut, sert eller, hareketli olmak birer güzellik ölçütü olarak karşımıza çıkması muhtemeldir.

Sevgide emek kavramı

Sevginin emek olduğunu çok defa tekrar ettik. **Şimdi emek kavramını biraz açmak ve büründüğün çeşitli biçimlerden bahsetmek istiyoruz. Bunlardan birisi tanıma (bilgilenme)dir.**

Sevginin başlaması ve gelişmesi tarafların birbirlerini tanımalarına bağlıdır. Taraflar birbirlerini tanıdıka (bilgilendikçe) sevgileri artar yada azalır. Bilgilenmek yada tanımak, içine girdiğimiz çaba ve emekten başka birşey değildir.

Tanıma (emek), duyu organlarıyla başlar ve öncelikle biçime yöneliktir. O an ki bilgi (tanıma) düzeyi ile bireyler birbirlerinden hoşlanabilirler. Görür görmez vurulduğunu söyleyen bireylerde biçimsel bir tanıma sonucunda (daha çok da göz organı ile alınan bilgilerdir) sevgi oluşur. Ortada gerçektende bir sevgi vardır. Ama bu oluşan sevgi o denli temelsizdir ki, daha sonra ki tanıma sürecinde elde edilecek bilgiler ile çoğu zaman dağılır gider. Bazende elde edilen bu bilgiler başta cılız olan sevginin gederek güçlenmesinin manivelası olur. Ama ne olursa olsun, ilk başta kullanılan sevgi kavramı geleceği belli olmayan bir konumdadır. Keza daha bilgilenmenin, tanımının başındadır. Zaman ilerledikçe tarafların birbirleri hakkındaki bilgileri artar. Tanıma sürekli yükseldikçe sevginin de ona bağlı olarak artacağı düşüncesi yanlıştır. Bilgilenme sürekli yükseldikçe sevgi inişli, çıkışlı bir rota izler. Karşı tarafın öğrenilen her yeni yönü,duygu ve düşüncelere etkiye bulunur. Onlar da gel gitlere, değişimlere neden olur. **Hayatın her anındaki bu devinim sevginin de her an hareketli olmasını sağlar. Durağan bir sevgi olmadığı gibi sürekli yükselen bir sevgide yoktur.** Devrim gibi sevgi içinde sabırlı olmak gerekir keza O da düz bir hat izlemez.

Tarafların birbirlerini biçimsel olarak tanımaları ilk bilgilenme ve emeğin ta kendisi olduğunu söyledik. Fakat onun bir adım gerisinden gelen ve ondan çok daha önemli olan öze yönelik tanımadır. Taraflar karşılıklı olarak bilgilenir zirvesine doğru çıktıkça birbirlerine karşı olan duygu ve düşüncelerde hareket halindedir. Her aşamada oluşan duygu ve düşünce birliği karşımıza sevgi olarak çıkacaktır. Hoşlanma, cinsellik, saygı, anlayış, güven, bilgi, sabır, ilgi, aranacak özellikler,aranan düşünce özellikleri ... sevginin daha üst boyutta yada altlarda bir yerlerde oluşmasının birer sebebidir. Burada sayılan ve sayılmayan birçok sebep sevginin elemanları olarak karşımıza çıkar. İşte bireyler birbirlerini tanıdıka itici

Bireysellik yazısına kısa bir katkı

Yeni Demokrat Gençlik sayı 9'da "Bireysel yaşam ve cinsellik" başlıklı yazıyı okuduktan sonra bireysellik ile ilgili düşüncelerimi kaleme alıp dergiye yollamayı uygun buldum.

Batı dillerinde bireysellik olarak tanımlanan Individualism için "bireyi üstün tutan dünya görüşüdür" denir. Biraz açıklamak gerekirse bireysel düşünen insan bağımlı insan değildir çünkü sosyal sorumluluktan kaçır ön yargıdır; araştırma, eleştirme, öğrenme ve öğretmek onun için çok zor şeylerdir. Özgürlüğü kısıtlanmış olur. Sorunlar onların veya onun sorunudur, beni ilgilendirmez mantığı ise başkalarına saygı göstermek imiş ;bu canlı varlık bilgi sahibi olmadığı için dolayısıyla beceri sahibi de değildir. Ve bu tür insanlar başka becerili insanlara bağımlı kalmaya mahkumdur. Örneğin televizyonu çok sever, babasından gördüklerinden öte pek fazla şey yapmaz zaten ona göre gereksizdir. Önemlisi yerleşik devlet düzenine uyumlu bir insandır dönem dönem az sayıda karşı çıkışları olsada bilinçsiz saldırganlıktan öteye gitmez.

Bireysel düşüncenin atası Adam Smith'in dediği gibi bireysel düşünen insan TARAFSIZ SEYİRCİDİR. Doğrudur diyemiyorum çünkü bize göre tarafsız kalmak olumsuzluğu çıkarmanın yanında yer almaktır. Bireyselliğin ilginç özellikleri de var. Kendisi gibi düşünenlerle bile ayrı olmaları gibi. Bu yalnızlıklarını da özgürlük diye savunurlar; bir başka önemli özellikleri ise süreç içinde sosyal yaşam ve doğadan uzaklaşırlar, duyarsız olurlar yaşamlarını güzelleştiren şeylere ilgi duymazlar; en son aşaması ise kendi kendilerine karşı içten içe bir yabancılaşma, herşeyden nefret etme ve çaresizlik içinde olma duygusudur. Böyle durumlarda tek seçenekleri alkol, eroin gibi uyuşturuculara başvurmaları. Artık psikolog da bir şey yapamıyor, tatlı sözler söylemenin zamanı çoktan geçmiş tir. Kimileri de bir kereye mahsus akıllılık edip dünyaya fazla gereksiz yük olmamak için intihar ederler.

Dünyanın en gelişmiş ülkesi olmakla övünen İsviçre'de bu toplumsal çürümeye artık çok güzel bir şekilde göze çarpıyor. Kişi başına düşen milli gelirden ABD'den sonra 16.000 dolarla ikinci sırayı alırken yıllık intihar olayları cinayet oranından dört kat daha fazla olup Danimarka'dan sonra dünya da ikinci sırayı alıyor. Sanırım kapitalizmin insana ne derece değer verdiğinin güzel bir örneğidir bu göstergeler.

Sonuç olarak belirtmek gerekirse aslında suçlu bireyler değildir; tek sorumlusu bireyin içinde yaşadığı sosyal ve ekonomik koşullardır. Bu kapitalist sistemin işlediği bir insanlık suçudur, dönün "yaramaz çocukları" biz politik göçmenler bile maalesef kapitalizmin bu kirli gençleri arasında can çekiştirmeyi itiraf etmek istiyorum. Çünkü insanları kendilerine kar sağlayan makinanın bir parçası gibi düşünen, bilgi ve beceriden atıkoyup, yaşama yenik düşüren bu kapitalist sistemdir. Öyleyse tek yol günden güne daha çok canavarlaşan o iğrenç emperyalist-kapitalist yapılanmaya karşı düşünmek, araştırmak ve bilinçle karşı durmaktır.

GÖRKEM ÇELİK-İSVİÇRE'den bir YDG okuru

yada çekici yanlarını görecek kendisine daha yakın yada uzak hissedecektir.

Kişilik ve dünya görüşünün biçimden daha önemli olduğunu söyledik. Bireylerin kişiliklerini davranış ve düşüncelerden yakalarız. Sevgililer ne denli çok beraber olursa kişiliklerini öğrenme hızı o denli artar.

Kişilik; sıkılgan, neşeli, hareketli yada hareketsiz heyecanlı yada hırslı, saldırgan, dik başlı, uysal, kendini beğenmiş yada atılgan..... gibi bireyin durumuna ilişkin halleri ifade eder. Herkesin bir kişilik çizgisi vardır. Kişilik çizgisi bütünleşmeyen çiflerin anlaşmaları, dolayısı ile sevgiyi yakalamaları mümkün değildir. Bireyleri yalayıp yakalamaları hakkında bir fikre sahip olurlar. Burada aranan bireylerin kişilik çizgisinin birbirine benzemesi yada zıt olması değildir, önemli olan kişiliklerinin bütünleşmesine şahısların rıza göstermesi, kabul etmesidir. (Bütünleşme kavramını aşağıda açacağız.)

Siyasi çizgi ise bireyin dünyaya yaşadığı ülkeye bakış açısıdır. Nasıl bir dünya istediği ve bu yönde neler düşündüğüdür. Hayat felsefesidir.

Çocuğa çevresi, kişiliğini ve hayat felsefesini birlikte verir. Çocuk tercih yapacak bir güce sahip olmadığından sadece verilen alır. Kişiliğin oluşumu ile dünya görüşü arasında sıkı bir bağ olmasına rağmen, bundan "aynı dünya görüşüne sahip olanlar aynı kişilik yapısına sahiptirler" anlamı çıkmaz. Keza aynı dünya görüşüne sahip insanların, yaşam koşulları yetiştirme tarzları ve toplumla etkileşim ve iletişimleri aynı olmadığından farklı kişilik özellikleri gösterirler.

Bundan dolayıdır ki aynı dünya görüşüne sahip olmasına rağmen değişik kişiliklerle karşılaşmak doğaldır. Ama kişinin dünya görüşü ister istemez onu etkiler ve belli kişilik özelliklerine yöneltir. Dünya görüşü, kişiliği birebir oluşturmasına da olur. Dünyaya özellik taşıması yönünde zorlar. Tarafların, dünya görüşlerini de bütünleştirmeleri gerekir. Şimdi bütünleşmeyi biraz daha irdeleyelim.

Bütünleşme

Sevgili adaylarının biçim ve özü (kişilik ve düşünceleri) tarıma çabaları sevginin ilk koşulu ise ikincisi ve daha önemlisi de tarafların ortaklaşa birşeyler yapabilmesi, bütünleşebilmeleridir. **Bütünleşme duygu ve düşüncelerin karşılıklı hale gelmesidir.**

Tanımak nasıl bir eylemi ifade ediyorsa ortaklaşa çabada bütünleşme, bir eylemi ve dolayısı ile emeği ifade eder. Bütünleşme bilgi ve ilgilerini paylaşmak, sorunları ortak kabul etmek bunun çözümünü çabası içine girmek, birşeyler paylaşabilmektir. Bütünleşmede hem bir verme hemde bir alma vardır. Fakat vereninde alanında karşılıklı beklentisi yoktur. Onlar sadece yoğunlaştıkları konuda en üst aşamaya çıkmak isterler. Veren birşeylerden vazgeçmiş olmadığı gibi alanda bir çıkar elde ettiğini düşünmez. Ama ortaklaşa birşeyler yaşamının verdiği sevinci, mutluluğu, yaşarlar. **Söz konusu olan mutluluk karşı taraftan değil, karşı tarafında dahil olduğu birlikte yaratılan durumdan, yaşamdan kaynaklanır.**

Sevgide bütünleşmeye önem veririz. Bütünleşmenin kuvveti sevginin gücüdür. Bütünleşmeye hayatın her alanında rastlamak mümkündür. En çok günlük karşılıklı tartışmalarda ve sohbetlerde bunun eksikliği yaşarız. Genelde karşılaştığımız tartışmalarda her iki tarafında karşısındakini alt etme, yenme yada gücünü bilgisini kabul ettirme amacı vardır. İkisi de kendince doğrudur ve karşı taraf bunu kabul etmez. Böyle bir durumda tarafların tartıştıkları konuda daha üst bir aşamaya çıkmaları, birbirlerini geliştirmeleri düşülemez. Çünkü her iki tarafta "nasıl yapayım da zafer elde edeyim" telesi içindedir. Fedal kültür içinde ezik yetişen bireylerin, her an kendilerini bu şekilde sinama ihtiyacı duyması tamamen aşağılık duygusundan gelir. Elde edecekleri "zafer"le kendilerini tatmin edeceklerdir. Bu kişiler ister istemez girdikleri her ilişkide kendilerini tekrar tekrar sırtlarına oturturlar. İstisnasız her okuyucu küçüklüğünde yaşamıştır. Büyüklerin verdiği parayı çocuğun cebine koyması yetmez, belli aralıklarla kontrol eder yada içi rahat etmez cepteki parayı avuçları arasında alır sınıksız tutar. Bu örnekte parayı düşürme korkusu bireyi böylesi davranışlara iter. Birinci örnekse yenme amacı bireyin kendisine olan güvensizliğinden gelir.

Kendisine güveni olmayan bireyin sevgiyi yaka-

laması düşünülemez. Çünkü o kendi derdine düşmüştür. Kendi kişilik sorununun yarattığı davranışlar içerisinde dolanıp durur. Öylelerin bütünleşmek değil savaşmak, "zafer" elde etmek gibi bir derdi vardır. Böyleleri belki etrafındakileri zor duruma sokup, kırabilir. Ama bütünleşmedikten sonra asla sevgiyi ulaşılamazlar.

Örneğimize dönecek olursak yenme, ezme amacı tartışmalarda var oldukça (böyle bir amacın varlığını karşı tarafın hissetmemesi mümkün değildir. Kısır döngülerden çıkılmaz. herkes aynı tarafta birşey elde etmemiştir. Bazen de birisinin "zafer"i ile sonuçlanmıştır. ama neye yararkı yenilen belki incinmiş, ezilmiştir ama kazanılmamıştır. Yenen ise mağrur bir eda ile artık etrafında dönebilir. Dimdik ayakta olduğunu kendisine sorması gerekli bir sorudur.

Artık düşüncemizi biraz daha netleştirmek istiyoruz: **Bireylerin kişilik sorunları çözülmedikçe bütünleşmeleri dolayısı ile sevmeleri mümkün değildir.** Kafasında karşısındakini yenmekten başka bir düşüncesi olmayan kişinin, karşı tarafla hangi konuda olursa olsun bütünleşmesi mümkün değildir. **Bütünleşmek için her türlü kaygıdan uzaklaşmış ve sadece o konuda bir ust aşamaya çıkma niyeti taşımaktır.** İki taraftaki bu niyet gerekli ve

yeterlidir. Yoksa, karşısındakini alt etme niyeti oldukça bütünleşme sağlanamaz.

Hani zaman zaman dostlarla bir araya gelindiğinde her hangi bir konuda tartışmaya girilir. Fakat bu sohbetlerde her iki tarafında niyeti karşısındakini küçük düşürmek, alçaltmak değildir. İki tarafta yanlış ve eksikliklerinden dolayı böyle bir duyguya kapılmaz. Çünkü karşısındakinin samimiyetini bilir ve ona inanır. İşte bu tür iki kişinin sohbeti sonunda o konuda eksik yada hatası olanlar karşılıklı olarak bilgilendirir ve o konuda bir üst bilgiye ulaştıklarını görürler. Hatta taraflar saatlerce konuştukları halde bitmesini istemez. O konuda biraz daha açılmak için ufukları keşfetmek isterler. Sohbet bittiğinde ise saatin nasıl geçtiğini farketmemişlerdir bile. Ortak birşeylere ulaşmanın verdiği mutluluğu yaşarlar. İkisinde birşeyler kattığı apayrı bir durumdur bu. İşte **bütünleşme budur.**

Bütünleşmek düşüncelerde olduğu gibi kişiliklerde ve bedenlerde de olur. Hepsini birlikte yaşamak herhalde en güzel olanıdır.

Meseleyi konumuza indirgeyecek olursak sevgililerin düşüncede, kişilikte ve bedende bütünleşmelerini sevgiyi en yoğun bir şekilde yaşadıkları tartışabilmektedir. İki tarafta düşünsel faaliyetlerde tartışabiliyor ve birbirini ilerletebiliyorsa (biri diğerinin gölgesinde değildir) ve sohbetin sonunda yeni birşeyleri keşfettiğini, geliştiğini görebiliyorsa ortada bütünleş-

Bizim anladığımız ve kavradığımız güzellik, kavranın ateşinde yoğrulan, insanlığın mutluluğa ulaşması için verilen savaşın içinde şekillenen güzelliktir.

mek vardır.

Fiziksel bütünleşmede de durum bundan farklı değildir. Elele tutuşmak, sarılmak yada cinsel anlamda birleşmek hepside bütünleşmekten başka bir şey değildir. Onun tenini, sıcaklığını hücrelerinin her zarreciğinde hissedebilmektir. O anda duyulan haz cinsel organların birbirine değmesinden yada içiçe geçmesinden dolayı elde edilen bir zevk değildir (elbette bu şekilde de bir zevk vardır. Ama bizim kast ettiğimiz onunla kıyaslanmayacak düzeyde bir tad, bir hazdır. Yoksa daha önceki bölümde bahsettiğimiz gibi (Bak- "Bireysel yaşam ve cinsellik" YDG sayı 9 sayfa 23)) çeşitli yapay araçlarla da o zevk elde edilir.) Kast ettiğimiz onu iliklerinde hissetmektir. Bir olmandan, bütünleşmekten gelen hazdır.

Bütünleşme üzerine belki sayfalarca yazı yazılabilir. ama yinede ısrarla belirtelim ki doyurucu bilgiye ulaşmanın yolu pratikte yaşamaktan geçer. Karşı tarafla düşünce bütünlüğü yakalamalı, bedensel bütünleşmeyi sağlamalı. **Aksi taktirde bütünleşmenin önemi anlaşılmayacak ve kavranamayacaktır.**

Bütünleşmek bir çaba ister. Amaca ulaşma iradesi ister. Bu irade olmadığında o ilişkinin bir anlamı yoktur. Okuyucunun burada dikkat etmesi gereken nokta, taraflardan birisinin diğerinin düşüncesini benimsemesi yada onun koruması altına girmesi değildir. (Ama aksini de iddia edip karşı tarafın düşünceleri benimsememeliyiz de demiyoruz. Kast edilen her hangi bir durum olabilir. Buna, karşılıklı birbirinden birşeyler öğrenmek diyebiliriz. Önemli olan bu iradenin varlığıdır.

Şimdiye kadar söylediklerimizi toparlayacak olursak: Sevginin duygu ve düşüncelerin bir üst aşamadaki harmanlanmış bileşkesi olduğunu, duygu ve düşüncelerin ise emekle (emeğin bir başka biçimi) olduğunu söyledik. Dolayısı ile sevginin her alanında ve aşamasında emek vardır. Ve hatta ta kendisidir. Bireylerin karşılıklı duygu ve düşünceleri tanıma çabası emektir. Ortaya çıkarılan ve tanınan bu duygu ve düşüncelerle bütünleşmek çabası da emekten başka birşey değildir. Bütünleşme sağlandığı oranda sevgide gelişir güçlenir.

Şimdide bütünleşmenin sağlanabilmesinde gerekli ve zorunlu olan bazı noktalara dikkat çekmek istiyoruz.

İlgi bütünleşme isteğinin kanıtıdır. Karşı tarafla samimi olarak ilgilenen konuşma ve davranışlarında bunu gösterir. Işın içinde samimiyet varsa ilgiye muhatap kalan kişinin tavırsız kalmaması düşünülemez. İlgi düşünceye yönelikse düşüncüyü, kişiliğe yönelikse kişiliği, davranışa yönelikse davranışı açar ve o konuda ortak noktalar yakalar. Bu ilerleyen süreçte daha üst bir noktaya çıkabilir. İlgili olan kişi, karşı taraftaki değişimleri, gelişmeleri hemen görür. Bütünleşme isteği şeyi değiştirir, korur, yaşamaya için çaba sarf eder.

İlgi tanıma isteğidir. Kendisini açmak, anlatmak istemeyen kişi ilginin açtenliğine direnemez, çözümlür. Farkında olmadan yakınlaştığını hisseder. Çevremizde bazen sıcak kanlı olarak tabir edilen insanlar vardır. Onlar ilgilerini çekinmeden gösterenlerdir diyoruz. Çünkü bireylerin çoğu, bu ilgiyi bir küçüklük olarak algılar ve ilgilerini göstermezler. Beklerler ki ilgilendikleri o şey kendiliğinden gelsin yada olsun. Her seferinde başa dönmek istemediğimizden bu meseleninde bir kişilik sorunu olduğunu belirtip geçiyoruz.

Şuna dikkat etmek gerekir ki ilgileniyormuş gibi görünüp ilgilenmemek kadar ilginin saklanması da yanlışır. Karşı tarafın güvenini sarsar. **Biz iddia ediyoruz ki ilgisiz bireyler, iradeleri ile istedikleri taktirde ilgilerini her hangi bir kişi yada konuya varebilirler.** Gösterilen ilgi karşı tarafıda harekete geçirecek arada bir köprü kuracaktır.

Saygının varlığı için tanıma şarttır. Bireyler birbirini tanıdıktan sonra saygı artar yada azalır. Saygı bireye verilen değerdir. Onu kabul etmek onunla mücadele etmemek anlamına gelmez. Keza hayatın kendisi hareketse eğer, onunla girilen mücadelede, yaşamın ta kendisidir. Yoksa kimilerinin düşündüğü gibi kabul etmekten boyun eğmeyi, razı olmayı, edilgenliği anlamamak gerekir.

İlgi tanımının kapısını aralar. Saygı ise açılan bu kapıdan içeri girer. Bütünleşmenin zeminini oluşturur. Birbirine saygısı olmayan bireylerin hangi konuda hangi alanda olursa olsun bütünleşmeleri düşünülemez.

Bütünleşmede saygıya oldukça ağır yük düşer. Karşısındaki ile bütünleşmek isteyenlerin öncelikle

ona saygı duyması gerekir. Saygının var olup olmadığı davranışlardan, ses tonundan, bakışlardan, sözlerden... anlaşılır. Karşısındakine saygısı olmayan bireylerin onlarla bütünleşme iddiasında anlamsızdır. Bu tip durumların en belirgin özellikleri tartışılarda yaşanır. Birbirlerine saygı duymayan bireyler o tartışmada herhangi bir sonuca varamazlar. Sadece yıkıcı isteklerini birbirlerine yöneltmekle meşguldürler.

Bireyin yönelttiği saygı, karşı tarafta kendisini bulur. Saygıya muhatap kalan taraf cevap veremezlik edemez. Aksi davranışa giren normal bireyler, bu durumdan rahatsız olur. Bireyin başkalarına karşı olan saygısı kendisine olan saygıdır. Bir kısım insanın yaptığı başkasını küçük düşürüp, saygısız davranışlar içine girmeyi anlamak zor. Esasen bu davranışlar o insanın içindeki boşluğun göstergesidir. Bu olumsuz davranışlarla eksikliği giderme içine giren saygısızlık karşısındakini yok saymaktır. Sen yoksun demektir. Birisini incitebilecek yegane davranış tarzı bu olsa gerek. Oysa saygılı insan karşısındakine değer verir. Büyüyüp gelişmesini ister ve bu imkanında sağlar. Her türlü davranışta buna yöneliktir.

Anlayış, bütünleşmek istenilen kişinin, içinde, bulunduğu bazı eksik ve zaafı aşması için tanınan süredir. Bu süre içinde kimi zaman sözle kimi zaman davranışlarla yol gösterir. Amaç ona yardımcı olabilmek, niyette ısrarlı ve samimi olduğunu göstermektir.

Anlayışlı kişinin girdiği davranışlar ister istemez karşı tarafın dikkatini çeker. Kendisini toparlamaya için tanınan bu süreden dolayı memnun kalır. Eğer onunda bütünleşme gibi bir niyeti varsa zemini hazırlayan sürece girer. Anlayış aynı zamanda saygısında temellerini atar. Anlayışlı olmak herkesin hata yapabileceğini bilmektir. Hayatın karmaşıklığı bilen kişiler ancak anlayışlı olurlar. Onlar bilirki insan ilerledikçe hata yapar. Önemli olan hatanın yapılması değil, tekrarlanmamasıdır. **Anlayışlı kişi sabırlıdır.** Çalışır çabalar ve damla damlada olsa, emeğinin karşılığını ısrarla bekler.

Güven, anlayışın sonucunda vardır. Kendisine anlayışla yaklaşan kişiye güvenilir. Çünkü anlayış karşı tarafın kendisini geliştirmesine izin vermek demektir.

İşte bütünleşme bu saydığımız ilgi, saygı, anlayış, sabır, güven, bilgi, barışın sonucunda ortaya çıkar. Bu maddelerin sayısını arttırmak mümkündür. **Sevgi de ise karşı tarafın tanınması ve bütünleşilmesi sonucunda ortaya çıkan daha bir üst aşamadaki durumdur. BİZ BUNA KISACA DUYGULARI VE DÜŞÜNCELERİN DAHA BİR ÜST AŞAMADA HARMANLANMIŞ, BİR ARAYA GELMİŞ BİLEŞKESİ DİYORUZ.**

Konuyu daha da uzatmak ve ayrıntıya inmek mümkündür, ama unutmamak gerekir ki yinede sevgi hakkında tam bir bilgiye ulaşmak mümkün değildir. Olsa olsa dolaylı bilgiler sunabilir ve en azından sevgiye bakışımız hakkında bir perspektif sunabiliriz. **Bütün bunlardan sonra yaşanması gereken bir durumsa eğer, onun yaşanmadan anlaşılması da mümkün olmasa gerek. Burada verilen bilgilerin hayata aktarılmadığı sürece hiç bir değeri yoktur.**

Sevgiyi bir kavrama indirgemek yada bir terimle açıklamaya çalışmak onu basitleştirmek olur ki bu durum, onun doğası ile çelişir. Sevginin oluşmasında tek tek rol alan duygu yada düşünceler, oluşan bu yeni durumla (sevgi) sürekli etkileşim içinde olduğu gibi yine içte de birbirleriyle de etkileşim halindedirler. Bu hareket onun karmaşıklığını daha da artırır. Yani ilginin nasıl ki bütünleşme ile ilişkisi varsa aynı şekilde biçim güzelliği ile de (dolayısı ile güzellik değeri anlayışı) ilişkisi vardır. Yine saygı ile etkileşim içinde olduğu gibi bir bütün olarak sevgi durumu ile de etkileşim halindedir. Bir kişi de bu kavramlar oluşuktan sonra artık her kavram birbirini etkilediği gibi bu hareketten dolayı yeni kavramlara da (düşünce ve duygu) dönüşebileceği gibi üretecektir de.

Sevgide duygu ve düşüncenin rolü

Bütün bunlardan sonra sevgide bilincin rolüne dikkat çekmek istiyoruz. Dikkat edilirse yukarıda saydığımız bütünleşmeyi sağlayan kavramların hepside bilinçle elde edilebilecek durumlardır. Mesele açıktır. Birey istediği taktirde karşı tarafla hangi noktalarda olursa olsun bütünleşme koşullarını yaratabilir yada ortadan kaldırılabılır. Tek sorun, bu konuda

gerekli girişimde bulunma iradesinin olup olmadığıdır. Bunun için önemli olan tek şey, kendi duygu ve düşüncelerini bilebilmesi ve onlara hakim olmasıdır. Kendi duygu ve düşüncelerini bilen, farkında olan bireyler, onları ele alma, dönüştürme ve değiştirme gücüne de sahiptir. Onlar ne toplumun ne çevrenin nede kuralların esiridirler. Gerçek özgürleşebilmiş kişilerdir. Biz onlara bilinçli kişiler diyoruz. Onlar içinde buldukları duygu ve düşünceleri bilirler ve buna uygun hareket içine girip girmemekte kendi iradelerine dayanırlar. Her türlü davranışı kendileri tespit eder, işkencede direnenleri buna en güzel örnek olarak gösterebiliriz. Gerçektende duygu ve düşüncesini tanıyan, neye değer verip vermediğini bilen kişiler (Bunların illada komünist olması gerekmez. Feodal değerlere sahip bireylerde direnebilir) işkencede bilinçli olarak direnen davranışa içine girer. Onlar her türlü eziyete karşı susma, bağırma, konuşma... davranışlardan birisini seçer. Oysa çoğu insan hala iman gücü ile direnildiğini sanır. Bilincin ne anlama geldiğini kavrayamaz. Bu açıdan bakıldığında duygu düşünce ve davranışların bilen ve onu ellerinde tutan (sınırlandıran değil) istediğinde değiştirebilen insanlar bilinçli insanlardır. Sevgiyi yaratmada da bundan farklı davranmazlar. Kimileri sevginin bir duygu işi olduğunu söyleyip mantığın o denli yeri olmadığını iddia eder. Hele hele onu bilinçli olarak yaratmanın kendi doğasına ters düşeceğini sanırlar. Oysa böyle düşünenler öncelikle zorlama ile bilinçli seçimi karıştırıyorlar. Onlar sanıyorki bilinçli ve iradi olarak duygu ve düşünceleri değiştirmek, bunlara hakim olmak bireyleri robotlaştıracak, standart tipte zevk ve sevgi çeşitleri yaratacaktır. Hayır! dostlar hayır! iş sandığımız gibi değildir.

Biz nasıl ki bireylerin yanlış olan dünya görüşlerini gönül rızası ile (zorla asla değil) dönüştürmeye çalışırsak, duygularında da bunu yapmamamız için bir gerekçe olamaz. Kaldı ki duygularında düşüncelerin ürünü olduğunu bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçekliktir. Dolayısı ile bireylerin düşüncesini etkilemeye çalışmak duygularını etkileme anlamına gelir. Biz nasıl ki düşüncelerimizi tüm boyutları ile bilir ve ona hakim olmak istersek duygularda da bunu istemenin tersliği ne olabilir? Aksini düşünenler duyguları tahvil edemeyen ve onun kölesi olanlardır. Duyguları bilerek seçmek ona hakim olmak mekanikleşme değildir. Bunu ciddi bir iddia olarak göremeyiz. Keza duygularımız zaten birileri ve bir şeyler tarafından etkileniyor ve oluşturuluyor. Mesele bu sürece bizimde aktif olarak katılıp katılmayacağımızdır. Edilgenlikten etkenliğe geçip geçmeyeceğizdir. Bizim tercihimiz etkinliktir. Yoksa duygularını egzotik bir hale getirip dışımızdaki bir şeymiş gibi gösterip piyasaya sunmanın kimseye faydası yoktur.

Marksizm-Leninizm-Maoizm düşüncesinin benimsenmiş bireylerin bu dünya görüşünü neden benimsediklerini açıklamalarını beklemek kadar doğal olan durumu bir kişiyi sevdiğini söyleyen kişiden de bekleriz. Evet neden seversin? Diye sorarız. Neden sevdiğimizi bilmeyenler esasen sevip sevmediklerini de bilmezler. Belki de sevgiyi yakalamış ve kaybetmiştir. Ama bunun farkında bile değildir.

Evet her ne kadar basit görülse de oldukça zordur. Niye ile başlayan o soru. Ama biz sorma cesaretini bireylerin kendisinde bulmasını istiyoruz. Bu soruyu sordukça kendinizi tanıyacaksınız. Kendinizi tanıdıkça bilinçleneceksiniz. Bilinçlendikçe davranışlarınıza hakim olacaksınız ve özgürleştiğinizi göreceksiniz.

Cesaret biraz daha fazla cesaret. Sordukça emek harcayacak ve ilişkilerinizi anlamlandıracaksınız. Monotonlaşmış, kısır döngü içerisine girmiş ilişkilere hayat vereceksiniz belkide sevgi adını verdiğiniz ilişkilerin içinde sadece nefretin kaldığını göreceksiniz. Belkide koparıp atacaksınız.

Konuyu artık burada bitirirken son olarak şunu söyleyeceğiz. Sevgi, emeğin bir başka biçimdeki görüntüsüdür. Tanıma da emek vardır. Düşünce de emek vardır. Duygu da emek vardır. Bütünleşme de emek vardır. Sevgi emeğin ta kendisidir. Emeğin değişmiş karmaşık bir halidir. Oluşan sevgi karşılık bulduğu oranda gelişir, bir üst aşamada devam eder. Süreklilik gösterir. Aksi taktirde bir süre sonra suya kavuşamayan çiçek gibi solar gider. Sevgi pınarının gürül gürül akması tarafların isteklerine bağlı olan bir durumdur. Bu su deryasından içmek isteyenlere başka kaynakları salık veririz. İçmek isteyenlere ise kana kana içmelerini tavsiye ederiz. ■

Başkan Gonzalo konuşuyor

Yüzyılın görüşmesi

14 Temmuz 1988 günü El Diaro'nun Peru Komünist Partisi (PKP) genel sekreteri Başkan Gonzalo'yla gerçekleştirdiği ve yüzyılın görüşmesi olarak nitelendirilen röportaj Belge yayınları tarafından Türkiye'de "Başkan Gonzalo konuşuyor" adıyla yayınlandı.

Evet, Enternasyonal proletaryanın dünya çapında sürdürdüğü devrim ve komünizm mücadelesi tek tek ülkelerde sürdürülen Marksizm-Leninizm-Maoizm mücadelesiyle kendisini gösteriyor. And dağlarını proletaryanın kalesi haline getirmiş, emperyalistlerin ve onların uşaklarının korkulu rüyası olmuş kapasiteli kollektif bir önderliğin sembolü olan PKP genel sekreteri Abimael Guzman anlatıyor...

Kitabı okumaya başladığımızda içimizi tarif edilemez bir heyecan ve mutluluk kaplıyor. Dünyanın bir başka yerinde aynı idealler uğruna mücadele yürütenler olduğunu görmek, ezilenlerin ortak bir ideolojik çizgide savaşıma katılıyor olmalarını bilmek, davaya olan inancımızı daha da bir pekiştiriyor. Sarsılmaz bir bağla yaşama bağlandığımızı ve güzellikle olan tutkumuzun ne kadar güçlü olduğunu anlıyoruz.

Önsöz'de Başkan Gonzalo'nun bugüne kadar yaptığı tek görüşmenin bu olduğu ve röportajın El Diaro editörleri Luis Arce Borja ve Janet Talevera tarafında gizlilik koşulları altında yapıldığını, Peru polislerinin gazetesinin tesislerini yerle bir edip, yazışmaları kadrosunu tutuklamadan önce ikiyüz bin adet dağıtıldığını, Janet Talevera'nın tutuklanıp mahkemeye çıkmak üzere gönderildiği Canto Grande cezaevinde 9 Mayıs 1992'de faşist devlet güçlerinin hapishaneye saldırması sırasında diğer bazı kadın ve erkek tutukluların arasından özel olarak seçilip öldürüldüğü; Luis Arce Borja'nın ise Peru'dan kaçarak, El Diaro'yu Belçika'da yayınlamaya başladığını, Faşist Fujimori hükümetinin Borja'yı mahkemeye çıkarılmak üzere Peru devletine teslim edilmesini istediğini ve kendisine yönelik tek suçlamasının ise El Diaro'yu yayınlamak ve bu önemli röportajı en yaygın biçimde dağıtmaya çalışarak "terörizmi mazur göstermeye" çalışmak olduğu ve tek başına bunun bile Peru faşist devletini nasıl rahatsız ettiğinin göstergesi olduğu belirtiliyor.

İdeolojik Meseleler, Parti Üzerine, Halk Savaşı, Ulusal Siyasal Durum Üzerine ve Uluslararası Siyaset konulu beş temel bölümden oluşan kitap da, ayrıca diğer meseleler bölümü ve Başkan Gonzalo'nun 24 Eylül 1992'de tutsaklık koşullarında yaptığı konuşması da yer alıyor.

Emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının sosyalizmin öldüğüne dair yaygaralarını avazları çıktıkça bağırdığı günümüz koşullarında sosyalizmin bayrağını yükseklerde taşıyan, yarına olan inançla yılmadan mücadele eden bir komünist parti gerçeğine çok daha yakın oluyorsunuz kitapta ve halkların yükselen devrimci çılgınlığını, geleceğin kurucusu olan emekçilerin güçlü kaslarını hissediyorsunuz. Kitap adeta insanı sarmalıyor. Proletarya'ya ve emekçi halka olan güvenle yoğrulmuş komünist bir önderi ve şahsında sembolleşen Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisini tüm görkemiyle karşınızda görüyorsunuz.

Başkan Gonzalo ideolojik siyasi kapasitesinin güçlüğü ve kararlılığını Neden Maoizm? sorusunu şöyle yanıtlıyor: "Bu canalıcı bir meseledir ve muazzam öneme sahiptir. Bizim için Marksizm bir gelişme sürecidir ve bu muhteşem süreç bizi yeni, üçüncü ve daha yüksek bir aşamaya erdirmişti. Neden yeni, üçüncü ve daha yüksek aşamada, Maoizm aşamasında olduğumuzu söylüyoruz? Söylüyoruz, çünkü Marksizm'in üç bileşken ögesi incelendiğinde, Başkan Mao Zedung'un bu üç ögenin her birini geliştirdiği açık bir şekilde görülecektir. Sayalım bunları: Marksist felsefe de, hiç kimse onun başta çelişki yasağı olmak üzere diyalektiği muhteşem bir şekilde geliştirdiğini, bu yasanın tek temel yasa olduğunu tesis ettiğini inkar edemez. Politik ekonomi konusunda, bu alanda iki konunun altını çizmenin yeterli

olacağını söyleyebiliriz. Birincisi, bizim açımızdan acil ve somut öneme sahip olan bürokrat kapitalizm, ikincisi ise sosyalizmin politik ekonomisinin geliştirilmesidir, zira sentez halinde diyebilirizki; sosyalizmin politik ekonomisini gerçekten tesis eden ve geliştiren Başkan Mao'dur; bilimsel sosyalizme ilişkin olarak halk savaşına dikkati çekmek yeterli olacaktır."

Hemen hemen tüm sorulara verdiği yanıtlarda ve açıklamalarında Marksizm-Leninizm-Maoizm'e güven, mücadeleye bağlılık ve halka dayanma olgusunu ve bunun ihtilalcı özümsemişini sıcak biçimde hissedebiliyoruz. Aynı şekilde düşman sınıflardan ve onların uşaklarından bahsederken de öfkelerini, savaşçılığını ve onların tarihsel olarak misyonlarını tamamladığının ilanını görüyoruz. "Onlar çürümüştür" diyor Gonzalo ve ekliyor "yeni ve ileri'yi biz temsil ediyoruz, gelecekte bizim olacaktır, er yada geç zafer bizimdir."

Her devrimcinin, demokratın ve özellikle Yeni Demokrat Gençlerin yoğun bir titizlikle okuması, kavraması ve bilince çıkarıp öğrenmesi gereken bir

kitap. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in Peru özgüllüğüne devrimci proleter uygulandığını, buna bağlı olarak silahlı mücadele sanatını şanına yakışır kavranışını Gonzalo'dan eğitim dersi alıyormuşcasına pür dikkat okuyacaksınız. Gonzalo yoldaşın anlatım üslubuna ilişkin olarak bir şeyler söylemek gerekirse ancak şöyle denilebilir; öz sözlerle verilen keskin ve net devrimci mesajlar. Mutlaka ama mutlaka bu kitabı okuyup, özümseyin, hatta elinizdeki kitabı bırakıp bunu okumaya başlarsanız yanlış yapmış olmazsınız bile denebilir. Tarihsel öneme sahip böyle şanlı bir mücadelenin deneyimlerini, bu mücadelenin başındaki önder bir komünist'ten öğrenmek herkesin şans değildir.

Yazımızı "Başkan Gonzalo Konuşuyor" kitabından aldığımız Gonzalo yoldaşın sözleriyle bitirmek istiyoruz. "Sorun nedir? Kilit mesele nedir? Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kumandaya koymaktır. Ve esas olarak Maoizm'le, her devrimin niteliğini ve her ülkenin özgül şartlarını gözönünde bulundurarak, evrensel olarak uygulanabilirliği olan, halk savaşını üstlenmektir." ■

Halk savaşının efsaneleşmiş önderi, PKP Genel Sekreteri Abimael Guzman (Başkan Gonzalo) "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm" sloganını Peru faşist devletine tutsak düştüğünde de haykırdı.

Atom ve atomun kullanılmasına dair

6 Ağustos 1945 tarihe kanlı yazılan katliamın gerçekleştirildiği gündür. Bundan 48 yıl önce katil, kana susamış ABD'nin; iki şehri yerle bir eden korkunç silahı kullanır, dünyayı egemenliği altına alışı için ilan ettiği günün tarihidir. ABD'nin gerçek yüzünü gözler önüne sererken, insan olmanın onur mu? Yoksa utanç mı? olduğuna karar vermekte güçlük çekiyorum.

Evvelen bahsettiğim bomba Atom bombasıdır. İnsanlara bölmesi zararı olan bir bombayı geliştiren bilimin tanınımı sizlere bırakıyorum.

Nükleer silahlar: Tahrip güçleri çekirdek fisyonundan ya da füzyonundan olan silahların ortak adıdır.

Atom

Eskiden atom maddeyi meydana getiren küçük bölünmez tanecikler olarak tarif edilirdi. Atomun bölünmez bir bütün olduğu görüşünü ilk defa 1808'de John Dalton ortaya atmıştı. Ancak 20. yüzyılda kimyacılar maddenin doğal kimyasal biriminin atom değil molekül olduğunu, atom çekirdeklerinin moleküllerin omurgasını oluşturduğunu fark ettiler. Atomun boyutları yaklaşık olarak 1 cm'nin 100 milyonda biri kadardır. Her atom'da küçük bir çekirdek ile bu çekirdek pozitif yüklü protonlarla elektrik açısından nötr olan nötronlar içerir. Belli sayıda negatif yüklü elektron vardır. Bir atom çekirdeğindeki proton sayısı onun hangi kimyasal elemente ait olduğunu gösterir.

Atom pili

Kritik hacmin altında atom ağırlıkları 236 olan iki parça uranyum birleştirilerek kritik hacimleri yükseltir. Ardından fisyon başlar. İşte bu atom bombasının çalışma prensibini oluşturmaktadır. Zincirleme reaksiyonu sürekli kalmak için atom reaktörleri geliştirilmiştir. Grafit çubukların arasına yerleştirilen uranyumdan oluşan basit bir atom pilindeki tepkiyi inceliyelim. Uranyum atomları parçalandıktan sonra bir enerji açığa çıkar. Bu enerji ısı enerjisidir. Bu ısı enerjisinden deşişik türlerde elde edilir. Atom pili basit bir atom reaktörüdür. Günümüzde dünyanın dört bir yanına kurulan nükleer reaktörlerin prensibi budur. Daha küçük çapta atom pilleri taşıt araçlarında da kullanılmaktadır. Bu atom pillerinin yardımı ile çalışan atom denizaltıları vardır. Bu denizaltıları ilk kez Amerikalılar yapmışlardır. Günümüzde nükleer enerji çok yaygın biçimde kullanılmaktadır. Hemen hemen her ülke bir nükleer santrale sahip olabilmek için yarış etmektedir. Gelecekte bütün diğer enerji kaynaklarının yerine alması olasıdır.

Atom bombası

1930'ların sonlarına doğru; bilginler; Uranyum atomunun parçalanabileceğini ve bu atomların içindeki akıl olmaz enerjinin açığa çıkabileceğini saptadılar. Bu buluşun uygulama ilkelerini ortaya ilk koyanlar, Fransız Frederic Joliot-Curie ile çalışma arkadaşları Kowrski ve Holbon oldu.

İkinci Dünya savaşının sonunda 6 Ağustos 1945 günü bir American "uçan kulesi" Japonya'daki Hiroşima kentinin üzerine ilk atom bombasını attı. Patlamanın etkileri korkunçtu 80.000 ölü, 72.000 yaralı, 90.000 evden 60.000'inin yıkılması; ikinci bir bomba 9 Ağustos'ta Nagasaki'ye atıldı. Bir kaç gün sonra Japonya teslim oldu.

Amerika; savaşa son vermek için bu bombayı kullanmak zorunda kaldığını söylerken, bu iki bomba ile beraber öldürülen insanların yarısına yakını öldürmüştür. Ve saldırının tamamının sivil halka yönelik olduğunu düşünürsek bombanın ve Amerikanın korkunçluğunun tüm savaşıardan beter olduğunu görürüz.

Bu iki patlamaya, atom bombası çağını açtı ve bu bomba o tarihten beri uluslararası askeri politikaya egemen oldu. Halka karşı kullanılan bombalar sadece bu iki atom bombasından ibaret kaldı. Fakat kimyasal silahlar her fırsatta kullanıldı. Örneğin (1961-1972) ikinci Çin-Hindi savaşında ABD Vietnam'a 18 milyon galon, Laos'da yarım milyon galon ve Kamboçya'da da yaprak dökücü ve ürün tahrip edici zehirli gaz kullandı. Yine Vietnam'da yoğun göz yaşı gazı kullanılmıştır. Vietnam da bunun yanısıra bitki örtüsünü ortadan kaldırmak ve gerillaları açığa çıkarmak amacıyla yangın bombaları da kullanılmıştır. (Napalm) Napalm: Çok güçlü ısı ve geniş alana yayılma özelliği nedeniyle büyük ve öl-

dürücü tahribata yol açar. Napalm'ın bu özelliğinden yararlanılarak büyük ölçüde orman yakmışlardır.

Amerika; bombalarını, gazlarını kendi topraklarından çıkarmak için onurlu bir halk olan kızılderi halkına karşı da kullanmıştır. Fransız ve kızılderi savaşında ABD Kızılderi'lere, çiçek hastalığının yayılmasına yol açacak enfekte battaniyeler dağıtmıştır.

Demek ki bugün, bilim öylesine gelişmiş ki bir basit düğmeye basmakla yerküreyi parçalamak mümkündür. İnsanlar bu buluşun korkunç tehlikesini anlamışlar ve atom enerjisinin barışçı yollarla kullanılması için çeşitli örgütler kurulmuştur.

1963'te Moskova'da ABD ile SSCB arasında atmosferde patlatmaları durdurmak üzere bir anlaşmaya varıldı. Ancak daha az tehlikeli olan yeraltı deneylerine izin verildi. Bu anlaşma Fransız ve Çin dışında, bombaya sahip devletlerce onaylandı.

Fisyon

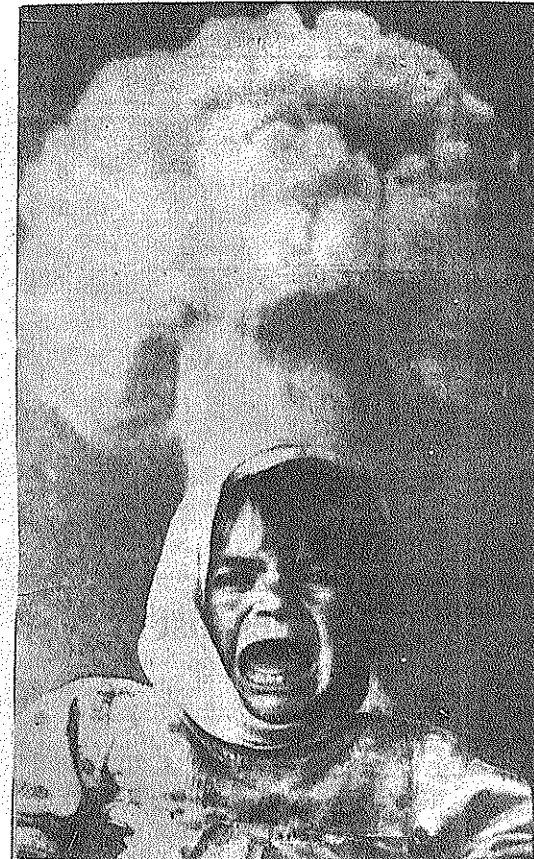
Atom çekirdeğinin çit kütlede iki parçaya bölünmesi. Doğada birçok maden cevherinin içinde % 0.7 oranında bulunan uranyum 230 çekirdeğinin bir nötronla parçalanması (fisyon) sırasında üçü bir olgu ortaya çıkar. Önce Einstein'ın ünlü formülüne uygun olarak bir miktar enerji açığa çıkartıp bombardıman edilen kütlelerin tümünde binde bir oranında bir kütle kaybına yol açar. İkincisi parçalanma ya da fisyon ürünleri (300-400) radyoaktif; bunların varlığı bir nükleer reaktörün çalışması sırasında radyoaktif etkiyi açıklar; reaktörün de ortasına çıkan zararlı artıklarda bunlardır. Üçüncü fisyon sırasında iki yada üç tanede nötron oluşur. Ve bunlar zincirleme tepkimeyi yaratır. Kritik kütle bu bakımdan önemlidir. Reaktörlerin denetimi yine bomba durumuna gelmesi de bu yolla sağlanır.

Fisyon olgusunun gerçekleşmesi için, fırlatılan nötronun bazı koşulları yerine getirmesi gerekir. Uranyum-235, plütonyum-239 ve uranyum-233'lük parçalamak için nötronun, termik deneyin nötron cinsinden olması gerekir. (Bunun enerjisi 1140 Volt düzeyindedir, bu da 2 km/sn demektir)

Doğal uranyumda % 99,3 oranında bulunan uranyum-238'de parçalanabilir, ancak bu olay enerjisi 1 Mev olan hızlı nötronlarla gerçekleşebilir.

Atom bombasının ardından

1945 yılı yazında atom bombası ile ilgili bütün sany ve projenin sorunları çözülmüş bulunuyordu.

Emperyalist ABD katliamcı -insanlık dışı yüzünü 6-9 Ağustos 1945'te Japonya'ya attığı Atom bombasıyla bir kez daha gösterdi.

Bunun üzerine insan yapısı ilk nükleer silah olan bomba, Stagg Feild'deki ilk zincir reaksiyonu denemesinden 31 ay sonra New Mexico'da Alamogorda çölünde patlattı.

Atom bombasının ikinci dünya savaşına son verdiğinden kısa bir süre sonra, bilimadamları çok daha güçlü bir nükleer silahı gerçekleştirdiler. Bu Hidrojen bombası idi. Yedi yıllık sıkı bir çalışma sonunda, 1952 yılı Kasım ayında Enivetok Mercan adasında ilk Hidrojen bombası başarıyla patlatıldı.

Hidrojen bombasına atom bombasının ağabeyi gözü ile bakılmayaz Ötekine tersine benzer bir çekirdek transmutasyonu dayanır. Atom bombasının çekirdekleri bölün (parçalanma) olayına bağlı olmasına karşılık, Hidrojen bombası çekirdekleri bir araya getiren ve çok daha büyük miktarda enerji açığa çıkartır. Kaynaştırma olayına bağlıdır.

İlk bakışta bu doğaya karşıymış gibi görünebilir. Çekirdeğin küçük parçalara ayrılması olan fisyon'da ve çekirdeğin küçük parçalarının birleşmesi olan, füzyon'la nasıl oluyor da enerji açığa çıkıyor.

Bu bilimcecin cevabı, çekirdeği bir arada tutan güçlerin son derece karmaşık olmasıdır. Bunların birincisi, kütleli güçtür. Ancak gerek protonların ve gerek nötronların kütleleri çok daha küçük olduklarından bu güçlerin etkileri hemen hemen sıfırdır. İkincisi bir tanecığın diğeri üzerinde olan elektriksel etkisidir. Fakat elektrik taşıyan taneciklerin hepsi birbirini iten pozitif yüklü protonlar olduklarından elektrostatik güç, çekirdeği bir arada tutacak bir yerde patlatıcı, neden olarak görülür. Şu halde, çekirdeğin toplu halde kalmasını sağlayan diğer bir güç daha olmalıdır. Bu gücün varlığı varsayımını ileri süren fizikçiler ona "çekirdek gücü" adını veriler.

Bu çekirdek gücü çok karmaşık bir tavrı taşımamışlardır, bilginler onu henüz bütünüyle anlayamamışlardır. Ne olursa olsun çok garip bir kimliktedir. Proton ve nötronlar üzerine etkisi ayırdır. Çok kısa mesafelerde etki ederek proton yarıçapının dört katından büyük mesafelerde etki etmez. Temel bakımdan bir çekme gücü olup şiddetli iki proton arasındaki elektrostatik kuvvetin 35 katı kadar olabilir. Proton yarıçapının üçte ikisinden küçük mesafelerde itme gücü haline döner.

Bilginler, çekirdeğin proton ve nötron sayısı ile bunların düzenlenişine bağlı olarak, birbirinin tersi yol oynadıklarını kabul etmektedirler. Bazı elementlerin çekme güçleri itme güçlerinden çok daha fazla olduğundan çekirdek sıkıca bağlı ve kararlıdır. Diğerlerinde itme güçleri, çekme güçlerini hemen hemen dengelediklerinden çekirdek gayet gevşek bağlı bir topluluk haline gelir. Nükleer parçalanmada (bir nötronun çarpması olayında olduğu gibi) bileşenlerin en küçük şekilde rahatsız edilmeleri halinde darmadağın olmaya hazır bulunurlar. Gerek uranyum - 235 ve gerek platonyum'da çekirdekler bu kararsız çeşittendir.

Atomun barışçı amaçlarla kullanılması

Böyle sıcaklıklar sanayide kullanılmaz. Atom enerjisinin barışçı amaçlarla kullanılması için, bu zincirleme tepkiyi dizginleyerek enerjinin birdenbire boşanmasını önleyen atom reaktörleri yapılmıştır.

Atom reaktörü, atomlardan sürekli ısı elde etmeyi sağlar. Böylece alelade yapıtta olduğu gibi, bu sıcaklık kolaylıkla kullanılacak bir enerji biçimine yani elektrik enerjisine dönüştürülür. İşte nükleer elektrik santrallerinde ve atom denizaltılarda yapılan budur.

Bu yeni enerji kaynağı, insana sonsuz ufuklar açar; çölleri sulamak ve ekilebilir hale getirmek için deneniz temizlenmesi bunlardan biridir. Petrolde farklı olarak atom enerjisinin sonu gelmez. Ama atomun kullanılması ortaya ciddi sorunlar çıkarır, özellikle radyoaktif artıkların temizlenmesi sorunu çok önemlidir. Ayrıca bomba yapımında kullanılırsa bu enerji dünyayı yok edebilir.

İlk atom patlamasından bu yana 48 yıl geçtiği halde nükleer enerji santralleri gereksindirdiğimiz enerjinin henüz çok az bir kısmını üretirken, büyük devletlerin cephaneliklerinde dünyamızı yok etmeye yetecek kadar nükleer bomba bulunmaktadır.

Bu yazıda amaçlanan sadece atom bombasının korkunçluğunu anlatmak değil, iyi insanların elinde alelade bir güç olduğunu göstermektir. ■

Bir YDG okuru

Halk şiirinde halkı tanımak

Halkın bilincinin ve gönlünün aynasıdır halk şiiri. Milyonların derinliklerinde yatan cevherine bu pencereyle, bu şiir-gelirisiyle açılırız. Teslimiyet başkaldırısıyla, acı sevinçle, hasret kavuşmayla, yalvarış kavgayla, sevdâ kahırla yanyanadır bu şiirlerde. Halkın, hayata ve evrene dair, duru, yalın anlayışı ve ince, derinlikli felsefesi, tüm ağırlığıyla bu şiirin tahtına bağdaş kurmuştur. Halk şiirine daldığımızda bıktırıcı bir tekrarlar, kuru bir gevezelikler silsilesiyle karşılaşırız ilk anda. Bu onun çöl toprağıdır. Ama işte o çarpıcı, ışıltılı, ilginç zenginlikler, yeşimler, yakutlar, inciler, zümrütler, pırlantalar bu toprağın bağrında gizlidir. Bu gözahıcı değerlerin bazıları üzerinde sırasıyla duralım.

Gerek ruhani gerekse cismani düzene karşı saldırı iki biçimde belirir. Doğrudan ve dolaylı. Örneğin, Köroğlu, Pir Sultan ve Dadaloğlu gibi ozanlar halkın bu doğrudan saldırısının sembolüdürler. Halk şiirinde doğrudan saldırı ruhu, ruhani fizik ötesi alemle pek ilgilenmez. Onun için aslolan şey, ayağı bastığı topraktır. Başkaldırı ya da saldırı ruhu, yani özünde halkın çatal kılıcının mavi kıvılcımı bulan ruh, mistik, mütevekkil ruhla çatışmak zorundadır. İkisi birden olmaz. Köroğlu'nun kılıcı, şafağın söküşüne gülümseyen doruk pınarı gibi ışıltır. Güçlü bir narayla devleti dağlara çağırır ve ormanlarda, dağlarda mekan tuttuğu için, en önemlisi halklı bir davanın hizmetinde işlediği için doğaya aşiktir. Halk dava, özellikle emekçi halkın davası, diyalektik ve güzelliğin hasını özünde sakladığı için tüm güzelliklere sevdalanmak, O'nu şiirin altın tahtına oturtarak yüceltmek zorundadır. Doğanın coşkun moralini, doğurganlığını, "kurşun geçmez" karanlıklarda yeryüzünü hayran hayran seyreden dolunayın ferahlığını, tomurcuk ve toprak kokan ve toprağı döllemenin sabırsızlığıyla gürül gürül akan ırmakların yaratıcı, felaketli gücünü kavranın gücüyle birleştirir. Halkın hoyrat ve asi yanı, çıplak ve keskin yanı, yani halkın müfrezeleri titreten nağrası bir şeyi çok iyi sever. Karşılıksız mertliği, kuşkuculuğu ve tavşan uykusunu, açık yürekliliği, doğrudanlığı, yalın söyleyişi.. Bunun içindir ki, tasavvuf'un derinliklerine, fizik ötesine açılmayı sevmez.

Bazı ozanların başkaldırı bayrağında biricik hedef devlettir. Köroğlu'nun eğri kılıcı, Bolu Beyi'nin ve Al'Osman Devleti'nin varlığına yönelir. Amaca ermede iki büyük aracı vardır. Kılıç ve saz. Silah ve propaganda. Her ikisinin de yaratıcı gücüne güveni tamdır. Birisini çarpışmada kullanır, diğerini ise saldırıda ve atışmada. Her iki araçta savunma değil, saldırı amacıyla kullanılır. Zaten Köroğlu demek bir anlamda saldırı ya da baskın demektir. Pir Sultan'da devlet sorunu açıktır. Yoksulun hakkının alınması, Ali'nin düzeninin kurulması, Al'Osman Devleti'nin yıkılmasından geçer. Pir Sultan'da yıkma tutkusu, Baba İshak ya da büyük halk isyancısı Kalender Çelebi'de olduğu gibi güçlüdür. Yıkılsın da, ne olursa olsun, ama yeterki yıkılsın.

Müminleri bir katara dizelim
Güruh güruh şu alemi gezelim
Münkirlerin sarayını bozalım
Yıkalım bakalım nic' olur olsun

Pir Sultan, batini felsefesine dayandığı için yerelelliği sevmez, evrenseldir. Güruh güruh silahlanmış kutsal güçlerle, tek bir diyarı değil, tüm alemi gezmekten zulüm saraylarını yerle bir etmekten yanadır. Köroğlu'nun ufku ise Al'Osman ve Acem mülküyle sınırlıdır. Böyle olmasına rağmen Köroğlu'nda mistik öge çok zayıftır. Altın alevi gibi parlak ve kavurucudur. Dadaloğlu'nda ise devlet sorunu bunlarda olduğu kadar açık değildir. Dağlarda asi yaşamayı ve gölgesini uçurumlara düşürerek devlete meydan okumayı sever. Ne kirmani kılıcını ne de taşı delegecek güçte olan mızrağının temrenini doğrudan sultanın tahtına yönelterek dağdan ovaya inmeyi düşünmez. Yamaçlarda kurulan davlumbazlı kavgaların ozanıdır O.

Dolaylı saldırıyı yöneltten ozanlar ise, bir başkaldırıyla dağa çıkmamış, kendilerini açığa vurmamışlardır. Derebeylerin, mollaların, kadıların baskısı altında ya köylerinde oturmaktadırlar ya da belir-

li çevrelerde gezgincidirler. Bunların saldırıları sisli ve örtülüdür. Mizah, yergi, taşlama ve alayın incelikleriyle, kıvrak manevralarıyla donanmıştır. Zaten halk zekasının en parlak yanı, yergi hüneridir, incelik ve mizahi nüktedanlıktır. Zeka, alay ve kurnazlık ışıltıları saçan, o alim gülüşleriyle Hoca Nasrettin'de, İncili Çavuş'ta, Kel Oğlan'da ve Bekri Mustafa'da doruğuna varan bu özellik, halk şiirinde de ağırlığını duyuruyor. Şiirde bu çizgiyi, Kaygusuz Abdal, Kazak Abdal gibi ozanlar temsil etmektedirler.

Halkın uğultulu büyük sözünü, kendi bilgeliğinin söz sanatının prizmasından geçirip göz alıcı renklerine ayırarak, onu öz, billur damlaları şeklinde halka sunan bu ustaların, söz konusu ürünleri ya da söz incileri evrenseldir. Bu incilerin, kahkaha ve düşünce yaratan ışığını bütün halkların gülüşünde ve bakışlarında bulabiliriz. Zaten her halkın aynı özden fıskıran bir Nasrettin'i yok mudur? Fransızların Panurge'si, Arapların Cuha'sı, Almanların Aulenspiegel'i vs... Bu hiciv ve mizah ustalarının sigaya çekmediği, açıklarını, zaafalarını, mantıksızlıklarını meydana çıkarıp teşhir etmediği hiç bir kutsal varlık, dokunulmaz değer yargısı yok gibidir diyebiliriz.

Kaygusuz Abdal, rengini özgürlükten alan Bektaşî mizahının, Bektaşî yergisinin ve nüktedanlığının şiirdeki zirvelerinden birisidir. Molla yalanlarını, kaba hurafeleri ince bir dille hicvetmekte ustadır. Halkın renkli, engin, gerçekleşmesi imkansız, gülünç hülyalarını, tatlı mistik uydurmalarını, mizahın ve yerginin amansız mübalağa tezgahından geçirerek öylesine komikleştirir ki, savunulacak tarafı kalmaz. İnsanları uydurdukları yalanlarla cennete uçuran din adamlarıyla dalga geçer. Onların yalanlarını, kendisinin uydurduğu gülünç yalanlarla şiir

meydanında iyice komikleştirir. Yine aynı çizgide yürüyen 16. yüzyılın ozanlarından Azmi ise, alay kürsüsünün önünde tanrıyı suçlar. "Bre tanrı" der şiirlerinde, "Sen iskancı mısın, ormancı mısın, hancı mısın, bostancı mısın, külhancı mısın, kervancı mısın"

Kazanlarda katranların kaynar mış
Yeralında balıkların oynar mış
On bu dünya kadar ejderin var mış
Şerbet mi satar mısın yalancı mısın

Azmi işi daha da ileri götürür. Korkusuzluğunu ilan eder ve yalancılıkla suçlar tanrıyı.

Yüzbin tamun olsa korkmam birinden
Rahman ismi nazil değil mi senden
Gaffarü'z zünubum demedin mi sen
Affet günahımı yalancı mısın

Halkın eleştirmeyeceği, yeri geldiğinde, şu ya da bu biçimde hesaplaşmayacağı hiç bir otorite olmaz.

Genel olarak batini ozanları, özel olarak da kızıl börklü Baba'lılar, Bedrettin'liler gibi ozanlar, insana büyük değer verirler. Kılıcını güzelliklerin hizmetinde seferber eden her halk kahramanı için insan kabedir. Şu sırlar aleminde bir güldür. Tanrı denilen şey, insanın özünde ışıldayan şeydir. Bu bakımdan Pir Sultan'ın deyişleriyle, "Çok keramet vardır insanda." Doğuşen insan güzel insan, "güvercin donuna girip oturan/zemheride gonca güller bitiren" insandır. İnsanı evrenin merkezine yerleştiren bu anlayış, kendisini tüm evrene, çıplak bir çılgınlıkla şöyle ilan eder:

pra
yan
nu y
ta o
hen

A
A
E

Y
mey
çekte
zın k
bilir
Ki, "s
yasını
da. B
runda
Ta
da ba
Tutku
rın öz
derke
mirin
büyük
gölde
özlem
derler

Do
He
Pay
İçin

Pir
dost da
lara uya
Sultan
Halka g
yanlar
nın tüke
Gen
ninin, ce
çok şey
lar doğa
düşünen
ve doğuş
bilinme
zel, en gü

*Şimdilik zahir bulundum
Yerin göğün nuru benim*

Bunun içindir ki güzel insanların, büyük halk fedailerinin ölümünde doğa dile gelir, iniler. Pir Sultan, Hızır Paşa'nın yağlı urganında sallandığında "koyunlar kuzular meleşir"; bu acıya dayanamayan Yıldız Dağı'nın karları erir; çaylar, koçlar ve darağacı, "Pir Sultan! Pir Sultan! diye ağlaşır. Halk şiirinde, halkın acısı, uslu, derin tarifsizdir. Bazen çaresiz bir bekleyişe, içinde kin tohumu taşıyan bir boyun eğişe dönüşür. Bazen bitip tükenmez, kahırlı, zehir yeşili gibi bir ağıta; bazansa doğurtucu bir güce... "Ulu kervanın geçtiği yollar gibi" ya da "karlı dağları aşan seller" gibi içten içe iniler, ama kimse duymaz bu inleyişini onun. Bazen elleri koynunda, taş gibi susar ve yüreğinin, içinin fırtınasını konuşturuyollarca. Yoksulu "kızıl mangıra" muhtaç eden soyunculara, "mezarlarına ceheennemden binlerce pencere açılınca" zalimlere kargışlar yağdırıp durur.

Tüm insanlar içinde de, üreten insana büyük değer verir halk. Alınteri ve kılıç. Her ikisi de halka ait olduğu sürece üreticidir. Çalışana, hayatın çarkını sabırla çevirene derin sevgi duyan bir halkın duygularındaki güçlü soyluluk, Pir Sultan'ın şu içli ezginde tüm renkleriyle beliriyor:

*Dağdan kütür kütür hezen indirir
İndirir de ateşlere yandırır
Her evin devliğin öküz döndürür
İrençberler hoşça görün öküzü*

*Öküzün damını alçacak yapın
Yaş koman altını kuruluk sepin
Koşundan koşuma gözlerin öpün
İrençberler hoşça görün öküzü*

Halk, hayat fırtınasında söze değil, inanca, öze, pratiğe önem veriyor. Pratik, inancın güzelliğini yansıtır. Bunun içindir ki halk, öz ve söz uygunluğunu yoklarken ilkin kişinin pratiğine bakar. İnanç başta olmak üzere tüm iç değerlerinin sınav alanı, mihenk taşı da pratik değil midir?

*Dil ile devrişik olmaz
Hali gerek yol ehlinin
Ari gibi her çiçekten
Bali gerek yol ehlinin*

Yolunun dervishi, savaşçısı, inancı ve pratiği ile meydana çıkar. Bir yoloğlu, yol ehli, ari gibi her çiçekten balözü özümlemek zorundadır. Bu olmakstiz kavga ve sevda kovanının bereketi nasıl sağlanabilir ki? ama yol da, yolların en ulusu, en çetindir. Ki, "sefasını cefasına dayanmayan, rengine hem boyasına boyanmayan" yürüyemez kolay kolay bu yolda. Bu yola girdin mi bir kez, "cümle erenlerin nundan kanacaksın", Pir Sultan gibi çağlayacaksınız.

Tabi bu yolda yürüyenlerin yoldaşlığı, dostluğu da bambaşkadır. Işıklı, al bir ipek gibidir sevgisi. Tutkunluğu erişilmezdir. Bu yolda yürüyen dostların özü zühre yıldızı gibi arıdır. Bir dost bir dosta giderken, Pir Sultan'ın deyimiyle, karanlık gecede demirin üstündeki karınca izini bile görebilmelidir. En büyük özlem, yol oğluna, dosta olan özlemdir. Bir gülde colem, bir gülistanı seyretti, üryan ettiren bir özlemdir bu. Gözleyi gözleyi gözü dört olmak buna derler işte.

*Dost yüzünü görmeye
Her bir azam göz oldu
Payine yüz sürmeye
İçim dışım yüz oldu*

Pir Sultan'ın başına yağmur gibi taşlar yağar. Bir dost da taş atmadığının anlaşılması için taş atarlara uyar ama yaralanmaması için gül atar. Taşlar Pir Sultan'a kar etmez, lakin dostun gülü yaralar O'nu. Halka göre, aynı yolda yürüyenler, aynı yola baş koyanlar için en acı şey, omuzdaşının, dava arkadaşının tükenişi yada ihanetidir.

Genel olarak halkın, özel olarak da halkın asi yanının, cenkte olan yanının sevdasından öğrenilecek çok şey vardır. Sabrı, taşı çatlatan, öfkesinden şafaklar doğan gürültülü bir yaratıktır o. Aslında üreten, düşünen ve döğüşen adam sevda ustasıdır. Üreterek ve döğüşerek ilerlemenin doğasında, eskiyi aşma ve bilinmeyen alanları fethetme ışığı vardır. En güzel, en güçlü sevdalar, bu ışıktan muradını alan sev-

dalardır. Bütün doğa nerdeyse sevdayı ondan öğrenir. Çünkü ileri, dönüştürücü ve doğurtucu olan şeylerin, yeniyi ve güzeli yaratan şeylerin, değerini en iyi kavrayan odur.

Halkın iki tür sevdası vardır. Birisi Karacaoğlan' varidir diğeri Yunus' vari... Karacaoğlan'vari sevda, halkın yirmi tırnağını bakır gibi ısıtan, onu güvercin ve şahin ruhlu kılan; içliliğin, hüznün, acının ve site-min örsünde yoğuran; ona destanlar yarattıran; üretme ve ilerleme şevki veren sevdadır. "Reyhan'a karışmış gonca gül gibidir bu sevda. Karacaoğlan kendi kişiliğinde, kendi sanatında halkın sevdasını anlatmıştır. Onu okuyunca, halkın kendi sevdasının nasıl yüceltiğini öğreniriz. Halkın ateşli tutkunluğunu, gül, menevşe, reyhan ve sümbül cennetinde filizlendiğini görürüz. Ayrılığın ve özlemin bu sevdayı beslediği, güçlendirip yetkinleştirdiğini görürüz. Onun sevdası, turna avazları, ceylan gözleriyle ve sığınlar ve gövel örnekler ve zümrüt ovalar ve karlı doruklarla hâlelenmiştir. Güneş her sabah onun sevdasını selamlar, alıcı kuşlar ve şahinler bereketli toprakların üzerinde onun sevdası için pervaz vurur. Eğer sevdiğinin adı Elif ise, dağ, taş Elif'e keser. Yağan kar bile "tozar Elif, Elif diye." Karacaoğlan ise, gönüllü dağların ve ufku dayarlığıyla bir ışık selinde arılandırır, geyik libasına bürünerek geyik sürülerinin içinde gezer uğrun uğrun. Karacaoğlan'ın temsil ettiği hak sevdasına göre, sevda her şey kadirdir. Sevenin, sevdiğinde sevda yaratması için, "başında sevda yüreğinde nar olmalıdır."

Karacaoğlan'ın yürüyemeyeceği hiç bir yol yoktur, yeter ki o yolun ucu "yar zulfünde olsun." Geçemeyeceği hiç bir uçurum yoktur, yeter ki bu uçurumun ötesinde sevda olsun. Sevda uğruna, burnunun doğrultusunda doboslama yürümeye her zaman razıdır. Sevdalı olan bir insanın kanındaki bu çılgın ateş, doğadaki tüm güzellikleri sarar. Karıncadan gökteki yıldız kadar. Artık her şeyde, şoruldayan pınarın pırlantısında, bebeğin gözbebeklerinde, ve elvan elvan gülümseyen has bahçelerin güzelliğinde sevda vardır. Sevdalı gönül enginlere açılmak ister; sadece dış dünyanın değil, kendi iç dünyasının enginliklerine de. Birleşme ve dölleme hırsıyla tomurcuklanır adeta. "Bulut olup göğe ağmak", "yağmur olup yere yağmak" ister. İnsan aşık olursa, Karaca'ya göre, "susuz pınarlardan bile kanabilir." Aşkın en sevmediği şey sabırdır. İnsanoglunun en güçlü kavuşma tutkusu kendini bunda gösterir. Akrisios, o ay parçası güzelim kızını, yani Danae'yi demirden bir adaya kapattı. Ama tanrıların en zalimi olan Zeus'un aşkı, onu bir altın yağmur damlası şekline sokup, damdan kızın çıplak sineline düşürdü. Danae'nin bir oğlu oldu.

Bahar gelip de Çukurova bayramlığını giydiğinde, "göçler güvem güvem olduğunda" ve o kocaman "kırmızı gül ağzını açar" olduğunda, sevdanın görkemli tanrısı Karacaoğlan'ın deli gönüllü ceyhan gibi çağlar. Sevdanın çağrısına uyan kekik ve reyhan Çukurova taşlarında uç verir, dirilir. Bazen gizlice, uğrunca tutulur Karacaoğlan. Biricik gülünün karşısında yalvarır için için. "Ecelimden evvel öldürme beni" diye iniler. Titian'ın ünlü Urbino Venüsü tablosu karşısında mayışan, cinsel ateş sendromuna kapılarak şirazesinden çıkan bıyığı terlememiş bıçıklara döner bazan. Ki, bu halk hayatında sık sık görülen tutkunluğun tatlı çılgınlığına varan zirvesidir.

Halkın acısını ve anlamlı, ilginç hüznünü öğrenmek isteyen halk şiirine yönelmelidir. Bin çiçekli halıları dokuyan kızların, "elinin kınası toprakta solan" sevdalı gelinlerin ölümü, halkın sevda şiirindeki hüznün ögesine epik bir tad verir, derinlik ve incelik kazandırır. Seherde açan gülün kırılışına en güzel ağlayan ozan, "üryan gelip üryan giden" bu yoksul ozandır belki de. Acı turna avazı gibi deler bağrını. Ölen artık kınalı bir turnadır, göllerini yitirmiştir. Garip, sevecen bir bülbüldür güllerini yitirmiştir. Kavgası kadar değer verir aşkına halk.

Bundan dolaydır ki, aşk uğruna ölenlerin halk şiirinde mertebesi bir hayli yükedir. Herşeyin olduğu gibi aşkın değerini de en iyi kavrayanlar ve ona hakettiği yeri verenler, üreten ve haklı bir dava uğruna döğüşen insanlardır. Halk, tutkunluk, feda ruhu gibi kendi aşkının en halis özelliklerini destanlaştırmaktan büyük bir zevk alır. Ferhat ile Şirin, Leyla ile Mecnun, Kerem ile Aslı gibi çiftler yaratır. Kendi aşkını en ilginç, en çarpıcı yönlerini yüzyıllarca dinler bu destanlarda. Anadolu'nun mitolojik geçmişi, toprağı sevdalıdır. Bu toprağı geren kavimlerin duyarlılığı artmış, sevda felsefesi güçlenmiştir. Uzak Asya'dan gelip Avrupa'ya geçen her kavim kendi

gönül bahçesinden bir veya birkaç çiçek ekmiştir bu toprağı. Mitolojide savaş tanrısı Ares, Afrodit'in sevgilisi Adonis'i vurunca aşkın toprağı düşen her damla kanı kıpkızıl açan bir Manisa lalesine bu topraklarda dönüşmüştür. İyonya'nın emekçi kadınları, belki bin yıllık küçük bir tahta heykel ve çinçikleri kurumuş saksılar etrafında toplanarak Adonis için ağıt yakmışlardır.

Karacaoğlan'ın, Türkmenlerin yalın, özgür kır hayat tarzından kaynaklanan sevda çizgisi, islam ideolojisiyle ve islamda aşk anlayışıyla temelden çatışan bir çizgidir. Karacaoğlan'da, tıpkı antik Yunan sanatı gibi, kadında ateşli ve dokunulmaz olan, siyah örtüler ve müberak prensipler altında aydınlıktan tizlikle gizlenen tüm "kutsal muntakaları" sanatın konusuna, sanatın ışıklı alanına sokuştur. Artık göğüsler, kadın koynunda beslenen "Gürün elması" dir. "Ayvadır, nardır" "Ak gerdanın altın zemzem pınarıdır." Erkeğin kocaman elleri ve ağzı, üçüncü kişiden destur almaksızın "Gürün elmaları"na özgürce uzanmalı, onu dermeli, zemzem pınarından ise doya doya kanmalıdır. Bu, tüm softaları, din "uluları"na ayağı fırlatan "mel'unca" bir teoridir. Sevda da, buluşmada ve anlaşmada, analar, babalar, imamlar, tüm araçlar tasını tarağını toplayıp sıvışır Karacaoğlan'ın şiirlerinden. Dünya zevklerini esas alır ve sevdayı bu zevklerin merkezine kor. Tanrıymış, cennetmiş, meleklermiş bunlar küçük ayrıntılardır Karacaoğlan'da. Eğer melekten söz edilecekse, önce "meleklerin pirinden", kendi sevdiğinden, "gözleri dumanlı kuğu"ndan söz edilmelidir. Ona göre sevda hiç bir zaman dilekle olmaz. Bir bakış, bir selam koca bir yangının kıvılcımı olabilir. Ani bir tanışma, ani bir birleşmeye yol açabilir.

Yunus'vari sevdanın merkezinde ise Çalab (tanrı) ve yeşilliğini aluç tomurcuğundan alan inanç vardır. Ama bu hesapsız bir sevdadır. Her türlü çıkara, tehdit ve ödüle karşı bir sevdadır. Tanrı kendisini sevenlere cennet ödülünü sunar, inanan ve inandıran herkesi ise cehennemle tehdit eder. Yunus, hurili gilmanlı cennet ödülünü gerçek inanca yakıştırmaz ve kesinlikle reddeder, cehennemden işe korkmaz. Zulüm araçlarına tepki duyar. Kıldan ince kılıçtan keskince olan sırat köprüsünün üstünde evler yapar gelir. Cehennemin en derin, en korkunç kuyularından birisi olan gayya kuyusuna yatması gelir. Bu, cennetin ve cehennemin araya alınışdır bir anlamda. Hofbach başta olmak üzere bir çok filozof, "çıkır insansal eylemlerin tek dürtüsüdür" der. Büyük panteist ozanımızın anlayışı bu anlayışla şiddetle çatır. Kendi inancının dışında hiç bir otoriteye boyun eğmez. Karacaoğlan'ın aksine bedensel nefisini ve tutkularını bu inancı güçlendirmek için dizginler, köreltmek ister. Tüm insanlığı, bir dinin kuralları etrafında değil, billur damları gibi saf, çıkarsız, ilahi bir sevdanın etrafında birliğe çağırır. Anadolu'daki Moğol zulmü, satılmışlık ve açılma, onda öylesine bir ruh yaratmıştır ki, biraz önce de belirttiğim gibi cehennem dahil, alemdeki her türlü baskı ve zulmün kalkmasını, dünyamızın güzel bir geline dönmesini ister. İster tanrıdan, isterse insandan gelsin, sevdaya tepki yönelen baskılara, onu yönlendirme eğilimlerine karşı duyar. Ulu bir irmak gibi, güneşin türküsünü dinleyerek, kendi gücüyle gürül gürül akıp gitmelidir o.

Sonuç olarak halk şiiri, halkın duyarlılığında işlenmiş, imbiçlenmiş bir büyü gibidir. Armonik cazibe, soyutlama, usluşaştırma hayran bırakır bazen insanı. Halk şiirinin gerçekçiliği, iğreti, kaba ve çığ bir gerçekçilik değil, gerçeğin ayrıntılarındaki ve özündeki güzelliği emen ve onu, ruhun ve o günkü bilincin tüm incelikleri ve renkleriyle daha bir üst seviyeye çıkararak ince bir gerçekçiliktir. Yereldeki evrensel renkler, folklorik zenginlikler bu şiirin dokusunda önemli bir rol oynar. Halk şiiri gücünü kılıcın ve Gürün elmasının gücünden almaktadır. Halk şiirinde, Mukanna'nın ve Babek'in, tüm zalimlere karşı çıkarken, ibadete ve aileyle ilişkin önemli islam kurallarını da geçersiz sayan isyanlarının özgür motifleri vardır. Halk şiirinde, şaman büyüyle birleşmiş, Maziyar bin Karın'ın ve Karmatilerin her şeyde eşitliği ve ortaklığı savunan alev renkli ilkelere ateşli vardır. Halk şiiri deryasına dalan, halkı tarihsel şartları içinde, çok yönlü, derinlemesine tanır. Halkın kavgasını da sevdasını da aynı güçle sever. Halkın sevdasını sevmeyen kavgasını sevmeyiz. Bunun tersi de doğrudur. ■

Okurun Yeri

YDG'ye

Bu dergide emeği geçen tüm yoldaşlara Sizler faşizmin kol gezdiği dönemde ülkede sıcak savaş içerisinde, yayına başladığımız günden beri çok güzel değerler yaratmış, 20 yıllık proletarya partisi tarihinde gençliğin faaliyeti en radikal, en aktif dönemine girdi. Sizlerin can kan pahasına yaratmış olduğunuz bu değerleri; biz ise burada ülkede gelişen mücadeleyi sizlerin sayesinde Türkiye'li gençliğe ulaştırabiliyoruz. Yeni Demokrat Gençlik'te faaliyet yürüten tüm yoldaşlara ihtilalci selamlar.

Yoldaşlar;

Bu yazıyı Dev-Sol içerisinde oluşan olumsuzluklardan dolayı bir devrimci olarak görev sayarak yazdım.

Dev-Sol içerisindeki ayrılıktan sonra DK, kanadı sürekli BY kanadına çağrı yapmakta; çağrı hep şöyle olmuştur "DS adaletine teslim olun" veya "DS adaletine sığın" bununla beraber kavgalar, saldırılar yer yer kovalamacalar oldu. En son Dev-Sol'un DK kanadının devrim şehitleri anma gecesinde DK'nı konuşması oldu (video kaset'ten) aynen şöyle diyordu; "Dev-Sol'a leke sürülmüştür, bu lekenin temizlenmesi size düşüyor." Gecedeyken ben ilk başta bir anlam veremedim gece çıkışında bir yoldaşla gelirken O yoldaş izah etti, tereddütlü olmama rağmen anlayışlarını kavradım. Bu arada Bedri Yağan taraftarlarının Köln'de faaliyet yürüten birisini takip etmişler, takibe düşen fark edince arabayla uzaklaşmaya çalışmış Dursun Karataş kanadındakiler arabayı taramışlardı. O günden bu yana ardi arkası kesilmeli saldırılarını. O dönemden beri kamu yurtdışındaki devrimci örgütleri almış olduğu kararları kamuoyuna sunmuşlardır. Bunu sizde biliyorsunuz.

En sonut örneğine bizzat ben kendim tanık oldum, 1 Mayıs yürüyüşü. Alanda kortejler oluşmak üzereyken Dursun Karataş kanadı korteje girdi yürüyüş alanına girer girmez attığı slogan şuydu: "Kahrolsun darbeci ihanet çetesi, Yaşasın önderimiz Dursun Karataş" çok kısa bir sürede saldırı başladı bizler ve bazı örgüt taraftarları da olaya engel olmaya çalıştık ve başarılı da olmuştuk (etten duvar örmüştük.) Beni etkileyen en çok 'da polis olmuştur her iki taraf düşmanca birbirine saldırmışken partizanlar tamda ortada kenetlenerek olaylara müdahale etti. Polis ise zevkle seyre çıkmıştı.

Bir süre sonra yürüyüşe geçtik. Toplanma yerine geldiğimizde Dursun Karataş kanadı yine küfürlü sloganlar savurmaya başladılar. Partizan Bedri Yağan kanadını korumaya almıştı. Burada da yuhlamalar, sopalar, demir çubuklar konuşuyordu. Silahlar gösteriliyordu. Alanda dağılırken Bedri Yağan kanadını partizanlar yine çembere alarak alanı terk etti ve dağıldık.

Akşam üstü telefon geldi derneğe Berlin'de bir devrimci vurulmuştu kim vurmuş? Dursun Karataş kanadı vuran kim? Vurulan kim? Bir anlam veremiyorum.

İstanbul'da mevzilerde faşizme karşı kanının son damlasına kadar savaşan Dev-Sol militanları.... tam bu ortamda İstanbul'dan bir haber geldi.

İki devrimci yiğit katledildi. Kim katletti? Polis mi? Hayır! Mit mi? Hayır! Ya kim? Katleden bilir bu yiğit devrimciler. Bunlar halkın evlatlarıydı halk için savaşanlar, bunlar birer tohumdu. Nasıl hangi eller kıyar bunlara. Dursun Karataş kanadına göre "hak etmişlerdir" deniyor ama bununla kimseyi kandıramadılar kandırmayı da hiç mi hiç başaramayacaklardı.

Gelelim son çıkarımı olduğumuz TKP/ML'ye yönelik bildiriye. Bildirinin başlığı şöyle:

Devrimci demokrasi ve direniş hareketiyle yendiğimiz darbe deneyi bizim darbeciliği savunanın "şerefi" TKP/ML'nin olsun...

TKP/ML'yi çeşitli iddialarla eleştirmeye, gerçekliği çarpıtarak aktarmaya çalışılıyor. Ve biz bir daha diyoruz ki:

TKP/ML'den örnek alın; çok kez parti'de bölünme yaşanmasın rağmen kesinlikle böyle yöntemlere başvurulmamıştır. Ve bildiride de özellikle diyorlar ki "biz onlar gibi asla olamayız" bunu bizde biliyoruz. Komünistlerle küçük burjuva örgütleri aynı olur mu? Bunlar bu bilince de halen varamamışlar.

İkinci olayda; Diyorlarki "TKP/ML, Bedri Yağan kanadındaki silahlara mı göz dikiyor." Hayır! hayır beyler! ordu-suyla savaşan bir partinin 7,65'lere ihtiyacı yok.

Köln YDG okurlarından
Kasım

Arkadaşlar;

Sollingen'deki kundaklama sonrası bazı devrimci örgütlerinde içinde bulunduğu eylemlerde ben de vardım. Almanya'daki Türkiye'li faşistlerin irkçılığı neo-nazilerin irkçılığından farklı değildi. Sollingen savaş meydanıydı kim kimi vuruyor, kim kimi kovalıyor belli değildi. Türk gericilerin çoğunlukta olduğu ilk gün çok şiddetli süren karşılıklı çatışmalar sonucunda Türk faşistleri komünistlerin karşısında çil yavruları gibi dağıldılar. Akşama kadar, süren çatışmalarda öncü ve devrimci - demokrat örgütler Alman polisi ve Türk gericileriyle gün boyu çatıştı. Akşam olaylar sakinleşince ATIK taraftarları dağılıp, herkes kendi bölgesine gitti. Giderken faşist Türk gericileri otobanda yol kesmişlerdi. Olaylar Türk-Alman çatışması diye lanse etmeye çalışılıyor. ATIK'ci yoldaşlar arabalardan inerek duruma müdahale ettiler. (TKP/ML HAREKETİ'ndeki arkadaşların komünistleri yalnız bırakıp kaçması çok sayıda arkadaşımızın yaralanmasına yol açtı. Bir yoldaşımızda bıçaklandı.) Buna rağmen otobandaki barikat aşıldı.

Ertesi gün, komünist ve devrimci örgütlerin ortak aldıkları kararlar bir yürüyüş düzenlendi. Bu platformda Alman devrimcileri de yerlerini aldılar; yürüyüş bitişinde Türk faşistleri gruplar halinde toplanıp irkçiliklarını bir kez daha ortaya koydular. Bu sırada yürüyüşün dağıldığı yerde T.C gericileri boy gösterisi yapmaya çalıştılar arabalardan konvoy halinde komünizme lanet okuyorlardı, aynı zamanda Allahu Ekber diye bağıyorlardı öncü partinin taraftarları bu konvoyla karşı koyarak konvoyu dağıttılar. Cumartesi günü aynı şekilde komünist ve

devrimci örgütler, Alman otonomcuları dahil olmak üzere bir yürüyüş düzenledi. Sollingenin her girişinde yürüyüş vardı, bizim olduğumuz güzergahta da binlerce kitle vardı. Güzergahta bir grup T.C bayrağı açmıştı. Bizler yani partizan arkadaşlar onları ikna etmek için tartışmaya girdik. TKP/ML HAREKETİ tamda iç yüzünü ortaya koydu. Opportunist tavırlarla, onlarda O bayrakla yürüsün gibisinden tavır takındılar ML'ler oportunistlerin tavrını çürütüp ciddi bir şekilde tavır aldılar ve TC gericilerini safdışı ettiler. TC gericileri polise sığındılar. Yürüyüş devam ederken bazı TC gericileri TC bayrağına sarılıp "En büyük TC" "Kahrolsun PKK" "Kahrolsun komünistler" ve benzeri sloganlar atıyorlardı. ML'ler devrimci şiddet kullanarak bazılarını hastanelik ettiler, bazıları da yine Alman polisine sığındılar. Alana geldiğimizde Bedri Yağan taraftarları alana girmişlerdi. Dursun Karataş taraftarları her zamanki gibi "Kahrolsun darbeci ihanet çetesi" diye slogan atmaya başladılar. Bunlar saldırıya geçince komünistler her iki grubun arasına kenetlenerek olaya müdahale ettiler ve başarılı oldular. Dursun Karataş taraftarlarının proletarya partisine laf atması sonucu biraz sirtışma oldu biz sert tavır almca çekildiler. Bir müddet sonra Alman devrimcileriyle polis arasında çatışma çıktı, bunu görür görmez ATIK'ci olarak hepimiz polisle çatışmaya girdik. Havada taş, sopa, şişe uçuyordu. Polis gaz tabancalarına sarılmıştı. Polis takviyesi yapılmıştı, buna rağmen polisleri köşeye sıkıştırmıştık, tam hincimizi almak üzereyken arka alanda ikinci savaş cephesi açılmıştı. Bu sefer oraya yönelik gördüğümüz iğrenç olaydı Dursun Karataş taraftarları Bedri Yağan taraftarlarına saldırmıştı kısa sürede olaya müdahale ettik hakimiyeti ele geçirdik. Bu arada Dursun Karataş taraftarları bizim arkadaşlara da şiddet kullanınca müdahale ederek DK'lıları etkisizleştirdik. Bu sırada birisi durmadan fotoğraf çekiyordu, biz çekme uyarısı yapmamıza rağmen çok orjinal makinesiyle çekmeye devam etti. O arada "bu Miş'tir" dendi. ML'ler hemen tutuklamak istedikler, direnince elinden her şeyini almak zorunda kaldılar çünkü sorulan sorulara cevap vermiyordu. Gazeteci olduğunu da söylemiyordu. Tüm mal varlığına el kondu. Sonunda ABD'de bir gazete de muhabirlik yaptığı öğrenildi. Daha sonra gazete bürosundakilerle görüşme yapıldı sadece makinesi geri iade edildi, filmler çoktan çöpü boylamıştı.

Bu olayın üzerinden epey zaman geçmesine rağmen biraz geç oldu ama ben yine de yazmak istedim asıl amacım karşılıklı yazışma olmasını istiyorum.

Candan Selamlar
KÖLN'den YDG okuru
Kasım

Değerli Yeni Demokrat Gençlik Çalışanları

Emekçi halkımızın sesi, gözü, kulağı olan bir dergi çıkarılmadan dolayı teşekkür ediyor çalışmalarınızdaki başarının devamını istiyorum. Ancak burada bizlere de görev düşüğünün bilinciyile sizlere bu şiiri yazıyorum; bundan böyle elimden geldiğince bu konularda sizlere yardımcı olmaya çalışacağım. Çünkü bütün yayınlarınızda sizlerin bizlerden bu tür istemleri (haklı olarak) var. Kolektif bir çalışma ruhu (ki biz bunu her zaman savunuruz) ile donanmanın da güzel bir göstergesi olacak. Aksi bize yakışmayandır. Marksizm-Leninizm-Maoizm'e ezilen insanlığın gün geçtikçe daha çok ihtiyacı vardır. Sizlerde bizi bu bilimle donatma görevini üstlenmişsiniz. Bu uğurda mücadele eden ve şehit düşen tüm arkadaşların önünde saygıyla eğiliyorum.

ONLAR

Onlar;
Sınıfsız, sömürsüz bir dünya için
Özgürlük için
Kardeşlik için
Eşitlik için
bazen köyden
Şehirden bazen
tarladan, dağdan, ovoidan
Fabrikadan, gecekonduvan
okuldan geldiler
Soğuk su başlarında
avuçlayıp suyu kana kana içtiler
Zemherinin soğuşunda
Güneş olup doğdular
Onlar;
Beton duvarlar
demir parmaklıklar ardında
Toroşları, Kaçkarları, Dumanlıyı,
Munzuru düşündüler
Ve Temmuz sıcaklarında
Meşe ağacının altında
Mola verdiler
Peynir ekmecek yediler
Çay içtiler
Onlar;
Kepir yaylasında, Aliboğaz'da

Gömelönü'de
çocuklarla oynadılar
Koyun sütü sağdılar şafaklarla
Uçurumların kuytu serinliklerinde
uyuyup sabahladılar.
Aç kaldılar
yoruldular
hasta düştüler
yaralandılar
Bıkmadılar, usanmadılar
yılmadılar, korkmadılar
son nemilerine kadar savaştilar
şehit düştüler
Takipçileri:
"Kavgaya devam
biz öldükçe çoğalırız" dediler
Onlar;
Zorun çocukları
zor işlerin
zor günlerin insanları
Onlar;
İşçi, köylü kurtuluş ordusunun
erleri.

Köln
Yeni Demokrat Gençlik
okurlarından
Ender

Merhaba Yeni Demokrat Gençlik

Bizler Trabzon Karadeniz Teknik Üniversitesinde okuyoruz. Yeni gelişen öğrenciler olarak bir takım yayımlardan mahrumuz. Normal gazete bulmak bile çok güç. Ancak Halkevinde ve demokrat gençlerin getirebildiği yayımlardan yararlanabiliyoruz. Faşistlerin tüm üniversiteyi fethetmelerine rağmen yine de kendimizi yetiştirmek ve mücadelemizi sürdürmek asıl düşüncemizdir. Bu yüzden, Halkevine protokol olarak, YDG göndermemizi istiyoruz. Çalışmalarınızda başarılar diler şimdiden teşekkür ediyoruz.

Bir grup YDG okuru

Sevgili Yeni Demokrat Gençlik YDG'nin üstün başarısını kutlar, YDG okuru olarak sizlere Almanya'dan sevgi ve saygılarımı sunarım.

TKP/ML'nin olağanüstü parti konferansının MAİLİZM-LENİNİZM-MAOİZM zaferiyle sonuçlanmasından içten duygularıyla selamlıyor ve bu şiiri de derginizin sayfalarında yer vereceğinizi umuyorum.

Sıcak bir günde çıktılar...

uğruna can verdiler
toprağımızın kızıl rengine
işçi köylü'nün sarsılmaz güvencine
Unutmadık Canlar
sömürsüz düzen için onlar
zindanlarda haykıran kahramanlar
İbrahimler, Zekiler, Cihanlar
Kızıl ışık yaktılar bütün karanlığa
gülü, guncayı okşayamadan onlar
bizler için şehit kervanına yazıldılar
İsmailler, Kazım, Erdoğanlar
Hepsi birer birdi bayrağında
fabrikada, atölyede, tarlada
bircer günc birer yıldızdı dağlarda
mücadelelerine omuz verdik yeşeren yaprakta
Haykırdık alanlarda, zindanlarda
İbo'muz yaşıyor savaşıyor
bir kere daha yemin ettik
partimizin sarsılmaz gücüne.

Almanya Giessen
S. DÖR

Sevgili Yeni Demokrat Gençlik çalışanları, çıkardığınız ilk sayıdan bu yana bütün sayılarınızı büyük bir şevkle okuyorum.

Yeni Demokrat Gençlik beni ve yüreği ezilen halkın sömürülen sınıfların ve dünya özgünlüğünde bilimsel kıstas defalarca ispat edilen Maoizm'den yana kalpleri çarpan alanda her şart ve koşul altında düşmanın suratına çarpma na yüreklerini ellerine alan insanların sesidir.

Daha önceki sayılarınızda okurların yeteri kadar özür, şiir, karikatür vb. ürünlerini gönderilmediğini belirtmiş, ben de bu haklı tepkinizi bir nebze de olsa yumuşatmak için karınca, kararıncı yazdığım şiirimi gönderiyordum.

Bir yanımız karanlık, kan revan,
Zorlu zor velhasıl yaşamak
boynumuzda asılı künyemizle,
illaki ölüm, payımıza düşecek

Dörtbir yana salmışlar, salyalı köpekleri
Piliç bağında, tilki kurnazlığıyla,
atalarımız inanmıştı, inanmıştıki:
"Melek yüzlü" maskeli çakallara,
kapınca önünde, kuzusunu kurt
şakiyince kafasında kırbaç,
başına kan, gözleri ayaklarına düştü
sorgulu vede mahsun...

Haykırdı, apansız vede suallı,
"bu ne devran babo ?
uyanma vaktidir, uyanma!...
Uyanmaktadır apo, çare uyanmaktadır,
yol verne vaktidir kızıl şafaklara

Kovmalıyız yurdumuzdan, defetmeli,
iyilik adına bildiğimiz, eskileri...
savaşmak, savaşmak ilde savaşmak babo,
hemide var ile yok arasında
hemide ölümlüne savaşmalı, PARTİZAN...

Sivas'tan bir Yeni Demokrat Gençlik Okuru

Yeni Demokrat Gençliğin 10'ncü sayısında ele aldığınız "Metallica" konseri çerçevesinde incelenen rock ve müzik ve çevresindeki insan topluluğu üzerine yazılan üzerine birkaç eleştiri ileticeğiz.

1- Metallica'dan önce çıkan grubun adı "The Gun" olarak yazılmış. "The Cult" olması gerekir. Metallica burada olduğu gibi iki "L" ile yazılmalı.

2- Heavy Metal daha önceden beri süregelen müzik tarihinin ve sürecinin türlerinin bir uzantısıdır, çocukların oynadıkları tenek kutularının bu müzik türünün oluşumunda hemen hiçbir etkisi yoktur. Bu bilginin kaynağının İzmir bürosu'na iletilmesini istiyorum.

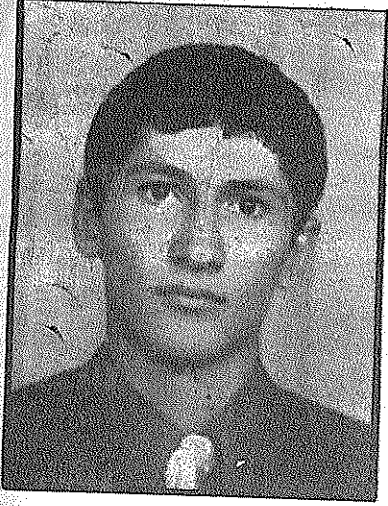
3- Bozkurt işareti yaptığı söylenen grup bize göre ihtimalle Heavy Metall işareti yapıyorlar. Bir kısım bilim serseri de devlet kandırmacalarıyla gerçekten bozkurt işareti yapmış olabilir. Kimi dergilerde "Milliyetçi Metall" imzalı yazılarla bizde rastlıyoruz. Bu kesimin büyük bir apolitik olduğundan direk bilinçli faşist konumunda görülmemeli.

Öneri olarak, biz bu tür konularda yazı yazılmadan önce geniş bir araştırmaya yapılmasını getiriyoruz. Çünkü bu konudaki gibi dergimizi okuyan belli anlamda kendisiyle ilgili yazılara dikkat eden insanların, dergi hakkında "üstün" yazılan, araştırılmadan, kitleye sunulduğunda geniş bir yapıya sahip olunmadığı" gibi yanlış izlenimleri çıkabilir.

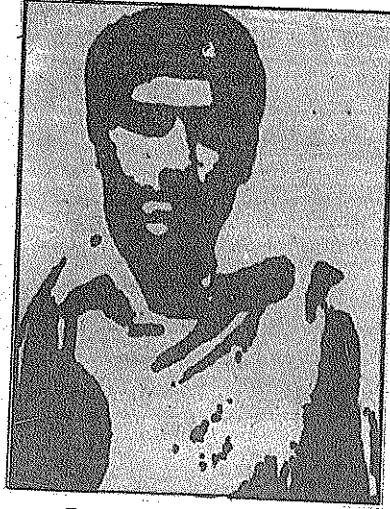
İzmir'den bir YDG Okuru

“Kavga kavga üstüne veripte gelenler
Ceset ceset üstüne koyupta gidenler
Rüzgara yol olup türkü söyleyenler”

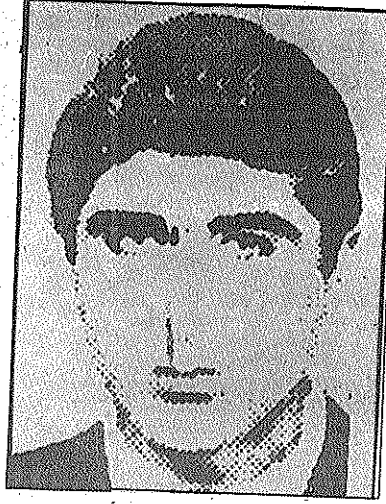
SELAM OLSUN SIZLERE!

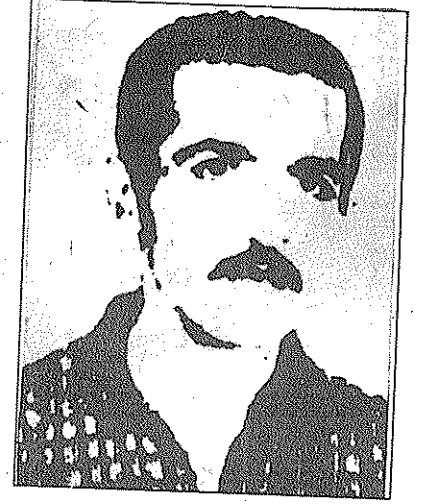
Hasan ATAÇ

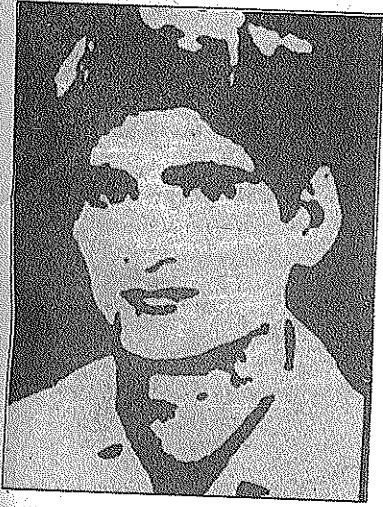
Doğan MEMEÇİL

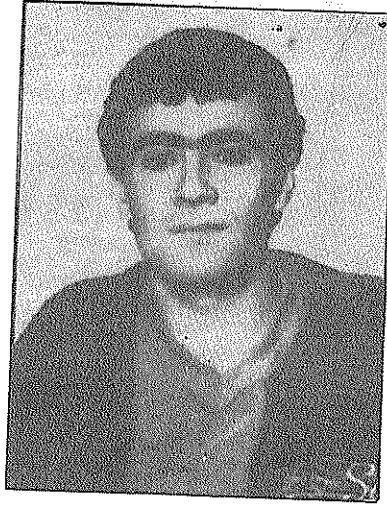
İmam UTAN

Ali DEMİR

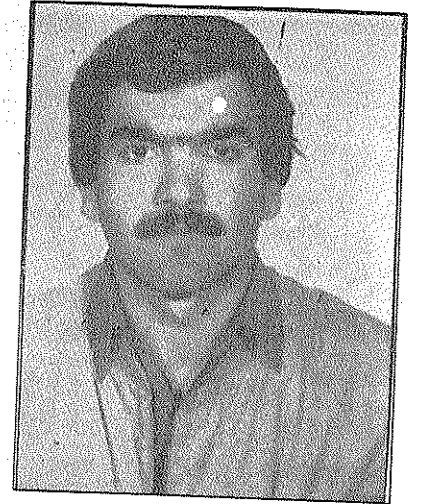
Yusuf YILDIRIM

Süleyman KAYA

Cumhuri İÇÖZ

Cahit OĞUZ

Yusuf TOSUN

İsmail KAYA

Cemil OKA

★ Hüseyin KILIÇ

★ Cemil ÇELİK

★ Katip SULTAN

AĞUSTOS ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

ÜNEŞ BALÇIKLA SIVANMAZ

Sosyalist basına 'brifing' baskısı sürüyor

Haber Merkezi-Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik Dergileri ile Özgür Gelecek gazetesi bir açıklama yaparak Umur Yayıncılık bünyesinde çıkan dergi ve gazetelerinin Kayseri temsilcisi Hüseyin Bektaş'ın tutuklanmasını kınadı.

Dergiler, olaydan sonra Nemik Horoz ile gazetenin yayıncısı Muhabir Seyithan'ın da gözaltına alınmasını bildirilerek kamuoyuna konuya duyarlı olmaya çağırıldı. Açıklamada, Türkiye'nin yönetiminin hükümeti için Milli Güvenlik Kurulu'na da belirlenerek, "Halihazırda emekçilere yönelik saldırılar giderek büyümüşür" denildi.

Hüseyin Bektaş'ın gözaltına alınması, tutuklanması ayrıca Hacı Bektaş Veli Kültür Derneği, İ.L.O. Eğitim, Tüm Mülkiyet-Sen, Tüm İşçiler-Sen, Tüm Sanatçıları-Sen, Tüm Bel-Sen Kayseri şubeleri tarafından yapılan ortak bir açıklamayla yapıldı. Açıklamada ülke düzeyinde yargısız sokak tazyikleri, keyfi katarlarla gözaltına alma, sendikalarla mücadele verenleri sürgün imine uygulamalarının devam ettiği belirtildi.

Dört dergi toplandı

Toplantı yayıncılarından Nevroz'un Yazı İşleri Müdürü Adil Kurt, "Dergi işçilerine özellikle Kürdistan'daki basınçlara uğramamak için hizmet verdiğimiz dergileri topladık" dedi.

'Basına talimat toplantısı'

Partizan toplandı

Özgür Gelecek dergisi toplandı

Özgür Gelecek dergisi Yazı İşleri Müdürü Kemal Boztaş, derginin 7'inci sayısının ardından 8'inci sayısının da İstanbul DGM tarafından toplatıldığını bildirdi. Boztaş, yaptığı açıklamada, "Polisler halk muhabirelerine talimat veriyor. Emeçmenler halkın gözetilerek çalışmasını istemiyor ve sistematik olarak öldürüyor" dedi.

Genelkurmay DGM İkili Sosyalest Basına savaş açtı

Ferhat işkenceyle katledildi

Ahmet H. Akkaya

Nezhahat Özen tutuklu

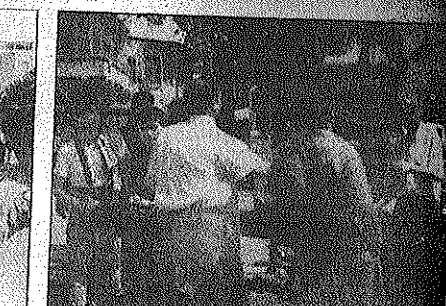
Ş. Davut Karadağ tutuklu

Mehmet Yazıcı tutuklu

Ferhat Teso'nun öldürülmesi ve Aysel Maıkaç'ın kaçırmaması protesto etmek için, İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana'da yürütölen sınırlı çetelik brifing

Polis Özgür Gündem Van bürosunu tahrip etti

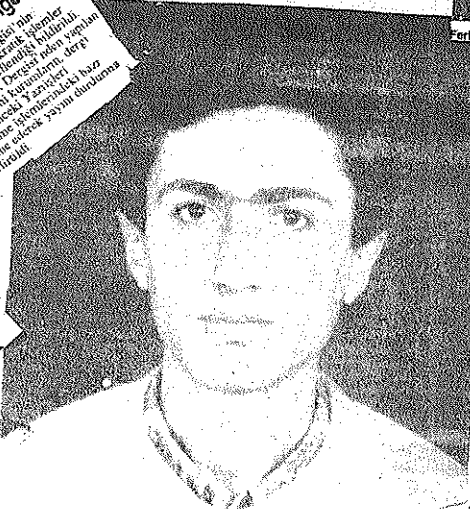
Yeni Demokrat Gençlik Dergisi'nin yayıncılarından bazı muhabirelerin Van'da tutuklanması üzerine Van Demokrat Gençlik Dergisi'nin Van bürosunu tahrip etti. Muhabirelerin serbest bırakılması için mücadele ediliyor.

Özgür Gelecek yine toplandı

'Brifingci basın özeleştir versin'

Hedef ve Yeni Demokrat Gençlik toplandı

Özgür Gelecek yine toplandı

Yeni Demokrat Gençlik'in yayını durduruldu

Kayrak Yayınları'na saldırılar serbest

Yurt Yayıncı'na 100 milyonluk dava

Kaçınan gazetecilerin bulunması istendi

Özgür Gündem yalnız değil

Melsa çalışanlarının tahliye istemi reddedildi

Hamile muhabire işkence

Dergi afişine 1 yıl ceza

Yeni Demokrat Gençlik Toplantıldı

Haber Merkezi, Yeni Demokrat Gençlik Dergisi'nin 10. sayısını toplandı. Toplatma nedeni olarak dergi kapakında yer alan TKP/ML ÇÖL AĞAUSTU KONFERANSI haberi ve resmi 7. Sayfada yer alan "KURTULUŞUN SAH DAMARI: GERILLA" adlı haberi ve "MLGB EYLEMLERİ SÜRÜYOR" başlıklı haberleri 11. sayfa da yer alan "Ölümüne adanmış" adlı yazı 15. sayfa da TKP-ML bildirisi ve diğer sayılarda muhtelif yazılardan dolayı toplandı. "Yasadışı terör örgütlerini propagandası için gerekli yazıları toplandı" denir. Gazeteci İzzet Müderrin Kemal Boztaş bir basın açıklaması yaparak devrimci denetimi basın üzerindeki baskıları son verilmesini istedi.

Ahmet Akkaya, savunmasında DGM Savcısı'nın çifte standartı uyguladığını söyledi.

ERKEK VE HEMEREDİWA

Yeni Demokrat Gençlik Dergisi'nin yayıncılarından bazı muhabirelerin Van'da tutuklanması üzerine Van Demokrat Gençlik Dergisi'nin Van bürosunu tahrip etti. Muhabirelerin serbest bırakılması için mücadele ediliyor.

İHD Kayıplar Komisyonu DGM önünde basın toplantısında.

Ferhat'ı devlet katletti

DEVİRİMCİ-SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ!